DAVID

LEVITHAN

YOUNG

încă o zi

DE LA AUTORUL
BESTSELLERULUI **ZI DUPĂ ZI**

FICTION CONNECTION

TREI

www.virtual-project.eu

DAVID LEVITHAN

ÎNCĂ O ZI

Traducere de
BOGDAN PERDIVARĂ

Titlul original:
Another Day (2015)

virtual-project.eu

Editura: TREI
2016

Pentru nepotul meu Matthew
(Fie ca în orice zi să găseşti fericire.)

Capitolul unu

Îl urmăresc cum parchează maşina. Îl urmăresc cum se dă jos. Îi sunt la coada ochiului, mă deplasez spre centrul ochiului… dar nu după mine se uită el. O porneşte spre şcoală fără să ştie că sunt chiar acolo. L-aş putea striga, dar nu-i place. Zice că-i o chestie pe care o fac fetele sclifosite, mereu îşi strigă prietenul.

Uşa şcolii se deschide, apoi se închide, şi el nu-şi dă seama că-s pe partea cealaltă. Stau acolo şi mă gândesc cum de pot fi atât de plină de el, când el e atât de gol de mine.

Îl iubesc şi-l urăsc fiindcă ştiu că sunt a lui.

Mă întreb dacă motivul pentru care nu se uită la mine are de-a face cu noaptea trecută. Mă întreb dacă cearta noastră e încă în desfăşurare. Ca majoritatea certurilor dintre noi, are de-a face cu ceva prostesc, însă pe dedesubtul prostiilor există nişte chestii neprosteşti. N-am făcut decât să-l întreb dacă ar avea chef să meargă la petrecerea lui Steve de sâmbătă. Atâta tot. Şi m-a întrebat de ce, într-o duminică seara, îl întrebam deja ce-o să facă sâmbăta viitoare. A zis că mereu fac aşa, încerc să-l priponesc, de parcă n-ar vrea să fie cu mine dacă nu i-aş cere asta cu luni înainte.

I-am zis că nu-i vina mea dacă el se teme mereu de planuri, se teme să se gândească la ce urmează.

Greşeală. A fost o mare greşeală să-i spun că se teme. Probabil că a fost singurul cuvânt pe care l-a auzit.

— Habar n-ai ce vorbeşti, a zis.

— Vorbeam despre o petrecere la Steve, sâmbătă, i-am replicat cu o voce mult prea supărată. Asta-i tot.

Dar nu-i tot. Justin mă iubeşte şi mă urăşte la fel de mult cum îl iubesc şi-l urăsc eu. Asta ştiu. Avem amândoi chestii care ne declanşează, şi n-ar trebui să apăsăm pe butonul declanşator. Numai că uneori nu reuşim să ne abţinem. Ne cunoaştem prea bine, dar niciodată nu-i suficient de bine.

Sunt îndrăgostită de cineva care se teme de viitor. Şi, prosteşte, tot aduc asta în discuţie.

Îl urmăresc. De ce nu? Doar o fată sclifosită s-ar înfuria pe prietenul ei fiindcă n-a observat-o în parcare.

În timp ce păşesc spre dulapul lui, mă întreb peste care Justin o să dau acolo. Probabil n-o să fie Justin cel Dulce, fiindcă rareori se arată pe la şcoală Justin cel Dulce. Şi sper din tot sufletul să nu fie Justin cel Nervos, fiindcă n-am greşit *chiar aşa* de tare. Sper să dau peste Justin cel Relaxat, fiindcă-mi place Justin cel Relaxat. Când e prin zonă ne

putem linişti cu toţii.

Stau acolo în timp ce-şi scoate cărţile din dulap. Mă uit la ceafa lui, fiindcă-s îndrăgostită de ceafa lui. Are ceva atât de *fizic,* ceva ce mă face să vreau să mă aplec şi să-i dau un pupic acolo.

În cele din urmă se uită la mine. Nu-i pot desluşi expresia, nu imediat. E ca şi cum încearcă să mă citească în acelaşi timp în care încerc şi eu să-l citesc. Îmi zic că-i, poate, un semn bun, fiindcă, cine ştie, înseamnă că-şi face griji din pricina mea. Ori e un semn rău, fiindcă nu pricepe ce caut acolo.

— Salut, zice.

— Salut, zic şi eu.

E ceva deosebit de intens în felul în care se uită la mine. Sigur a descoperit el ceva ce nu-i în ordine. Mereu e câte ceva ce nu-i în ordine şi aşteaptă să fie descoperit de el.

Dar nu zice nimic. Ciudat lucru. Apoi, şi mai ciudat, mă-ntreabă:

— Eşti bine?

Cred că arăt de toată jalea dacă mă întreabă asta.

— Sigur, răspund.

Fiindcă nu ştiu ce răspuns ar trebui să dau. *Nu-s bine* – ăsta ar fi, de fapt, răspunsul corect. Dar nu-i răspunsul corect pe care să i-l dau lui. Atâta lucru ştiu şi eu.

Pericol. Dacă e vreo capcană, n-o apreciez defel. Dacă e răzbunare pentru ce-am zis aseară, vreau s-o facă odată şi să termine.

— Eşti supărat pe mine? zic, neştiind dacă vreau să aflu răspunsul.

Şi el:

— Nu, nu-s deloc supărat pe tine.

Mincinosul.

Când avem probleme, eu sunt de obicei aia care le vede. Îmi fac griji pentru amândoi. Doar că nu-i pot spune prea des asta, fiindcă-i aproape ca şi cum m-aş lăuda că ştiu care-i mişcarea, în timp ce el nu ştie.

Nesiguranţă. Să-l întreb despre aseară? Sau pretind că nici nu s-a întâmplat… că nu se întâmplă niciodată?

— Mai vrei să ieşim la prânz? întreb.

Abia după ce îmi iese pe gură întrebarea îmi dau seama că iarăşi m-a apucat plănuitul. Ar trebui să mă-nvăţ odată minte, dar nu pot.

Poate-s o sclifosită, până la urmă.

— Absolut, zice Justin. Prânzul ar fi fantastic.

Rahat cu moţ. Se joacă cu mine. N-are cum altfel.

— Nu-i mare chestie, adaugă.

Mă uit la el şi pare sincer. Poate că am greşit că am fost aşa de prăpăstioasă. Şi poate că am izbutit să-l fac să se simtă prost arătându-mă atât de surprinsă.

Îi iau mâna, i-o ţin într-a mea. Dacă e dispus să lase în urmă ce-a

fost aseară, atunci sunt şi eu. Asta facem noi. Când se termină certurile astea prosteşti, ne-nţelegem perfect.

— Ce mă bucur că nu eşti supărat pe mine, îi zic. Vreau numai să fie totul bine.

Ştie că-l iubesc. Ştiu că mă iubeşte.

Nu asta e problema. Problema e cum ne descurcăm cu asta.

E vremea cursurilor. Sună clopoţelul. Trebuie să-mi reamintesc că şcoala nu-i o chestie care există doar ca să ne ofere nouă un loc unde să fim împreună.

— Ne vedem mai încolo, zice.

Mă agăţ de asta. E singurul lucru care o să mă susţină prin spaţiul gol care urmează.

Mă uitam la un serial de-al meu, şi una dintre casnice zicea, gen: „E un ratat, da-i ratatul meu", şi mi-am zis: *Căcat, chiar n-ar trebui să mă simt vizată de chestia asta, dar mă simt, şi ce dacă?* Aşa trebuie că este iubirea – să-l vezi ce varză e şi totuşi să-l iubeşti, fiindcă ştii că eşti la fel de varză, ba chiar mai rău.

Nici nu trecuse o oră din prima noastră întâlnire când Justin a declanşat toate alarmele.

— Te avertizez, sunt belea, a zis la cina de la TGI Fridays. Belea de belea.

— Şi aşa le avertizezi pe toate fetele? am replicat, flirtând.

Dar răspunsul pe care l-am căpătat nu era flirt. Era pe bune.

— Nu, a zis. Nu fac asta.

Ăsta era felul lui de a mă înştiinţa că eram cineva de care îi păsa. Încă de la începutul începutului.

Nu avusese de gând să-mi spună, dar îmi spusese.

Şi cu toate că a uitat între timp o groază de amănunte de la prima noastră ieşire împreună, ce a zis atunci n-a uitat.

— *Te-am avertizat,* ţipă acum în serile când e nasol de-a binelea, naşpa rău. *Să nu spui că nu te-am avertizat!*

Asta, uneori, mă face să-l cuprind în braţe mai strâns. Alteori îl las în plata cerului, simţindu-mă groaznic că n-am ce să-i fac.

Singura perioadă în care ni se intersectează cărările dimineaţa e între prima şi a doua oră, aşa că îl caut atunci. Avem doar un minut împreună, uneori chiar mai puţin, dar sunt mereu recunoscătoare. E ca şi cum mi-aş încărca bateriile. *Iubire? Ia de-aici!* Chiar dacă suntem plictisiţi (cam întotdeauna, de fapt) şi chiar dacă n-avem mare lucru de vorbit, ştiu că n-o să mă ignore.

Astăzi zâmbesc, fiindcă, până la urmă, dimineaţa a mers binişor. Şi el îmi zâmbeşte la rându-i.

Astea-s semne bune. Mereu caut semnele bune.

* * *

Mă îndrept spre clasa lui Justin imediat ce s-a terminat a patra oră, dar nu m-a aşteptat. Mă duc deci la cantină, unde stăm de obicei. Nu-i nici acolo. O întreb pe Rebecca dacă l-a văzut cumva. Zice că nu şi nu pare prea surprinsă că mă uit după el. Decid să ignor asta. Mă uit în dulăpior şi nu-i nici acolo. Încep să cred că a uitat sau că s-a jucat cu mine tot timpul. Decid să mă duc pe la dulapul lui, deşi e cât se poate de departe de sala de mese. Nu se opreşte niciodată pe-acolo înainte de prânz. Dar se pare că azi a făcut o excepţie, fiindcă dau peste el acolo.

Mă bucur să-l văd, dar mă simt şi sleită. Tare mult e de muncă. Arată mai rău decât mă simt eu şi se holbează la dulăpiorul metalic ca şi cum ar fi o ferestruică acolo. La unii, asta s-ar numi reverie. Dar Justin n-are reverii. Când e dus, e dus de-a binelea.

Dar s-a întors. Exact când am ajuns la el.

— Hei, zice.

— Hei, zic şi eu.

Mi-e foame, dar nu chiar foame rău. Cel mai important e să fim amândoi în acelaşi loc. Pot să fac asta oriunde.

Îşi pune în dulap toate cărţile, de parcă a terminat cu şcoala pe azi. Sper că nu s-a întâmplat nimic. Sper că nu renunţă. Dacă tot rămân blocată aici, vreau să rămână şi el blocat cu mine.

Se îndreaptă de şale şi îşi lasă palma pe braţul meu. Cu blândeţe. Cu mult prea multă blândeţe. E ceva ce i-aş face eu lui, nu el mie. Îmi place şi totodată nu-mi place. Îmi place, dar într-un fel nu-mi place.

— Să mergem undeva, zice. Unde ai vrea să mergem?

Din nou, îmi zic că trebuie să fie un răspuns corect la întrebare şi că, dacă o zbârcesc, o să stric totul. Vrea ceva de la mine, dar nu-s sigură ce.

— Nu ştiu, îi zic.

Îşi ia palma de pe braţul meu şi-mi zic atunci, OK, răspuns greşit. Numai că după aceea mă ia de mână.

— Haide, zice.

Are în ochi ceva electric. Curent. Lumină.

Încuie dulăpiorul şi mă trage după el. Nu pricep. Mergem de mână, pe coridoarele aproape pustii. Niciodată nu facem asta. Îşi întinde un ditai rânjetul pe faţă şi pornim mai iute. Parcă am fi nişte ţânci scăpaţi în pauză. Fugim, o rupem pe bune la fugă. Lumea se uită la noi ca la nebuni. Ce ridicol e! Opreşte lângă dulapul meu şi-mi spune să-mi las şi eu cărţile. Nu înţeleg, dar îi cânt în strună – e într-o dispoziţie specială şi nu vreau să fac nimic care să i-o strice.

Odată încuiat dulăpiorul, pornim mai departe. Ieşim pe uşă. Pur şi simplu. Evadare. Mereu discutăm despre cum am vrea să plecăm, şi de data asta chiar o facem. Mă gândesc că vrea să mă ducă la pizza sau

aşa ceva. Poate că o să întârzii la a cincea oră. Urcăm în maşina lui şi nici măcar nu vreau să-l întreb ce facem. Vreau doar să-l las să o facă.

Se întoarce şi zice:

— Unde vrei să mergi? Spune-mi, pe bune, unde ţi-ar plăcea să mergi.

Ciudat. Mă întreabă de parcă *eu* aş şti răspunsul corect.

Sper din suflet să nu fie vreo şmecherie. Sper din suflet să nu regret asta.

Zic primul lucru care-mi trece prin minte.

— Vreau la ocean. Vreau să mă duc la ocean.

Îmi zic c-o să râdă şi-o să spună că el se gândea, de fapt, că am face bine să mergem la el, cât ai lui nu-s acasă, şi să petrecem după-amiaza făcând sex şi uitându-ne la televizor. Sau că încearcă să dovedească ceva pe chestia cu nefăcutul de planuri, să demonstreze că-mi place mai mult să fiu spontană. Ori o să-mi zică să mă duc la ocean şi să mă distrez cât o să mănânce el de prânz. Toate astea sunt posibilităţi şi mi se învârtesc toate, în acelaşi timp, în cap.

Singurul lucru la care nu mă aştept e ca el să creadă că-i o idee bună.

— OK, zice şi iese din parcare.

Tot mai cred că glumeşte, dar uite că mă întreabă care-i cel mai bun traseu ca să ajungem acolo. Îi spun pe ce autostrăzi ar trebui să o luăm – e o plajă pe-acolo, unde se ducea verile familia mea, şi dacă tot mergem până la ocean, am putea foarte bine să ne ducem acolo.

Cât conduce, îmi dau seama că se distrează. Asta ar trebui să mă relaxeze, dar mă face să mă simt agitată. Ar fi o chestie sută la sută stil Justin să mă ducă undeva, într-un loc special, ca să-mi dea papucii. Să facă spectacol. Poate chiar să mă lase acolo şi să plece. Nu cred, de fapt, că o să se întâmple aşa ceva – dar e posibil. Ca să-mi demonstreze că e în stare să facă planuri. Ca să-mi arate că nu se teme de viitor, cum i-am reproşat.

Eşti dusă, Rhiannon, îmi zic. O chestie pe care el mi-o spune tot timpul. De multe ori, are dreptate.

Bucură-te şi gata, gândesc. Fiindcă nu suntem la şcoală. Suntem împreună.

Dă drumul la radio şi-mi spune să trec la aparat. Cum? *Maşina mea, radioul meu* – de câte ori nu l-am auzit spunând asta? Dar pare că oferta e reală, aşa că alunec de la un post la altul, încercând să dau peste ceva care să-i placă. Dacă stau prea mult la câte un cântec care-mi place, zice: „De ce nu-l laşi pe ăsta?”. Şi îmi zic *fiindcă nu-l suporţi.* Dar n-o zic cu voce tare. Las cântecul să se desfăşoare. Aştept o glumă, să spună că interpreta sună ca şi cum ar fi la ciclu.

Dar începe să fredoneze.

Nu pot să cred. Justin nu fredonează *niciodată.* Ţipă la radio.

Ripostează la chestiile pe care le zic crainicii. Poate, când şi când să mai bată ritmul pe volan. Dar *nu* cântă.

Mă întreb dacă n-o fi luat ceva droguri. Dar l-am văzut pe droguri şi niciodată n-a fost aşa.

— Ce te-a apucat? îl întreb.

— Muzica, zice.

— Ha!

— Nu, pe bune.

Nu glumeşte. Nu râde de mine pe undeva prin sinea lui. Mă uit la el şi-mi dau seama. Nu ştiu ce se petrece, dar nu despre asta e vorba.

Hotărăsc să văd cât de departe pot merge. Fiindcă asta face o fată sclifosită.

— În cazul ăsta… zic şi schimb posturile până ce dau peste cel mai anti-Justin cântec posibil.

Şi uite-l. Kelly Clarkson. Care cântă despre cum ceea ce nu te omoară te face mai puternic. Dau mai tare. Îl provoc, în capul meu, să fredoneze *asta*.

Surpriză.

Începem să lălăim cântecul. Habar n-am de unde ştie versurile. Dar nu-mi pun întrebări, cânt din toate puterile, fără să-mi fi dat seama că pot iubi cântecul ăsta aşa de mult cum îl iubesc în clipa asta, fiindcă face ca totul să fie bine – ne face pe *noi* să fim bine. La altceva refuz să mă gândesc. Vreau să rămânem în cântec. Fiindcă e o chestie pe care n-am mai făcut-o şi mi se pare fantastică.

Când se termină, las geamul în jos, fiindcă vreau să simt vântul în păr. Fără o vorbă, Justin coboară toate geamurile, şi parcă am fi într-un tunel de vânt, parcă ar fi o cursă într-un parc de distracţii, când noi suntem într-o maşină pe autostradă, de fapt. Pare atât de bucuros. Îmi dau seama cât de rar îl văd bucuros, genul de bucurie când n-ai în minte altceva decât să fii bucuros. De obicei se teme s-o arate, de parcă cineva ar putea în orice clipă să-i fure fericirea.

Mă ia de mână şi începe să-mi pună întrebări. Personale.

Începe cu:

— Ce mai fac ai tăi?

— Ăă… nu ştiu.

Nu prea i-a păsat de ai mei până acum. Ştiu că ar vrea ca ei să-l placă, dar fiindcă nu-i sigur că aşa stau lucrurile se preface că nu-i pasă.

— Ştii doar. Mama încearcă să le pună pe toate cap la cap fără să facă, propriu-zis, nimic. Tata mai are unele sclipiri, dar nu-i tocmai cea mai distractivă persoană de pe lume. Cu cât îmbătrâneşte mai mult, cu atât pare să-i pese mai puţin de orice.

— Şi cum e cu Liza la facultate?

Când întreabă asta, o face de parcă ar fi mândru că şi-a amintit

numele soră-mii. Aduce mai mult cu Justin pe care-l ştiu.

— Nu ştiu. Eram mai mult surori trăind sub armistiţiu decât cele mai bune prietene. Nu ştiu dacă mi-e prea dor de ea, deşi când era prin zonă era mai uşor, fiindcă eram două, ştii? Nu sună acasă deloc. Chiar şi când o sună mama, nu răspunde. N-o învinuiesc, sunt sigură că are lucruri mai bune de făcut. Şi, pe bune, am ştiut mereu că, odată ce-şi ia zborul, dusă va fi. Aşa că nu-s şocată sau ceva.

Îmi dau seama că, vorbind, mă apropii tot mai mult de punctul nevralgic, sunt pe cale să vorbesc despre ce-o să se întâmple când se termină liceul. Dar Justin nu pare s-o ia personal. Mă întreabă, în schimb, dacă am impresia că şcoala e mult diferită acum faţă de anul trecut. O întrebare cam aiurea. Ceva ce ar întreba bunica. Nu prietenul meu.

Răspund cu precauţie.

— Nu ştiu. Şcoala-i naşpa. Asta nu s-a schimbat. Dar, ştii, oricât aş vrea să se termine odată, tot îmi fac griji de ce-o să fie după. Nu că aş fi plănuit ceva. N-am făcut-o. Ştiu că tu crezi că-s plină de planuri, dar dacă te uiţi, de fapt, la ce-am făcut ca să mă pregătesc pentru viaţa de după liceu nu vezi decât un mare gol. Sunt la fel de nepregătită ca oricine.

Taci, taci odată, gura, îmi zic. *Ce ţi-a venit să aduci vorba despre asta?*

Însă e posibil să am un motiv. Poate că aduc vorba ca să văd ce-o să facă el. Mă testează tot timpul, dar nici eu nu-s tocmai inocentă la capitolul ăsta.

— În ce crezi? îl întreb.

Şi zice:

— Sincer, eu încerc să trăiesc zi cu zi.

Ştiu. Dar îmi place mai mult când o zice aşa, pe o voce care admite că suntem de aceeaşi parte. Aştept să mai zică ceva, să aducă vorba de noaptea trecută. Numai că o lasă baltă. Mă simt recunoscătoare.

A trecut mai bine de un an şi cel puţin de vreo sută de ori mi-am spus că ăsta e – ăsta e noul început. Că trebuia să dau pagina, ca şi cum n-am mai fi în aceeaşi poveste. Şi uneori am avut dreptate. Dar nu atât de des pe cât mi-aş fi dorit.

Realist. N-o să-mi dau voie să cred, acum, că situaţia s-a îmbunătăţit brusc, că am reuşit amândoi să scăpăm din pielea celor care ajungem mereu, în final, să fim. Dar, totodată, n-o să resping ce se întâmplă. N-o să-mi refuz această fericire. Fiindcă, dacă fericirea se simte reală, aproape că nu contează dacă e cu adevărat reală sau nu.

În loc să-şi tasteze destinaţia pe telefon, mă pune pe mine să-i dau indicaţii de traseu. Greşesc şi-i zic să iasă de pe autostradă cu o ieşire mai devreme, dar când îmi dau seama, nu se agită deloc, ci doar se întoarce pe autostradă şi merge până la următoarea. Nu mă mai întreb dacă a luat ceva la bord – mă întreb dacă nu-i sub *tratament.* Dacă da,

îşi face efectul repejor.

Nu zic un cuvânt. Nu vreau să rup filmul.

— Ar trebui să fiu la ora de engleză, zic la ultimul viraj de dinainte de plajă.

— Eu, la bio, zice şi Justin.

Dar asta-i mai important. Temele pot să le recuperez, dar nu-mi pot recupera viaţa.

— Hai să ne distrăm şi gata, zice.

— OK. Îmi place. Îmi petrec aşa de mult timp gândindu-mă cum să fug de acasă… e simpatic s-o pot face pe bune. Pentru o zi. E bine să fiu de cealaltă parte a ferestrei. Nu fac asta destul.

Poate asta ne-a trebuit. Să luăm distanţă de rest şi să ne apropiem unul de altul.

Ceva se înfiripă aici – îmi dau seama că funcţionează.

Amintire. Pe plaja asta venea familia mea în zilele în care casa era prea înfierbântată ori părinţilor mei li se făcea lehamite de atâta stat în acelaşi loc. Când veneam aici eram înconjuraţi de alte familii. Îmi plăcea să-mi închipui că păturile noastre erau fiecare câte o casă şi că un anumit număr de pături alcătuiau un oraş. Erau, sunt sigură, nişte puşti pe care îi vedeam tot timpul, ai căror părinţi îi aduceau mereu aici, dar nu mi-l mai amintesc pe niciunul acum. Doar familia proprie mi-o amintesc – mama, mereu sub umbrelă, ori pentru că nu voia să se prăjească, ori ca să nu fie văzută; soră-mea scoţând câte o carte la iveală şi rămânând apoi cu nasul în ea; tata vorbind cu alţi taţi despre sport sau mersul acţiunilor la bursă. Când era arşiţă, mă alerga până la apă şi mă întreba ce fel de peşte aş vrea să fiu. Ştiam că răspunsul corect e *peşte zburător,* fiindcă dacă îi ziceam asta, mă lua în braţe şi mă arunca în sus.

Nu ştiu de ce nu l-am mai adus pe Justin aici. Vara trecută am stat în casă, aşteptând ca părinţii lui să plece la serviciu ca să putem face sex în toate camerele, inclusiv în nişte debarale. Apoi, după ce isprăveam cu asta, ne uitam la TV sau jucam jocuri video. Uneori mai sunam la unul-altul să vedem ce mai face, şi până se întorceau de la serviciu părinţii, ne şi oploşeam pe la altcineva, unde beam sau ne uitam la televizor, sau jucam jocuri, sau un amestec din toate trei. Era super, fiindcă nu eram la şcoală şi eram împreună. Dar nu prea am ajuns nicăieri.

Las pantofii în maşină, cum făceam când eram mică. Primii paşi, când încă eşti în parcare şi te dor tălpile de la duritatea asfaltului, sunt cam neplăcuţi, apoi însă vine nisipul şi totul e bine. Astăzi, plaja e pustie, şi chiar dacă nu m-am aşteptat să fie puzderie de lume, tot e surprinzător, ca şi cum aş fi găsit plaja trăgând un pui de somn.

Nu mă pot abţine. Alerg drept spre plajă, mă învârt în paşi de dans. *A mea,* îmi zic. Plaja e a mea. Timpul e al meu. Justin e al meu.

Nimeni şi nimic n-o să se bage peste asta. Strig numele noastre şi e ca şi cum încă aş fredona un cântec.

Mă priveşte un moment şi-mi spun o, nu, stai să vezi că asta-i partea în care-mi spune că arăt ca o idioată. Numai că-l văd că aleargă spre mine, că mă apucă şi mă roteşte. A auzit cântecul şi acum dansăm. Râdem şi ne întrecem până la apă. Când ajungem, începem să ne stropim, simţind cum undele se lovesc de picioare. Mă aplec după scoici şi Justin mi se alătură, căutând culori care nu vor mai fi la fel după uscare, căutând cioburi şlefuite şi cochilii. E tare bine în apă, şi e aşa de plăcut să stau în ea, fiindcă întreg oceanul mă trage şi eu am puterea să rămân neclintită.

Figura lui Justin e destinsă cu totul. Corpul îi e complet relaxat. Nu-l văd niciodată aşa. Ne jucăm, dar nu-i genul de joacă între iubită şi iubit, cu strategie, cu ţinerea scorului şi mişcări secrete. Nu, ne-am tăiat funia care ne leagă de toate astea.

Îl rog să construiască cu mine un castel de nisip. Îi povestesc cum Lisa trebuia musai să-l aibă pe-al ei, lângă al meu. Cum construia câte un munte uriaş cu un şanţ adânc împrejur, în timp ce eu făceam o căsuţă mică şi plină de detalii, cu chestii gen uşă şi garaj. Propriu-zis construiam căsuţa de păpuşi pe care nu izbutisem s-o am niciodată, în vreme ce Lisa îşi construia fortăreaţa de care simţea că are nevoie. Nu se atingea niciodată de castelul meu – nu era tipul de soră mai mare care să simtă nevoia de a-şi distruge concurenţa. Dar nici pe mine nu mă lăsa să-l ating pe al ei. Le lăsam când terminam, ca să fie luate de valuri. Mai veneau şi ai noştri uneori. Mie îmi ziceau *o, ce drăguţ!* Pentru castelul Lizei foloseau un *a, ce înalt!*

Vreau ca Justin să lucreze cu mine la un castel de nisip. Vreau să încercăm cum e când construim ceva împreună. Nu avem lopăţele şi găletuşe. Totul trebuie făcut cu mâinile. El ia la modul propriu expresia *castel de nisip* – şi începe cu fundaţia pătrată, desenând cu degetul un pod mobil. Eu lucrez la creneluri şi la turnuri – balcoanele sunt şubrede, însă turelele sunt valide. Din când în când mă complimentează – cuvinţele gen *fain, mişto* şi *drăguţ* – şi simt că, într-un fel, plaja i-a eliberat vocabularul din pivniţa în care l-a ţinut în toate lunile astea. Mereu am simţit – poate am sperat – că vorbele sunt pe acolo, pe undeva. Şi acum ştiu că sunt.

Nu e foarte cald, dar simt soarele pe obraji şi pe gât. Am putea să strângem mai multe cochilii şi să ne apucăm de decoraţiuni, dar începe să mă obosească clăditul şi faptul că ne concentrăm pe asta. Când terminăm ultimul turnuleţ, sugerez să hoinărim un pic.

— Eşti mulţumită de creaţia noastră? întreabă el.

— Foarte, zic.

Intrăm în apă şi ne spălăm pe mâini. Justin se uită lung în spate, la plajă, la castelul nostru, şi pare, preţ de o clipă, pierdut. Pierdut, dar

într-un loc plăcut.

— Ce e? întreb.

Se uită la mine, cu ochi blânzi, şi zice:

— Mulţumesc.

Sunt sigură că mi-a mai spus cândva vorba asta, dar niciodată aşa, niciodată într-un fel care să mă facă să vreau să-mi amintesc.

— Pentru ce? întreb.

Dar vreau să zic, de fapt: *De ce acum? De ce abia acum?*

— Pentru asta, zice. Pentru tot.

Vreau mult să mă încred în ce zice. Vreau tare mult să cred că am ajuns, în cele din urmă, în locul în care m-am gândit mereu că am putea ajunge.

Dar e prea simplu. Mi se pare prea simplu.

— E OK, îmi zice. E OK să fii fericit.

Am aşteptat asta o groază de timp. Nu aşa mi-am închipuit momentul, dar nimic nu-i cum îţi închipui. Mă simt copleşită de cât de mult îl iubesc. Şi nu-l urăsc deloc. Nici măcar o bucăţică din mine nu-l urăşte. E doar iubire. Şi nu-i înfricoşătoare. E opusul înfricoşării.

Plâng fiindcă sunt bucuroasă şi plâng fiindcă nu cred că mi-am dat seama vreodată cât de mult mă aşteptam să fiu nefericită. Plâng fiindcă, pentru prima oară după mult timp, viaţa are sens.

Mă vede că plâng şi nu-şi bate joc. Nu devine defensiv, nu mă întreabă ce-a mai făcut de data asta. Nu-mi zice că m-a avertizat. Nu-mi zice să mă opresc. Nu, mă cuprinde în braţe şi mă strânge la piept, ia lucrurile astea care nu-s decât cuvinte şi le face să fie mai mult decât cuvinte. Alinare. Îmi dă ceva ce pot simţi – prezenţa, îmbrăţişarea lui.

— Sunt fericită, spun temându-mă ca nu cumva el să creadă că plâng din vreun alt motiv. Chiar sunt.

Vântul, plaja, soarele – orice altceva se înfăşoară în jurul nostru, însă îmbrăţişarea noastră e cea care contează. Mă prind de el la fel cum şi el se prinde de mine. Am atins echilibrul perfect, unde fiecare e puternic şi totodată slab, unde fiecare ia şi în acelaşi timp oferă.

— Ce se întâmplă? întreb.

— Şşş! zice. Lasă întrebările.

Nu simt nicio întrebare – doar răspunsuri. Nu simt frică, ci împlinire. Îl sărut şi balansul nostru perfect continuă, răsuflările noastre se fac una. Închid ochii şi simt apăsarea familiară a buzelor lui, gustul familiar al gurii lui. Însă acum ceva e altfel. Nu doar ne sărutăm cu trupurile noastre întregi, ci şi cu ceva mai mare decât trupurile, cu ceea ce suntem şi cu ceea ce vom fi. Ne sărutăm din străfundul sinelui nostru şi descoperim străfundurile sinelui celuilalt. E ca electricitatea când ajunge la apă, ca focul când atinge hârtia, ca lumina cea mai strălucitoare când ne găseşte ochii. Îmi trec palmele

peste spinarea lui, peste piept, ca şi cum aş simţi nevoia să ştiu că e aici cu adevărat, că toate astea chiar se-ntâmplă. Întârzii pe ceafa lui. Mâna lui zăboveşte pe şoldul meu. Mă aplec, cobor sub cureaua lui, dar mă trage înapoi în sus. Mă sărută pe gât. Îl sărut sub ureche. Îi sărut zâmbetul. Îmi sărută buzele râzătoare.

Mă delectez. Ne delectăm.

Nu ştiu cât e ceasul, în ce zi suntem. Nu mai am altceva decât momentul de faţă. Nimic, decât ce-i aici. Şi e mai mult decât suficient.

În cele din urmă palma mea îi alunecă pe braţ şi-l ia de mână. Stăm aşa câteva secunde, sau poate minute, mână în mână, cu frunţile lipite, cu buzele aşezate blând peste buze, stoarse de orice tânjire, fiindcă totul a fost găsit.

Apoi ne dezlipim, ţinându-ne mai departe de mână. Pornim la plimbare pe plajă, cum fac cuplurile. Timpul revine, dar nu într-un fel înfricoşător.

— E nemaipomenit, zic.

Apoi simt totuşi o strângere de inimă, fiindcă asta e ceea ce Justin ar numi, de obicei, *să afirmi ceva de la sine înţeles.* Numai că azi, în locul ăsta, nu face decât să aplece bărbia a încuviinţare. Se uită la soare, care se apropie tot mai mult de linia orizontului. Mi se pare că văd şi o barcă în larg, dar s-ar putea să fie vreun buştean plutitor sau un miraj.

Vreau ca fiecare zi să fie aşa. Nu pricep de ce nu se poate.

— Ar trebui să facem asta în fiecare luni, zic. Şi marţi. Şi miercuri. Şi joi. Şi vineri.

Glumesc. Dar nu tocmai.

— Ne-ar obosi, zice Justin. E mai bine s-o facem o singură dată.

O singură dată? Nu ştiu ce vrea să zică. Nu ştiu cum de poate spune aşa ceva.

— Şi după asta, niciodată? întreb.

Nu vreau să mă-nşel. Chiar nu vreau să mă-nşel.

Zâmbeşte.

— Ei, niciodată să nu spui niciodată.

— N-aş spune niciodată niciodată, îi promit.

Avem companie. Mai sunt şi alte cupluri pe plajă acum. Câteva doar, toate mai în vârstă ca noi. Nimeni nu ne-ntreabă de ce nu suntem la şcoală. Nimeni nu ne-ntreabă ce căutăm acolo. Ba par chiar bucuroşi să ne vadă. Mă face să simt că aparţin de locul ăsta, că avem tot dreptul să facem ce facem.

Aşa o să fie de acum înainte, îmi zic. Apoi mă uit la Justin şi gândesc: *Spune-mi că aşa o să fie.*

Nu vreau să-l întreb. Nu vreau să fiu nevoită să pun întrebarea. Prea adesea întrebările mele fac lucrurile să deraieze.

N-aş vrea ca toate astea să fie atât de fragile, dar mă port ca şi cum

ar fi.

Începe să mă ia frigul. Trebuie să-mi amintesc că nu e vară. Când mă ia tremuriciul, Justin mă cuprinde cu un braţ. Sugerez să ne întoarcem la maşină şi să scoatem pătura de giugiuleală pe care o ţine în portbagaj. Ne-ntoarcem deci înapoi de unde am pornit-o. Castelul nostru e tot acolo, încă se ţine, chiar dacă oceanul s-a apropiat.

Odată ce avem pătura, ne ducem iarăşi pe plajă. În loc să ne-o punem pe umeri, o aşezăm pe nisip şi ne lipim unul de celălalt. Stăm întinşi pe spate şi ne uităm fix la cer. Pe deasupra trec nori. Mai apare când şi când câte o pasăre.

— E una dintre cele mai faine zile de când mă ştiu, zic.

Fără să-ntoarcă capul, îşi lasă mâna într-a mea.

— Povesteşte-mi de alte zile ca asta, îmi cere.

— Nu ştiu…

Nu-mi pot imagina o altă zi ca asta.

— Doar una. Prima care-ţi vine în minte.

Mă gândesc la momente în care am fost fericită. Fericită de-a binelea. Uşoară ca un fulg de fericire. Şi îmi vine o amintire bizară. Nu ştiu de ce. Trebuie să-i dau un răspuns, da, numai că-i spun că e o prostie. Insistă totuşi să-i dau drumul.

Mă întorc cu faţa spre el, iar Justin îmi duce mâna pe pieptul lui şi începe să facă cerculeţe cu ea.

E aici. E bine.

Şi-i zic:

— Nu ştiu de ce, prima chestie care-mi vine în cap e o prezentare de modă mamă-fiică.

Îl fac să-mi promită că n-o să râdă. Promite. Şi îl cred.

— Eram printr-a patra, cred. Magazinul Renwick's făcea o colectare de fonduri pentru victimele uraganului şi au întrebat de voluntari în clasă la noi. Nu i-am cerut voie mamei, am semnat pur şi simplu. Şi când am spus asta acasă… ei, ştii cum e mama. S-a şocat. E destul de mult dacă o scoţi până la supermarket. Dar o prezentare de modă? În faţa unor necunoscuţi? La fel de bine puteam să-i cer să pozeze pentru *Playboy*. Doamne, ăsta da gând de te ia groaza.

Unele fete au mame care, când erau tinere, se distrau tot timpul, care râdeau şi chicoteau şi flirtau şi se îmbrăcau în rochii superstrâmte. Eu n-am o asemenea mamă. Mama a fost, cred, întotdeauna cum e acum. Cu excepţia, poate, a dăţii ăleia.

Îi povestesc mai departe lui Justin:

— Dar faza e că n-a spus nu. Cred că abia acum îmi dau seama la ce chinuri am supus-o. Nu m-a pus să mă duc la prof, să mă taie de pe listă. Nu, când a venit ziua am pornit cu maşina spre Renwick's şi ne-am dus unde ne-au zis să mergem. Crezusem c-or să ne dea ţinute identice, dar nu era aşa. Ne-au zis, în schimb, că putem să ne

îmbrăcăm cu ce vrem din magazin. Şi ne-am apucat să încercăm hainele. Eu, normal, m-am dus glonţ la rochiţe – eram mult mai fetiţă pe atunci. M-am ales cu o rochie albastru deschis, toată numai volănaşe. Mi se părea foarte sofisticată.

— Sunt sigur că era de mare clasă, zice Justin.

Îl lovesc în joacă.

— Gura. Lasă-mă să spun povestea.

Îmi ţine mâna pe pieptul lui. Până să apuc să continui, mă sărută. Cred că povestea s-ar putea încheia şi aici, dar se trage deoparte şi zice:

— Zi mai departe.

Uit, timp de o clipă, unde am rămas, fiindcă am ieşit pentru o clipă din poveste şi m-am întors la acum. Apoi îmi amintesc: mama. Prezentarea de modă.

— Aveam deci un surogat de rochie de bal, zic. Şi apoi a venit rândul lui mami. M-a surprins, fiindcă şi ea s-a îndreptat spre rochii. N-o mai văzusem aranjată până atunci. Şi cred că asta a fost cea mai uimitoare chestie pentru mine: nu eu eram Cenuşăreasa, ea era.

După ce am ales hainele, ne-au machiat şi tot restul. Credeam că mama o să răbufnească, dar de fapt îi plăcea. Nu i-au făcut cine ştie ce – doar i-au pus un pic de culoare. Şi atâta a trebuit. Era drăguţă. Ştiu că e greu de crezut dacă te uiţi acum la ea. Dar în ziua aia a fost ca o vedetă de cinema. Toate mamele celelalte o complimentau. Şi când a venit vremea prezentării propriu-zise, am făcut paradă pe-acolo şi lumea a aplaudat. Mama şi cu mine zâmbeam şi era real, ştii?

Real. Real ca realitatea de acum —Justin ascultându-mă, cerul deasupra, nisipul dedesubt. E real într-un fel atât de intens, că pare ireal. Ca şi cum habar n-am avut că ar fi posibil să simţi atât de multe deodată şi tot ce simţi să fie adevărat.

— Nu ne-au lăsat să păstrăm rochiile sau ceva, zic în continuare. Dar ţin minte că, pe drumul de întoarcere, mama a tot zis ce grozavă am fost. Când am ajuns acasă, tati s-a uitat la noi de parcă eram extraterestre, dar chestia mişto e că a decis să ne cânte-n strună. În loc să se cătrănească, ne-a tot zis că suntem supermodelele lui şi ne-a rugat să-i facem o paradă în sufragerie, ceea ce-am şi făcut. Şi râdeam de ne prăpădeam. Cam asta a fost. Ziua s-a terminat. Nu-s sigură că mama s-a mai machiat vreodată după aceea. Şi nici eu n-am ajuns mare supermodel. Dar ziua de azi mi-a amintit de ziua aia. Fiindcă a fost ruptă de tot restul, nu?

— Aşa se pare, zice Justin.

Şi se uită la mine de parcă şi-ar da seama, în fine, cât de reală sunt, cât de *prezentă* sunt. Ce-am zis nu merită atâta atenţie. Ceea ce înseamnă că eu trebuie s-o merit.

— Nu pot crede că ţi-am povestit aşa ceva, spun.

E ca şi cum i-aş da o şansă să se răzgândească.

— De ce?

— De-aia. Nu ştiu. Sună stupid.

— Nu, zice, sună ca o zi fainã.

— Şi tu? întreb.

Ştiu că forţez nota. Una e să asculte, alta e să-mi spună pe bune ceva.

— N-am fost niciodată într-o prezentare de modă mamă-fiică.

Ha ha! Deci poate că n-o ia în serios, până la urmă. Îi dau un pumn în umăr şi zic:

— Nu. Povesteşte-mi despre altă zi ca asta.

Văd că stă pe gânduri. Cred, la început, că dezbate dacă să-mi spună sau nu ceva, dar îmi dau seama apoi că nu, încearcă pur şi simplu să găsească un răspuns bun.

— Odată, când aveam unsprezece ani, începe să zică.

Nu se uită pierdut spre ocean sau altundeva, distrat.

Mă priveşte drept în ochi, felul lui de a zice că povestea e pentru mine.

— Mă jucam de-a v-aţi ascunselea cu prietenii. Era genul de ascunselea brutal, cu placaje ca la rugbi. Eram în pădure şi, nu ştiu de ce, am decis că trebuia să mă caţăr într-un copac. Nu cred că mă mai suisem vreodată într-un copac. Dar am găsit unul cu crengi mai joase şi am început să urc. Tot mai sus. Era la fel de natural ca mersul pe jos. Îmi amintesc copacul ăla de parcă ar avea zeci de metri înălţime. Sute. La un moment dat am urcat deasupra rămurişului. Eu tot mă căţăram, dar nu mai erau alţi copaci aşa de înalţi în jur. Eram singur, agăţat de trunchiul unui copac, hăt, departe de pământ.

Şi a fost magic. Alt cuvânt nu am ca să descriu. Îmi auzeam prietenii chiuind când erau prinşi, fiindcă jocul continua. Dar eu eram în cu totul alt loc. Vedeam lumea de sus, chestie care-i extraordinară când se întâmplă prima dată. Cu avionul nu mai zburasem. Nici nu-s sigur că urcasem la etajele vreunei clădiri mai înalte. Aşa că stăteam acolo, înălţat peste tot ce ştiam. Ajunsesem într-un loc special şi ajunsesem acolo prin forţe proprii. Nimeni nu-mi oferise asta. Nu-mi ceruse nimeni s-o fac. Mă căţărasem şi mă tot căţărasem, iar asta îmi era răsplata. Să privesc peste lume şi să fiu singur, cu mine însumi. Asta, mi-am dat seama, era ce-mi trebuia.

Aproape că plâng încercând să mi-l imaginez. Când şi când, îmi mai spune câte ceva din copilărie, dar nu în felul ăsta. De obicei îmi povesteşte numai chestii rele. Chestii dure. Mai mult ca scuză.

Îmi las capul spre el.

— E fantastic.

— Mda, a fost.

— Şi a fost în Minnesota?

Vreau să-i arăt că-mi amintesc ce-mi spune – mutatul repetat cu familia, cât de frig era acolo – ca să simtă că-mi poate spune mai multe.

Şi eu vreau să-i mai spun. Mereu vreau să-i spun mai multe, dar acum, că ştiu că ascultă – ascultă pe bune –, asta înseamnă altceva.

— Vrei să-ţi mai spun de încă o zi ca asta? întreb dându-mă şi mai aproape, ca şi cum aş construi din corpurile noastre un cuib destinat capturării amintirilor.

Mă trage spre el, aranjează cuibul.

— Sigur.

— A doua noastră întâlnire, îi zic.

— Pe bune?

Pare surprins.

— Mai ţii minte?

Nu ţine. Dar e-n regulă, fiindcă nu-i ca şi cum am pus etichete pe toate întâlnirile. Au fost, adică, o groază de ocazii de dinaintea primei noastre ieşiri împreună în care ne-am aflat în acelaşi loc, cu alţi oameni, flirtând. Eu vorbesc de a doua oară când am venit împreună, am plecat împreună şi am petrecut împreună majoritatea timpului.

— Petrecerea lui Dack? zic.

— A, da…

Tot nelămurit.

— Nu ştiu, zic. Poate nu se socoteşte ca întâlnire. Dar a fost a doua oară când ne-am combinat. Şi erai, nu ştiu… aşa de drăguţ. Nu te supăra, bine?

Nu vreau să stric totul. Mă tem să nu stric cumva. De ce nu mă pot opri când lucrurile merg bine?

Dar zice:

— Promit că nimic nu mă poate supăra acum.

Şi-şi face pe piept un semn de jurământ. Nu l-am mai văzut niciodată, dar niciodată făcând aşa.

Zâmbesc. N-am stricat totul. Chiar nu.

— OK, zic. Ei bine, în ultima vreme… parcă te-ai grăbi mereu. Facem, gen, sex, dar nu suntem cu adevărat… intimi. Şi nu mă supăr. Ne distrăm, vreau să zic. Dar, din când în când, e bine să mai fie şi aşa cum e acum. Iar la petrecerea lui Dack… a fost. Ca şi cum aveai tot timpul de pe lume şi voiai să-l petrecem împreună. Mi-a plăcut mult asta. Asta mai demult, când chiar te uitai la mine. Era… era ca şi cum te-ai fi suit în copacul ăla şi acolo, în vârf, m-ai fi găsit pe mine. Şi împărtăşeam asta. Chiar dacă eram în curtea din spate a cuiva. La un moment dat – mai ştii? — m-ai făcut să mă mişc un pic mai încolo, ca să mă bată lumina lunii. „Îţi face pielea să strălucească”, ai zis. Şi aşa m-am şi simţit. Strălucitoare. Fiindcă mă priveai, împreună cu luna.

Niciodată nu i-am spus atâtea. În tot timpul cât am fost împreună,

nu-s sigură că am lăsat vreodată cuvintele să iasă aşa, fără să le inspectez mai întâi. Credeam că ştiu cum stăm şi asta îmi ajungea.

Ce-i asta? îmi spun. Fiindcă acum se apleacă spre mine şi mă sărută şi face totul romantic. Justin a mai fost capabil de gesturi romantice şi înainte. Dar n-a mai făcut niciodată ca totul să pară atât de romantic. Universul, în momentul ăsta, e romantic. Şi vreau asta. Vreau cu toată puterea. Vreau atingerea buzelor lui pe ale mele. Vreau felul în care îmi bubuie inima. Vreau cuibul ăsta făcut din corpul lui şi din corpul meu. Vreau, fiindcă e genul acela ireal de realitate.

Sunt multe alte lucruri pe care le-am putea spune, dar nu vreau să mai spun nimic. Nu fiindcă mi-ar fi teamă să nu stric atmosfera. Ci fiindcă, în clipa asta, am tot ce-mi trebuie. Nu mai e nevoie de altceva.

Închidem ochii. Ne odihnim unul în braţele celuilalt. Am izbutit s-ajungem, cumva, în locul cel mai bun în care ai vrea vreodată să fii.

* * *

Nici nu-mi dau seama când aţipesc. Ne simţim aşa de relaxaţi, că ne ia somnul.

Dar îmi sună telefonul, iar soneria e mult mai stridentă decât oceanul. Ştiu cine-i, şi cu toate că aş vrea să ignor apelul, nu pot. Deschid ochii, mă trag deoparte de lângă Justin şi răspund.

— Unde eşti? întreabă mama.

Mă uit la ceas. Şcoala s-a terminat de ceva vreme.

— Am ieşit undeva cu Justin.

— Bine, vezi că taică-tău vine acasă diseară şi aş vrea să luăm cina împreună, toţi.

— E-n regulă. Ajung acasă înainte de cină. Cam într-o oră.

De îndată ce cuvintele îmi zboară din gură, ceasul care a stat până acum începe iarăşi să ticăie. Mi-e ciudă pe mama că face asta să se întâmple şi mi-e ciudă pe mine că las asta să se întâmple.

Justin s-a ridicat acum, şi se uită la mine ca şi cum ar şti ce-am făcut.

— Se face târziu, spune.

Apucă pătura şi o scutură. Apoi o împăturim împreună, apropiindu-ne şi depărtându-ne, apoi apropiindu-ne iar, până ce pătura a ajuns un pătrat. De obicei o rulăm şi o aruncăm în portbagaj.

Drumul înapoi, spre casă, pare diferit. Nu mai este o aventură, e doar drumul spre casă. Mă trezesc că-i spun toate lucrurile pe care nu vrea niciodată să le asculte – dramele din relaţiile altora, felul în care Rebecca se străduieşte din greu să intre la o şcoală bună şi să ne lase pe ceilalţi în urmă (chestie pe care chiar cred că ar trebui s-o facă), presiunea pe care o simt ca să am şi eu rezultate bune, sau cel puţin satisfăcătoare.

După un timp, soarele a apus, farurile s-au aprins şi cântecele pe

care le alegem sunt mai domoale acum. Mă las pe umărul lui şi închid ochii, aţipesc iarăşi. Nu vreau s-o fac, dar, pur şi simplu, e foarte confortabil. De obicei mă las înspre el ca să demonstrez ceva, să revendic ceva. Acum însă e doar ca să-l simt lângă mine. Să reconstruim cuibul.

Când mă trezesc, îmi dau seama că ne apropiem de casa mea. Îmi doresc să nu fie aşa.

Singura cale prin care pot evita depresia este să creez o punte între acum şi următoarea dată când o să fie aşa. Nu e nevoie să plănuiesc exact când o să ajungem în aceeaşi stare. Vreau să ştiu doar că starea o să fie acolo ca să ajungem în ea.

— Câte zile crezi că putem chiuli până să avem probleme? întreb. Adică, dacă suntem acolo de dimineaţă, crezi că or să-şi dea seama dacă după-amiaza am şters-o?

— Cred că ne-ar prinde, zice el.

— O dată pe săptămână, poate? O dată pe lună? Începând de mâine?

Mă gândesc c-o să râdă, dar pare, în loc de asta, agasat. Nu de mine, ci de faptul că nu poate spune da. De obicei îi interpretez tristeţea la modul neplăcut. Acum mai că o primesc bine, ca pe un semn că ziua de azi a însemnat la fel de mult pentru el ca şi pentru mine.

— Chiar dacă n-o putem face, la prânz ne vedem?

Dă din cap a încuviinţare.

— Şi poate, după şcoală, facem ceva?

— Aşa cred. Adică nu ştiu ce-o să mai fie. Nu-mi prea stă mintea acolo în momentul ăsta.

Planuri. Poate că are dreptate, poate că încerc mereu să-l priponesc în loc să las lucrurile să se întâmple.

— Corect, zic. Mâine e mâine. Să terminăm ziua de azi într-o notă plăcută.

Un ultim cântec. Un ultim viraj. O ultimă stradă. Oricât ai încerca să te agăţi de o zi, tot o să te părăsească.

— Am ajuns, zic când ne apropiem de casă.

El opreşte maşina. Descuie portierele.

Termină într-o notă plăcută, gândesc, şi-i valabil atât pentru mine, cât şi pentru el. E natural să încerci să întinzi un lucru care-ţi face plăcere. E nevoie de mult control ca să-l laşi cum este.

Îl sărut de rămas-bun. Îl sărut cu tot ce am, iar el îmi răspunde cu tot ce are. Ziua ne cuprinde. Trece prin noi, printre noi.

— Asta-i nota plăcută, îi spun când s-a terminat.

Şi, până să apucăm să mai zicem ceva, plec.

În seara aceea, mai târziu, chiar înainte să adorm, mă sună.

Niciodată nu primesc apeluri de la el, întotdeauna îmi dă mesaje. Dacă vrea să-mi transmită ceva, îmi transmite, dar rareori vrea să vorbească despre asta.

— Hei! răspund un pic somnoroasă, dar extrem de bucuroasă.

— Hei!

— Mulţumesc din nou pentru astăzi, îi zic imediat.

— Mda, zice, cu o voce cam tensionată.

Ceva nu-i cum trebuie.

— Dar ştii, despre ziua de azi…?

Nu mai sunt bucuroasă, nici adormită. Am făcut ochii mari. Decid să glumesc.

— Ai de gând să-mi spui că nu putem chiuli în fiecare zi? Nu-i stilul tău.

— Mda, răspunde, dar ştii, n-aş vrea să crezi că fiecare zi o să fie ca azi. Fiindcă n-o să fie, bine? N-are cum.

E aproape ca şi cum ar vorbi cu el însuşi.

— Ştiu asta, îi zic. Dar poate lucrurile se pot îmbunătăţi. Ştiu că se poate.

— Habar n-am. Asta voiam să zic. Că nu am habar. Azi a fost o chestie, dar nu-i asta totul, cum ar veni.

— Ştiu.

— OK.

— OK.

Oftează. Şi din nou trebuie să-mi spun că tristeţea asta nu-i îndreptată spre mine. Trebuie să fie îndreptată spre faptul că nu poate fi cu mine.

— Asta-i tot, zice.

Nu ştiu ce ar trebui să spun. Dacă îşi face griji că o să aştept asta de la el în fiecare zi… doar nu poate crede aşa ceva, nu? Decid s-o las baltă. Şi zic:

— Bun, păi ne vedem mâine.

— Da, ne vedem.

— Şi mulţumesc iarăşi pentru astăzi. Indiferent în ce belea intrăm mâine, a meritat.

— Mda.

— Te iubesc, zic.

Nu-i în firea lui Justin să-mi răspundă şi el cu un *te iubesc.* De cele mai multe ori, când o spun, nu-i pică bine, mă acuză c-o zic numai ca să văd dacă o s-o spună şi el.

Şi uneori are dreptate. Dar nu de asta o zic acum. Şi când îmi răspunde cu „somn uşor”, îmi e mai mult decât suficient.

Nu ştiu ce-o să se întâmple mâine, dar, de data asta, abia aştept să văd.

Capitolul doi

Mama s-a trezit înaintea mea, ca de obicei, şi stă în acelaşi loc la masa din bucătărie. De parcă ar crede că eu sau tati o să-i şterpelim locul dacă nu ne-o ia înainte – iar dacă-şi pierde locul, unde o să-şi mai petreacă restul zilei?

— Arăţi bine, îmi spune.

Ceea ce ar fi un compliment dacă n-ar suna suspect.

Nu-i spun că m-am asigurat că arăt bine fiindcă aniversez o zi de când s-au îmbunătăţit lucrurile. Mi-ar demola chestia cât ai clipi.

— Trebuie să prezint un referat, îi spun. La şcoală.

N-o să întrebe, ştiu, ce fel de referat şi la ce materie.

Abia aştept. Vreau să mă duc la şcoală cât mai repede cu putinţă, ca să-l văd. Sper că are şi el aceeaşi senzaţie acasă. I-aş putea trimite un mesaj, să-l întreb, dar dacă situaţia are să se schimbe, atunci mă pot schimba şi eu. Nu-i nevoie să ştiu mereu totul.

Mai vorbesc cu mama, dar niciuna dintre noi nu ascultă. Eu vreau să plec, ea să stea. E povestea vieţii noastre.

* * *

Trebuie să iau autobuzul, fiindcă maşina mea e încă la şcoală. Aş putea s-o rog pe Rebecca sau pe altcineva să mă ia cu maşina, dar, în cazul ăsta, ar trebui să petrec tot drumul vorbind despre chestii în loc să mă gândesc la ele.

Maşina lui nu-i acolo când ajunge autobuzul. De fapt nu se arată decât după ce majoritatea elevilor au sosit.

Dar de data asta observă că aştept. Vine încoace. Spune bună dimineaţa.

Încerc din greu să nu-l strivesc sub fericire. E încă dimineaţa devreme. Abia dacă s-a trezit.

— Eşti sigur că nu vrei s-o ştergem de aici? întreb, doar aşa, să aduc un pic din ziua de ieri în ziua de azi.

Pare buimac.

— Vorbeşti serios?

— Nu, îi zic. Dar o fată are dreptul să viseze, nu?

— Cum zici.

Porneşte, presupunând că o să-mi potrivesc paşii după ai lui. Ceea ce fac.

M-am prins. Cumva. Fiindcă nu prea sunt şanse s-o facem iarăşi astăzi, probabil ar fi bine să nu gândesc asta ca pe o opţiune. Altfel, orice am face azi o să pară de toată jalea prin comparaţie.

Dau să-l iau de mână.

Nu mi-o ia.

— Ce te-a apucat? întreabă.

Ieri, îmi vine să-i spun. Însă, din felul în care priveşte fix în faţă, îmi dau seama că nu-i momentul potrivit.

Nici măcar nu aşteaptă să-mi audă răspunsul, ci continuă să meargă.

Îmi zic că nu-i Justin cel Furios. E Justin cel Pierdut. Trebuie să fie.

Când îţi imaginezi că cineva e pierdut, de obicei îl aşezi într-un loc gen pădure. Dar cu Justin îmi imaginez o sală de clasă. Nu pentru că ar avea o problemă de învăţare sau ceva. Ar fi un motiv temeinic. Dar nu. E doar plictisit. Aşa că nu dă atenţie la ce se întâmplă. Şi situaţia se înrăutăţeşte, şi se pierde şi mai tare, iar asta nu face decât să-i sporească lehamitea.

Încerc să stau în bancă. În timp ce profii vorbesc, iar eu şi Justin abia dacă ne salutăm în pauza dintre prima şi a doua oră, îmi amintesc cum a fost. Îmi transform mintea într-o maşină a timpului, fiindcă de asta am nevoie.

Ştiu că Rebecca n-o să mă slăbească deloc în ora a treia, când suntem colege de bancă la ora de desen. Şi exact aşa face.

— Unde ai fost? şopteşte. Ce s-a întâmplat?

Desenul e unul dintre puţinele cursuri pe care le avem împreună, fiindcă şcolii mele îi place să-i ţină pe puştii deştepţi departe de cei nedeştepţi. De parcă dacă Rebecca ar fi în clasă cu mine, punctajele de la teste i-ar fi afectate. La arte, unii dintre puştii nedeştepţi au parte de răzbunare. Îmi place că ne dă mie şi Rebeccăi o şansă să fim împreună.

Dl K. a pus un motor de maşină în faţă şi ne-a cerut să-l desenăm în cărbune. Mereu spune că n-ar trebui să vorbim în timp ce lucrăm, dar dacă nu suntem foarte gălăgioşi şi ne facem treaba, nu se supără pe bune.

Motorul Rebeccăi iese mai naşpa ca al meu, şi mă simt rău că mă bucur din cauza asta.

Îi spun de escapada mea şi a lui Justin pe plajă. Îi spun că a fost o chestie făcută în focul momentului şi că a fost extraordinar.

— Trebuia să ne iei şi pe mine şi Ben, zice ea.

Ben e prietenul ei. Şi el e deştept. Justin nu-l suportă.

— Data viitoare, îi zic.

Ştim amândouă că n-o să se întâmple, dar nu ne facem sânge rău. Prietenia noastră nu presupune ca ea să chiulească, şi nu are nevoie ca Justin şi Ben să se înţeleagă bine. Ne ştim de suficient de mult timp ca să nu trebuiască să facem prea multe, în prezent, ca să fim apropiate.

— Nu v-a fost frig? întreabă.

— Prea frig ca să înoţi. Dar suficient de cald ca să fii acolo.

Dă din cap aprobator. De obicei, ce îi zic are sens.

Doar că las unele detalii deoparte.

Mă întreb dacă ar trebui să-l întâlnesc la vestiare, ca ieri. Însă obişnuinţa prânzului mă duce mai întâi la cantină, şi-l văd acolo, în locul nostru obişnuit.

— Hei! zic.

Dă din cap. Mă aşez.

— Ţi-a zis cineva ceva despre ziua de ieri? întreb. N-ai intrat în niciun bucluc, vreau să zic?

Înmoaie un cartof prăjit în ketchup. Asta-i tot ce mănâncă de prânz.

— Totul bine, cred. Tu?

— Rebecca era curioasă. Dar atât, până acum.

— Rebecca, curioasă? Hai, asta chiar mă surprinde.

— A zis că data viitoare ar merge şi ea cu Ben, cu maşina.

— Nu-s sigur că Ben ne-ar lăsa în Mercedesul lui. Mai întâi o să ne pună să ne descălţăm.

Am fost o singură dată la Ben acasă, iar el ne-a pus pe toţi să ne descălţăm la intrare. Mie şi lui Justin ni s-a părut de tot râsul. „Nu ştie că şosetele noastre-s mult mai naşpa decât tenişii?" a întrebat Justin. Şi a ajuns una dintre glumele noastre.

— Nu-i spune nimic Rebeccăi, îl fac pe Justin să promită.

Se face că-şi trage un fermoar peste buze. Mă relaxez.

Mă duc să-mi iau tava cu mâncare, iar când mă întorc dau peste Rebecca şi alţi amici la masă, aşa că participăm, eu şi cu Justin, la conversaţia generală în loc să o avem pe-a noastră, particulară. Când sună, îl întreb dacă poate să facă ceva după şcoală şi zice că nu, are de lucru. O zice ca şi cum ar fi trebuit să-i memorez agenda. Dar e-mailul i-l trimite Target, nu eu.

Nu-i scot ochii cu asta. Însă îmi reamintesc ce norocoasă sunt că nu trebuie să lucrez deocamdată. Îmi reamintesc că Justin îşi urăşte jobul. Îmi reamintesc că ieri am putut alege, dar că nu orice zi ne permite să alegem cum vrem.

Important e că, atunci când a avut ocazia, m-a ales pe mine. Şi trebuie să sper că data viitoare o să mă aleagă iarăşi.

Îmi dă un mesaj când se întoarce de la muncă. Două cuvinte.

Zi lungă.

Îi răspund cu un singur cuvânt.

Mda.

* * *

Şabloane. În următoarea zi mă gândesc la şabloane. Sau, mai degrabă, mă gândesc la suişuri şi coborâşuri. Sunt învăţată cu suişurile şi coborâşurile. Luni, când ne-am dus la plajă, a fost un suiş. Văd asta.

Acum însă… nu-i nici în sus şi nici în jos. E ca şi cum am dispărut

cu totul din grafic.

Nu-i supărat pe mine. Asta simt. Dar şi iubirea lui a devenit pasivă.

Nu înţeleg. Şi n-am cu cine vorbi despre asta. Cu Justin nu pot. Ori de câte ori aduc în discuţie plaja, e ca şi cum nici nu s-ar fi întâmplat. Nici cu Rebecca. Dacă i-aş spune mai multe, ar putea să sune mai aiurea decât e de fapt. Nici cu mama nu pot vorbi. Nu vorbim despre suişuri şi coborâşuri, e o strategie ca să le evităm.

Ştiu că ce-am avut împreună luni e ceva pentru care merită să lupţi. Dar n-am cu cine să lupt, aşa că mă întorc asupra mea.

Ştiu că nu mi-am imaginat chestii.

Dar e ca şi cum am fost trimisă acum înapoi în imaginaţie.

Capitolul trei

Joi ajung prima la şcoală şi-l aştept. Nu mă gândesc prea mult la asta. Doar o fac şi basta.

— Doamne, Rhiannon, zice când iese din maşină.

Mă dau deoparte, lăsându-l să-şi scoată rucsacul şi să trântească portiera.

— Ce-i? întreb.

— *Ce-i?* mă maimuţăreşte cu o voce stridentă, de fetiţă. E o voce pe care o foloseşte proasta lui dispoziţie.

— Dimineaţă de rahat?

Clatină din cap.

— Uite, Rhiannon. Lasă-mă şi pe mine două minute, bine? Nu-mi doresc decât să am şi eu două minute pe zi în care nimeni să nu vrea nimic de la mine. Inclusiv tu. Asta-i tot.

— Nu vreau nimic de la tine, protestez eu.

Se uită la mine, ostenit, şi zice:

— Ba normal că vrei.

Are dreptate, ştiu asta. Are dreptate şi asta doare un pic. Spaţiu. Eu vreau un iubit, el vrea spaţiu.

Fiindcă am o groază de spaţiu – spaţiu gol – cred că mi-e greu să înţeleg.

— Îmi pare rău, zic.

— E-n regulă. Doar că… ar trebui să te vezi cum arăţi acolo. În parcare nu mai e nimeni. E OK să te văd. Dar când stai şi aştepţi aşa, e ca şi cum ai sta la pândă.

— M-am prins, îl asigur. Ştiu.

Am ajuns la uşă.

Oftează.

— Ne vedem mai încolo.

Cred că nu mă duc la dulapul lui. Cred că e-n regulă aşa.

— Eşti sigur că nu vrei să fugi de-aici? întreb.

Simt că prin mine vorbesc plaja, oceanul.

— Nu mai vorbi aşa, zice. Dacă tot îmi dai ideea asta, într-o zi s-ar putea s-o fac.

Nu-mi cere să-l însoţesc.

Îmi scot cărţile din compartimentul metalic. Mă pregătesc pentru ziua ce va să vină. Cam fără tragere de inimă, fiindcă nu-mi simt inima prin apropiere deloc.

Aud o voce care zice „salut” şi la început nu-mi dau seama că mie mi se adresează. Mă întorc spre stânga şi văd o fată asiatică, mărunţică, ce se uită la mine.

— Salut, îi răspund fără să ştiu cine e.

— N-ai grijă, nu mă cunoşti, zice. Doar că… e prima mea zi aici. Dau un tur prin şcoală să văd cum e. Şi chiar îmi plac fusta şi geanta ta. Şi m-am gândit, na, să te salut. Fiindcă, sinceră să fiu, sunt absolut singură în momentul ăsta.

Bun venit în club îmi vine să-i zic. Dar ultimul lucru care-i trebuie fetei ăsteia e o imagine cu ce-mi trece mie prin minte. Deja pare copleşită.

— Mă cheamă Rhiannon, îi zic lăsând jos cărţile şi strângându-i mâna. N-ar trebui să-ţi arate cineva pe-aici? Ceva, gen, un comitet de primire?

Am, aşa, senzaţia că-i o treabă numai bună pentru Tiffany Chase. Pare să fie mândră de calităţile ei de ghid. N-am înţeles-o niciodată.

— Nu ştiu, spune fata.

Încă nu mi-a spus cum o cheamă.

Îi spun că aş fi încântată s-o conduc la secretariat. Cred că, oricum, ar trebui să se înregistreze acolo. N-am nimerit-o bine.

— Nu, zice fata de parcă am ameninţat-o cu poliţia. De fapt… nu-s aici oficial. Părinţii mei, de fapt, nici nu ştiu că fac asta. Mi-au zis numai că o să ne mutăm aici şi… am vrut să văd cu ochii mei dacă-i cazul să mă ia sau nu groaza.

A, clar că te ia groaza, îmi spun. Dar nu cu voce tare, fiindcă asta ar înspăimânta-o şi mai tare. Zic, în schimb:

— Pare logic ce zici. Deci ai chiulit de la şcoală ca să vezi altă şcoală?

— Exact.

— În ce clasă eşti?

— Într-a unsprezecea.

Ciudat, aş fi jurat că-i boboacă. Dar dacă e în penultimul an de liceu, presupun că nu-i nimic în neregulă dacă atârnă şi ea pe lângă mine azi. O pot face, câteva ore, pe Tiffany Chase, O să-mi dea altceva la care să mă gândesc în afară de Justin.

— Şi eu la fel, îi zic. Hai să vedem cum o scoatem la capăt. Vrei să stai pe lângă mine astăzi?

— Mi-ar plăcea mult.

Pare încântată la modul autentic. De luat aminte: uneori e uşor să faci pe cineva fericit.

Poate cu necunoscuţii e mai uşor. Nu sunt sigură.

Poate e mai uşor cu cineva care nu cere nimic de la tine.

Numele fetei e Amy, şi e aproape amuzant cât de bine se integrează printre prietenele mele. Eu m-aş simţi aiurea rău dacă ar trebui să fac cunoştinţă cu atâta lume nouă deodată. Dar ea se descurcă.

Tiffany vede că-i arăt prin jur şi pare ofticată.

— Care-i problema ei? întreabă Amy.

— De obicei are întâietate la făcut turul nou-veniţilor.

— Îmi place mai mult versiunea asta.

Ştiu că n-ar trebui să mă simt mulţumită, dar mă simt. De parcă aş vrea cu disperare să fiu bună la ceva încât mă mulţumesc cu orice.

Lui Amy nu-i mărturisesc asta.

Nu-l văd pe Justin la locul şi timpul nostru obişnuite, între prima şi a doua oră, dar apare, pe neaşteptate, între a doua şi a treia. Mă întreb dacă şi-a încălcat rutina ca să compenseze. Nu avem ocazia să vorbim sau ceva, dar apuc măcar să-l văd şi să-mi dau seama că nu arată chiar aşa de furios.

La ora de mate, Amy începe să-mi paseze bileţele.

Îmi zic, la început, că are şi ea ceva de întrebat. Sau vrea să-mi spună că i-a ajuns şi că o să plece la pauză. Dar ea… are chef de vorbă. Îmi spune că şi aici ora e la fel de plictisitoare ca şi la şcoala ei adevărată. Mă-ntreabă de unde mi-am luat fusta, dacă îmi place vreun băiat şi dacă cred că ar fi şi băieţi care i-ar plăcea ei.

Şi o ţinem aşa un timp, într-un du-te-vino. Prinde aproape imediat nişte ticuri de-ale dnei Frasier, şi se descurcă binişor la făcut băşcălie de ele. (*Vorbeşte ca o călugăriţă, doar că în loc de Dumnezeu îi trage despre trigonometrie. Oare cum arată vălul ei călugăresc? O fi vreun romb?)*

Mă distrez, dar mă şi întristez un pic, fiindcă mă face să-mi dau seama că nu prea mi-am făcut prieteni de când am început să mă văd cu Justin. Parcă, de când sunt cu el, am văzut aceiaşi oameni, şi tot mai puţin. A trebuit să apară de nicăieri fata asta, ca să am cu cine schimba bileţele.

Vine cu mine la prânz – ne punem lucrurile jos, la piciorul mesei, iar Preston înnebuneşte când vede insignele de pe ghiozdanul ei şi începe să-i pună o puzderie de întrebări despre benzile desenate japoneze. Amy pare cam nelalocul ei, şi sper că Preston îşi arată suficient din puternica sa personalitate gay cât să nu creadă că flirtează cu ea.

Când se aşază Justin la masă, observ că îl preocupă ceva. I-l prezint lui Amy şi-i oferă o înclinare din cap stil Justin. Apoi îmi spune că şi-a uitat acasă portofelul. Zic că nu-i o problemă şi-l întreb ce vrea să mănânce. Spune cartofi prăjiţi, dar îi iau şi un cheeseburger pe lângă. Când i le aduc, îmi mulţumeşte şi ştiu că o face pe bune.

Chiar şi cu Amy de faţă, păream să cădem în obişnuita rutină de prânz. Preston o întreabă despre altă chestie cu benzi desenate, dar, în loc să-i răspundă, ea se întoarce spre mine ca să mă-ntrebe cât durează ca să ajungi de aici la ocean.

Cuvântul *ocean* mă face să mă uit la Justin, dar e ca şi cum n-a auzit, ca şi cum mintea i-a rămas blocată pe *cheeseburger*.

— Ce chestie că spui asta, îi zic lui Amy. Am fost acolo chiar alaltăieri. A durat cam o oră.

Justin e lângă Amy, de partea cealaltă a mesei. Amy întoarce capul spre el şi întreabă:

— V-aţi distrat?

El nu pare să fi auzit, aşa că zic eu:

— A fost nemaipomenit.

— Tu ai condus? îl întreabă pe Justin.

De data asta o aude.

— Da, am condus.

— Ne-am simţit foarte bine, intervin eu.

Şi, zicând asta, mă pot agăţa ceva mai mult de ce-a fost. E de parcă eu şi Justin am avea un secret care stă în faţa tuturor, dar nimeni altcineva nu-l vede. Nici eu, nici el n-o să-l arate. Rămâne al nostru. Doar pentru noi.

Nu mă deranjează să fie aşa.

Îmi dau seama că Amy vrea să întrebe mai multe. Îmi spun că nu-i o nouă prietenă, ci doar o vizitatoare. Doar azi e aici.

Justin, între timp, s-a apucat iarăşi de mâncat. Nu mai are nimic de spus despre lucrul care înseamnă atât de mult pentru mine.

Amy mă urmează ca o umbră tot restul zilei, şi e la fel de tăcută ca o umbră. Îmi imaginez cum trebuie să fie când priveşti în viitor şi te vezi locuind altundeva. N-am făcut niciodată asta. Am fost întotdeauna aici, ancorată de părinţi care nu-s interesaţi de schimbare, înconjurată de atâţia oameni care se tem că n-or să plece în veci de aici. Pentru mulţi ani, ideea de a locui altundeva a fost pentru mine cam la fel cu ideea de a locui într-un regat de basm. Erau locuri care existau în poveşti şi locuri care existau în viaţa reală, şi am fost învăţată să nu le încurc. Doar după ce Justin şi cu mine am devenit un cuplu real şi după ce sora mea a plecat din oraş am început să-mi pun întrebări nu doar în privinţa a ceea ce avea să urmeze, ci şi în privinţa locului. Nu vreau să-mi imaginez că am face aceleaşi lucruri în acelaşi loc peste zece ani – nici măcar peste doi. Dar când încerc să mă plasez cu el altundeva, e greu. Amândurora ne place să tragem de ancoră, dar ancora e fixată bine.

În timp ce-mi văd de exerciţii la ora de engleză, îmi imaginez că schimb locul cu Amy. Nici măcar nu ştiu unde e şcoala ei, dar mă tot întreb cum ar fi dacă aş lua-o de la început. Aş rămâne eu însămi? Sau aş deveni altcineva? Ar trebui să devin altcineva, fiindcă nu mă pot imagina fără Justin. Mă doare când mă gândesc la asta. Îmi închipui cum aş păşi pe culoarele alea şi cum singurătatea pe care o simt aici ar fi mai rea acolo.

Îmi amintesc de ocean şi ştiu că, oriunde m-aş duce, vreau să vină

cu mine.

* * *

Mi se pare că-s cam ridicolă, dar mă întristează un pic când văd că Amy pleacă. În timp ce pornim spre parcare, la capătul zilei, îi scriu adresa mea de e-mail şi i-o dau. În timpul ăsta, ajunge şi Justin. Pare mult mai în regulă acum, că s-a terminat ziua. Şi, din felul cum îşi face de lucru pe-acolo, ştiu că vrea să mai stea cu mine, nu doar să-mi zică la revedere.

— Mă conduci până la maşină? întreabă Amy.

Mă uit la Justin, să mă asigur că o să aştepte.

— Mă duc să scot maşina, zice.

E bine că pare a fi într-o dispoziţie răbdătoare, fiindcă Amy a parcat maşina la superdistanţă de şcoală. Cât mergem într-acolo, mă întreb ce-o să facă Justin acum. Încerc să-mi dau seama de asta când Amy îmi întrerupe şirul gândurilor zicând:

— Spune-mi ceva ce nu mai ştie nimeni despre tine.

— Ce?

E aşa, o întrebare de seară între fete.

— Întotdeauna întreb asta – zi-mi ceva despre tine ce nu mai ştie nimeni. Nu trebuie să fie mare chestie. Ceva, acolo.

Decid să-i spun primul lucru care îmi trece prin minte.

— OK. Când aveam zece ani am încercat să-mi găuresc urechea cu un ac de cusut. Am reuşit pe jumătate, apoi am leşinat. Nu era nimeni acasă, aşa că nu m-a găsit nimeni. M-am trezit, după, cu acul înfipt pe jumătate în ureche şi cu picături de sânge pe cămaşă. Am scos acul, am şters sângele şi n-am mai încercat. Abia la paisprezece ani m-am dus cu mama la mall şi mi-am făcut găuri pe bune în urechi. Habar n-a avut. Dar tu?

Durează un pic, cât se gândeşte, chestie care-i un pic ciudată. Dacă asta-i o întrebare pe care o pune întotdeauna, n-ar trebui să aibă şi ea un răspuns pregătit? zice, după câteva secunde:

— Am furat de la sora mea *Forever,* de Judy Blume, când aveam opt ani. Mi-am zis că, dacă era de tipa care a scris *Supercolţunaş,* musai să fie bună. Ei bine, mi-am dat seama curând de ce o ţinea sub pat. Nu-s sigură că am înţeles-o pe toată, dar nu mi s-a părut cinstit ca băiatul să-şi numească, hm… organul, iar fata să nu şi-l numească pe al ei. Aşa că am decis să-i dau organului meu un nume.

Nu mă pot abţine să râd, dar nici nu mă pot opri s-o întreb:

— Ce nume i-ai pus?

— *Helena.* Am prezentat-o tuturor în seara aceea, la cină. A mers foarte bine.

Helena. Nu-mi dau seama dacă şi lui Justin i s-ar părea amuzant, sau doar aiurea.

Am ajuns la maşina lui Amy.

— A fost super să te cunosc, îi zic. Să sperăm că te văd prin zonă la anul.

— Da, zice, şi mie mi-a părut bine.

Îmi mulţumeşte pentru că i-am arătat locul, pentru că am prezentat-o prietenilor mei şi pentru că i-am răspuns la întrebări. Îi spun că n-a fost nicio problemă. Justin apare cu maşina şi claxonează.

Cât pe ce să-i spun că vreau înapoi la ocean.

Dar în loc de asta decid să-ncerc să aduc oceanul aici.

Ne ducem la el acasă, ca întotdeauna, fiindcă acasă la mine e întotdeauna mama. Nu avem ocazia să vorbim pe drum, fiindcă-s în maşina mea şi-l urmez. Dar şi după ce ajungem nu ne spunem prea multe. Mă întreabă dacă vreau ceva de băut şi-i zic că vreau apă. Şterpeleşte nişte scotch, dar nu foarte mult. Nu mă deranjează dacă bea un pic. Îmi place să-i simt gustul pe limba lui.

Se aşază pe canapea şi dă drumul la televizor. Dar ştiu ce se întâmplă. Nu poate zice, pur şi simplu, „hai să ne facem de cap”. De vreo câteva ori a început să mă sărute în clipa în care am intrat pe uşă, dar de obicei trebuie să se asigure că nu-i nimeni acasă, să se obişnuiască cu gravitaţia căminului propriu înainte de a-i rezista un pic.

De cele mai multe ori, deci, aşa începe. Amândoi ne uităm la ceva, dar nu ne uităm de fapt. El se apleacă spre mine sau eu spre el. Lăsăm din mână paharele. O palmă pe un picior, un braţ pe un umăr. Corpurile încep să se amestece. Nu zice că vrea ceva de la mine. Dar e în aer. E acolo, se înţelege de la sine, fiindcă mâinile lui se bagă pe sub cămaşa mea şi mâinile mele îi ating obrazul, urechea, părul.

Mă întorc spre el. El se întoarce spre mine. Apoi, însă, nu ne mai e de ajuns să stăm aşa, în echilibru. El forţează. Spune lucruri, dar de fapt nu mi se adresează mie. Se adresează lucrurilor pe care le facem. Cuvintele sunt parte din ce facem. Căldura e plăcută. Atingerea e plăcută. Dar nu pare să fie destul. Nu pentru el, fiindcă vrea mai mult, şi mai mult, şi mai mult. Nici pentru mine, fiindcă, dacă ar fi suficient, nu m-aş întreba dacă e sau nu suficient. Nu mergem până la capăt – nu pe canapea, ci numai în dormitor, unde se poate închide uşa, unde avem cu ce ne proteja şi sunt pături pe care le putem trage pe noi după ce s-a terminat şi stăm acolo întinşi, mulţumiţi. Dar tot facem ceva – el face ce face când suntem pe canapea, eu fac ce fac când sunt pe canapea, şi hainele noastre nu-s nici pe noi cu totul şi nici nu le dăm jos cu totul. Începe să murmure, începe să geamă, mă doreşte, eu îi ofer şi el îmi oferă înapoi. Vreau să ajungă pe culme, fiindcă cel mai mult îmi doresc dulcea răsuflare întretăiată de după aceea.

Mormăie. Spinarea i se înfioară sub palma mea. Mă sărută. O dată.

De două. De trei ori. Ne întindem pe spate. Îi găsesc bătaia inimii şi-mi pun capul acolo. Mai spune nişte lucruri.

Televizorul e încă pornit şi ceea ce face după mă umple de recunoştinţă, mă face să cred că toate astea, până la urmă, merită. Fiindcă, în loc să se întoarcă la televizor, îl închide. Se ridică şi-mi mai aduce apă. Lui nu-şi mai pune scotch. Se întoarce, revine pe locul lui pe canapea, apoi mă aşază pe mine la loc, pe pieptul lui. Stăm o vreme aşa. Nu ne mai grăbim. Nu mai dorim altceva decât un petic liniştit de nimic pe care să-l împărţim.

Capitolul patru

Sunt calmă. Aştept până după şcoală, vineri, ca să întreb despre petrecerea lui Steve.

— Nu vrei să te *opreşti?* e replica lui.

— Pardon? Nu cred că merit asta.

Clatină din cap.

— Scuză-mă.

Suntem la dulapul meu. Ştiu că trebuie să se ducă la lucru. De-aia încerc să mă prind acum care-i treaba.

— O să-i urăsc cel puţin pe jumate din ăia de-acolo, zice. Dacă te descurci cu asta, putem merge. Dacă Steve şi Stephanie încep să-şi sară la beregată, să *nu* te aştepţi să-l calmez eu ori să-l scot afară, ori s-o apăr pe ticăloşia-sa de rahaturile lui. Nu vreau decât să stau într-un colţ, să beau şi să casc gura ca toţi ceilalţi.

— Nu s-au certat decât atunci! îl contrazic.

Sunt prietenii noştri. În majoritatea timpului se poartă normal. Doar că tequila îi face nesuferiţi.

Pufneşte.

— Doamne, Rhiannon… deschide ochii!

— Poţi face ce vrei la petrecere, zic. O să conduc eu, bine?

— De pe acum îţi spun, dacă ajung acolo, o să mă fac muci.

— Am fost avertizată, îi zic. Ştiu că am fost avertizată.

Abia când pornesc cu maşina să-l iau, sâmbătă seara, mă întreb şi de ce vreau *eu* să merg la petrecerea asta.

Rebecca n-o să fie. Ea şi Ben au o „seară de întâlnire”. Preston şi prietenul lui cel mai bun, Allie, tind să evite petrecerile, pe care le consideră „odioase”. Şi, cu toate că-s prietenă cu Stephanie, trebuie să fiu de acord cu Justin că plasarea în centrul atenţiei la petrecere nu scoate din ea cel mai bun comportament.

Simt, mai ales, că ceva nou s-ar putea întâmpla dacă ne ducem la petrecere. Dacă stăm acasă, nu-i nicio şansă să se întâmple ceva nou.

Ne luăm pizza înainte să pornim – se pare că tatăl lui Justin i-a zis că nu poate merge decât dacă-şi face curat în cameră, dar Justin a plecat oricum. Când l-am întrebat prima oară pe Justin cum e taică-său, n-a zis decât „milităros” – nu mi-am dat seama dacă se referă la profesie, la atitudine sau la ambele. Acum zice tot timpul „Doamne, te rog, nu mă lăsa să mă transform în omul ăla”.

Cam aşa gândesc şi eu despre mama, aşa că avem, presupun, ceva în comun.

Pe drumul spre casa lui Steve îl întreb pe Justin dacă ştie cine o să mai vină.

— Dar chiar contează? întreabă. E la fel oricine ar fi.

Nu cred că are chef de o discuţie în contradictoriu, aşa că-mi ţin gura. Un cântec care-mi place începe la radio şi mă apuc să fredonez. Se uită la mine de parc-aş fi dusă cu pluta şi mă opresc.

Când ajungem, face:

— Ştii unde să mă găseşti.

Adică: unde e alcoolul. O şterge imediat ce încui portierele, purtându-se de parcă s-ar termina berea înainte să apuce să intre. Lucru care, dacă mă gândesc la ultimul chef de la Steve, nu-i complet lipsit de fundament.

Îmbulzeală. Deja parcă nu-i colţişor fără lume. Pe unii nu-i recunosc. O văd pe Stephanie o clipită – îmi trage un ţipăt şi-o îmbrăţişare, apoi se deplasează spre următorul ţipăt cu îmbrăţişare.

Ştiu c-ar trebui să mă duc la bucătărie, să-mi iau un pahar de ceva (unul singur) şi să stau lângă prietenul meu. Dar mă trezesc îndepărtându-mă. Steve se împleteceşte pe lângă mine – probabil c-a luat-o devreme cu pileala. Zic salut. Îmi zice să mă simt ca acasă.

E gălăgie, un rap de mahala e la competiţie cu trăncăneala şi-i face pe toţi să vorbească mai tare. Mă duc în birou şi văd acolo un laptop, legat la boxe. Mă uit pe lista de piese şi văd că piesa care se aude acum e numită „Sula mea are drepturi!”. Piesei următoare îi zice „Goală cum mă vrei”. Mă gândesc să-l dau mai încet. Mă gândesc să pun nişte Adele. Dar nu fac nimic.

Mă uit împrejur şi o văd pe Tiffany Chase vorbind cu Demeka Miller. Mă dau mai aproape şi zic bună.

— Saluut! ţipă Tiffany ca să acopere muzica.

— Da, salut! zice şi Demeka.

Îmi dau seama că lipsa din planul meu e că n-am ce să le spun ăstora două. Cât pe ce sunt să-i zic lui Tiffany că m-am prins acum de ce-i place să facă tururi cu lumea prin şcoală, dar nu cred că-i ceva potrivit de zis la o petrecere. Ar suna ca şi cum aş vrea să fiu în pielea ei şi chiar nu-i deloc cazul.

— Îmi place cum ţi-ai făcut părul! îi zic lui Demeka. Şi-a adăugat recent o şuviţă roşie.

— Mersi! răspunde Demeka.

Tiffany şi Demeka se uită una la alta. E clar că le-am întrerupt discuţia. Ştiu c-ar trebui s-o dezîntrerup.

— Ne vedem! zic şi mă depărtez, dar nu prea mult.

Ştiu, din nou, c-ar trebui s-o apuc spre bucătărie. Dar n-o fac.

Lângă laptop sunt şi nişte CD-uri. Probabil ale părinţilor lui Steve (care habar nu am pe unde-or fi acum.) Adele e mai spre vârful teancului. Fiindcă n-am ce face, încep să mă uit pe ele.

E nişte Kelly Clarkson, care mă face să mă gândesc la drumul spre ocean. Şi mai e Fun. L-am ascultat şi pe ăsta.

— Chiar îmi plac, zice cineva de lângă mine, arătând spre CD. Ţie?

Mă surprinde că m-a observat cineva. Băiatul care vorbeşte cu mine nu pare deloc să se potrivească cu locul – are sacou şi cravată la chef, de parcă de-aici s-ar duce direct la biserică, mâine-dimineaţă. Pare disperat să vorbească cu cineva şi, în acelaşi timp, am senzaţia asta ciudată că tocmai cu mine vrea să vorbească. De obicei asta m-ar face să fiu vigilentă. Dar, nu ştiu de ce, decid să nu-i fac vânt.

— Da, zic ridicând CD-ul în mână. Şi mie.

Abia auzit, începe să cânte „Carry On" – acelaşi pe care l-am cântat eu cu Justin în maşină. Decid să iau asta drept un semn. Ce va să zică semnul, nu mai ştiu.

— Ăsta îmi place cel mai mult, zice băiatul.

Ciudat. Are ceva foarte familiar. În ochi, sau în felul în care mă priveşte.

Inofensiv. Îmi zic iarăşi că vorbitul cu el e inofensiv.

— Te ştiu? zic.

— Sunt Nathan.

Îi zic şi eu că sunt Rhiannon.

— Ce nume frumos, replică băiatul.

Şi n-o face doar aşa, cum ai zice „îmi place cum ţi-ai făcut părul".

— Mersi, zic. Îl uram altădată, dar acuma nu-l mai urăsc aşa de tare.

— De ce?

— E un chin să-l scrii, îi zic.

Şi fiindcă e altfel. Nu-i spun prin câte am trecut, copil fiind, pentru că e aşa de diferit, cât de mult mi-am dorit ca părinţii să-mi fi pus un nume mai simplu.

Încă mă zgândăreşte că îmi pare atât de familiar.

— Te duci pe la Octavian? întreb.

Dă din cap că nu.

— Sunt doar în weekend pe aici. Îmi vizitez vărul.

— Cine-i vărul tău?

— Steve.

— A, aşa se explică, zic.

Şi apoi, exact ca şi cu Tiffany şi Demeka, îmi dau seama că mi s-au terminat lucrurile de spus. Aş putea să-l întreb pe Nathan de unde e, cât mai stă, de ce are cravată. Dar n-aş face decât să mai umplu din timp înainte să plec şi asta nu pare cinstit.

Sunt gata să dau stingerea şi să las conversaţia să moară. Dar mă surprinde.

— Îl urăsc pe văru-meu.

Scandal. Şi nu prea. Dar tot m-a făcut curioasă.

Continuă.

— Nu suport felul în care se poartă cu fetele. Nu suport că el crede

că-şi poate cumpăra prieteni dând petreceri din astea. Urăsc felul în care vorbeşte cu tine numai când are nevoie de ceva. Nu suport că nu pare capabil să iubească.

Uau. Eu abia dacă ştiu cum îi cheamă pe verii mei. Nathan pare aşa de *pornit* pe Steve.

— Atunci ce cauţi aici? întreb.

— Vreau să văd cum se duce totul de râpă. Fiindcă atunci când petrecerea o să fie spartă de poliţie – şi dacă rămâne aşa de gălăgioasă, o să *fie* spartă – vreau să fiu martor. De la o distanţă sigură, evident.

Băiatul ăsta e foc şi pară. Mă amuză. Decid să mai torn nişte gaz pe foc.

— Şi spui că-i incapabil s-o iubească pe Stephanie? întreb. Au mai mult de un an de când sunt împreună.

— Asta nu înseamnă nimic, nu? Adică, dacă eşti cu cineva de-un an şi mai bine poate să însemne că îl iubeşti… dar mai poate însemna şi că te-ai prins în capcană.

Prins. Ce prostie, fiindcă primul meu gând este *Stephanie e aproape la fel de prinsă în capcană ca mine.* Chestie care-i ridicolă. Că doar nu suntem *prinse* niciuna.

Mă întreb ce-l face pe Nathan să zică aşa ceva. Vorbeşte ca şi cum ar fi în cunoştinţă de cauză.

— Vorbeşti din experienţă proprie? îl întreb.

— Sunt multe lucruri care te pot ţine într-o relaţie, zice. Mă roagă din ochi să-l ascult. Frica de singurătate. Frica de a-ţi afecta felul în care ţi-ai aranjat viaţa. O decizie de a te opri la ceva care-i OK, fiindcă nu eşti sigur dacă poţi avea parte de mai bine. Sau poate credinţa iraţională că o să fie mai bine cândva, chiar dacă ştii că el n-o să se schimbe.

El. Cred că Nathan e în zona lui Preston la chestii din astea.

— „El”? zic ca să mă asigur.

— Mda.

— Am înţeles.

Poate asta explică de ce îmi pare aşa de inofensiv, de ce simt aşa o deschidere faţă de el. Fetele nu se simt ameninţate de băieţi care-s interesaţi de alţi băieţi.

După un moment, întreabă:

— E-n regulă asta?

— Absolut, îl asigur.

Mă întreb dacă Steve ştie.

— Şi tu? Te vezi cu cineva?

— Mda, zic, apoi îmi dau seama încotro se îndreaptă întrebarea şi adaug: De mai bine de-un an.

— Şi de ce mai sunteţi împreună? Te temi de singurătate? Te-ai

decis să stagnezi într-o relaţie stabilă? O credinţă iraţională că el se va schimba?

Ha! N-am de gând să-i spun că e mult mai complicat de-atât. Aşa că, în loc de asta, zic:

— Da. Da. Şi da.

— Deci…

— Dar poate să fie incredibil de dulce, continui. Şi ştiu că undeva în străfunduri sunt cea mai importantă fiinţă pentru el.

Nu mă slăbeşte deloc din priviri.

— În străfunduri? Mie mi se pare că aduce a stagnare. N-ar trebui să te aventurezi în străfunduri ca să scoţi de-acolo iubirea.

Destul. Nu te cunosc. Opreşte-te.

Sună ca şi cum mi-ar vorbi Justin în cap, chiar dacă e vorba despre vocea mea.

— Să schimbăm subiectul, vrei? zic. Nu-i un subiect prea bun pentru petrecere. Îmi plăcea mai mult când îmi cântai.

Justin apare în cadrul uşii, cu o bere Corona în mână. Cercetează încăperea, mă vede, pare un pic fericit, apoi vede că vorbesc cu un tip şi pare mai puţin fericit.

— Cine-i omul? zice apropiindu-se.

— Nicio grijă, Justin, spun. E gay.

— Mda, îmi dau seama după cum se îmbracă. Ce faci aici?

— Nathan, el e Justin, prietenul meu. Justin, el e Nathan.

— Bună, zice Nathan.

Justin lasă un moment de tăcere, apoi întreabă:

— Ai văzut-o pe Stephanie? O caută Steve. Cred că i-a apucat iarăşi.

În voce i se simte un *ţi-am zis eu.* Şi da, chiar mi-a zis.

Îi răspund cu un *ţi-am zis şi ce dacă.*

— Poate s-a dus în pivniţă, zic.

— Nţ. În pivniţă se dansează.

Dans. Ultima dată când am dansat amândoi a fost probabil într-o noapte foarte abţiguită, acum câteva luni, la Preston acasă.

Mi-e dor.

— Vrei să coborâm, să dansăm şi noi?

— Nu, la naiba! N-am venit să dansez. Am venit să *beau.*

— Încântător, zic.

Ce mi-o fi venit să-l întreb? Apoi îmi dau seama că mai am o şansă.

— Te deranjează dacă mă duc să dansez cu Nathan?

Aruncă iar o privire la sacoul şi cravata lui Nathan.

— Eşti sigură că-i gay?

— Îţi cânt piese de generic de emisiuni dacă vrei să-ţi dovedesc, se oferă Nathan.

Justin îl plesneşte peste spinare.

— Nu, gagiule, nu face asta, bine? Du-te la dans.

Apoi ne salută ridicând cutia de bere şi o apucă înapoi spre bucătărie.

— Nu trebuie, dacă n-ai chef, îi spun lui Nathan.

Ştiu că eu una nu m-aş înnebuni după ideea dansatului cu cineva pe care nu-l cunosc, aşa că nu e ca şi cum mă aştept să se dea în vânt după aşa ceva.

Dar el zice:

— Vreau. Chiar vreau.

Nu ştiu de ce chestia pare în regulă, dar aşa pare. Îl conduc, deci, la subsol. Aici e o altfel de gălăgie – gălăgia dansului. În stilul lui Stephanie, toate becurile normale au fost înlocuite cu becuri roşii. Parcă am fi în mijlocul unei inimi care bate.

E greu de desluşit cine-i acolo, dar îl ochesc pe Steve, care-şi execută propriile mişcări premahmureală într-un ungher.

Îl strig:

— Hei, Steve! Îmi place vărul tău!

Dă din cap, ceea ce mă face să cred că sentimentele exprimate de Nathan nu sunt cu totul reciproce.

— Ai văzut-o pe Stephanie? răcneşte.

— Nu! răcnesc şi eu, gândindu-mă că-i probabil mai bine să stea separaţi până ce li se mai limpezesc minţile.

Poate fiindcă e gay, cred că Nathan o să se arunce în iureşul dansului. Dar nu, pare uşor înfricoşat. Îmi amintesc că-i înconjurat de necunoscuţi. Îmi amintesc şi că eu sunt unul dintre străinii ăia, chiar dacă nu pare aşa. L-am tras aici, aşa că pe mine pică să-l fac să se simtă bine-venit. Încep să mă gândesc că dansul e doar o altă formă de cântat împreună, şi nu trebuie decât să-l conving să cânte, în acelaşi fel în care a acompaniat cu vocea cântecul care nu se auzea la etaj.

Se clatină pe picioare, blocat de lumea din jur şi de spaţiul pe care ei îl ocupă. Încerc să ignor asta şi mă concentrez doar asupra lui şi a muzicii. Creez un spaţiu în care să-l atrag. Şi funcţionează. Simt că merge. Ochii lui se potrivesc cu ochii mei. Zâmbetul lui se potriveşte cu zâmbetul meu. Cântecul. Cântecul preia conducerea. Cântecul ne spune cum să ne mişcăm. Cântecul îi ghidează mâinile pe spatele meu, pe talie. Cântecul emană căldură şi o transmite corpurilor noastre. Cântecul mă trage mai aproape. Cântecul şi ochii lui.

Apoi un alt cântec. Începe să fredoneze şi asta mă face fericită. Totul mă face fericită, mă bucur să fiu liberă într-un loc atât de aglomerat. Să nu-l simt pe Justin că trage de mine în vreo direcţie. Să las totul să se desfăşoare.

— Nu te mişti rău! ţip spre Nathan.

— Eşti fantastică! ţipă şi el.

Apoi alte cântece, plutind prin marea de roşu. Trupuri care vin şi se

duc. Nu-mi strigă nimeni numele. N-are nimeni nevoie de mine, nu-mi cere nimeni nimic.

Pierd şirul. Timpului. Gândurilor. Nu-mi mai pasă unde mă aflu sau cine sunt. Pierd chiar şi şirul cântecului. Pierd şirul total, nu mai ştiu decât de băiatul cu cravată dinaintea mea, care se desfăşoară şi el. Pot să-mi dau seama, fiindcă ştiu cum e.

Apoi totul se termină. O piesă e întreruptă. Mă simt ca un personaj animat, care zăboveşte un moment suspendat în aer, apoi se uită în jos şi se prăbuşeşte. Se aprind becurile normale – care au fost tot timpul acolo, lângă cele roşii. Aud vocea lui Stephanie, care strigă că s-a terminat cu petrecerea, că vecinii au chemat poliţia.

Chiar dacă nu-i vina mea, îmi vine să-i cer scuze lui Nathan. Fiindcă s-a sfârşit. Evident că s-a sfârşit.

— Trebuie să-l găsesc pe Justin, îi spun. O să fii în regulă?

Dă din cap că da.

— Uite, zice, cu mâna încă pe încheietura mea. Ar fi aiurea dacă te rog să-mi dai adresa ta de e-mail?

Nu aş fi crezut că-i aiurea, în afară de faptul că întreabă dacă-i aiurea.

— Nicio grijă, adaugă. Tot sută la sută homosexual rămân.

— Păcat, zic.

Apoi, până ce demonul flirtului care zace în mine să mă facă să pic şi mai tare de proastă, îi dau adresa, iau pixul lui şi-mi scriu adresa lui pe o chitanţă.

Pivniţa aproape că s-a golit, şi departe se aud sirene. Stephanie n-a inventat nimic – chiar e cazul s-o ştergem.

— E timpul să plecăm, zic.

Stăm amândoi în spaţiul pe care l-am creat, nu vrem să plecăm chiar dacă luminile s-au aprins.

— N-o să-l laşi pe prietenul tău să conducă, nu? vrea să ştie Nathan.

— Drăguţ că întrebi. Nu. Cheile-s la mine.

În susul scărilor e învălmăşeală şi suntem separaţi înainte să apucăm să ne spunem la revedere. Justin nu-i în bucătărie, deci îmi închipui că-i deja la maşină.

Şi da, e acolo, plimbându-se încoace şi-ncolo, aşteptându-mă.

— Unde-ai fost? mă acuză în timp ce descui portiera.

— La subsol, îi spun după ce urcăm în maşină. Doar ştiai.

Înjură un pic, dar ştiu că îi înjură pe poliţai, nu pe mine. Pornesc, uşurată că n-am parcat pe alee, unde-i bramburească maximă.

— Ne descurcăm, îl asigur.

— Eşti frumoasă, zice împleticit.

— Eşti beat.

— Oricum eşti frumoasă, îmi spune, apoi îşi coboară scaunul şi

închide ochii.

Aştept câteva minute. Apoi descopăr la radio un cântec care-mi place şi încep să fredonez.

În timp ce Justin sforăie, îmi dau seama că sper ca Nathan să fi scăpat cu bine.

Capitolul cinci

Ştiu că Justin nu lucrează duminica, deci sper că o să apucăm un pic de timp împreună. Dar nu se trezeşte până la unu şi, din ce-mi dau seama din SMS-urile lui, nu-i tocmai în formă. Mă ofer să trec pe la el şi să-i prepar orice fel de tratament antimahmureală ar vrea. Îmi răspunde, după două ore, că pe ziua de azi nu-i în stare decât să doarmă. Poate să doarmă chiar în timp ce părinţii lui ţipă la el că doarme atâta.

Te bagi în căcat, apoi îi suporţi duhoarea – ştiu cum merge. Mi s-a întâmplat, ce să zic, şi mie. Doar că nu aşa de des ca lui.

L-am mai întrebat despre asta. Nu ca să-l cert. Doar din curiozitate.

„Beau ca să mă simt mai bine", mi-a zis. „Şi chiar dacă a doua zi mi-e rău, tot merită, fiindcă am apucat să mă simt bine un pic, mai bine decât dacă aş fi reuşit treaz."

Uneori şi eu reuşesc să-l fac să se simtă aşa. Sunt dăţi când ştiu că e beat de mine. Nu doar când o facem – mai sunt şi alte ocazii când îl fac să uite de tot şi de toate. Puterea asta n-o mai are nimeni asupra lui, ştiu prea bine.

Fiindcă-i lipsită de el, ziua mi-e pustie. Mama mă-ntreabă dacă vreau să merg cu ea la alimentară, dar ştiu că, dacă mă duc, n-o să fac decât să-mi cumpăr chestii pe care n-ar trebui să le mănânc. Tati e la computer, lucrează, ne fereşte de nevoia de a ne descurca singure. Mă gândesc să-i scriu lui Nathan, tipul de-aseară, dar îmi trece. Mă îndoiesc că o să-l mai văd vreodată. Ce-am avut, momentul acela, s-a dus, fiindcă aşa a fost sortit să fie chiar din momentul în care a început.

Trebuie să-mi găsesc ceva de făcut. Dau drumul la televizor. Casnice şi emisiuni despre natură. Un episod din *Prietenii tăi* pe care l-am văzut de o sută de ori. Nimic din ce-aş vrea să văd, urmat de nimic din ce-aş vrea să văd, apoi încă ceva ce n-aş vrea să văd. Îmi imaginez cum ar fi să fac asta pentru totdeauna. O infinitate de chestii pe care nu vreau să le văd.

E una din zilele alea.

Îl sun pe Justin. Nu mă pot abţine. Vreau tare mult să vorbesc cu el. Ştiu că asta n-o să-i oprească mahmureala. N-o să-l conving să se dea jos din pat, să facem ceva – sau, măcar, să stea în pat şi să facem ceva. M-aş mulţumi şi să stau întinsă lângă el.

— Am decis că whisky-ul nu-mi e prieten, zice.

— Tot ţi-e rău?

— Mai bine, dar tot naşpa. Am dat-o rău cu mucii-n fasole.

— E-n regulă. Am avut timp să mă mai uit la televizor.

— În mă-sa, aş vrea să fiu acolo cu tine. Aşa mă *plictiseşte* să-mi fie

rău.

— Şi eu aş vrea să fii aici. Pot să vin pe la tine dacă vrei.

— Noo. Trebuie să-mi scot mizeria din sistem. N-ar fi cinstit să-ţi cer să stai pe lângă mine când mie mi-e silă să stau pe lângă mine.

— Dar vreau.

— Ştiu. Şi apreciez. Dar astăzi nu.

Faptul că pare dezamăgit face ca propria mea dezamăgire să fie o ţâră mai suportabilă. Chiar dacă tot singură o să rămân pentru restul zilei.

Singură. Singura chestie care mă-mpiedică să mă simt singură cuc e faptul că ştiu că am pe cineva, că dacă chiar am nevoie de el, o să fie acolo.

— Hai că mă duc, îmi spune.

Nu-i scot ochii cu faptul că n-o să se ducă, propriu-zis, nicăieri. Niciunul n-o să se ducă nicăieri.

— Ne vedem mâine, îi spun ştiind că n-o să mai vorbim în seara asta.

— Mda. Ne vedem, pa.

Vine mama acasă şi o ajut cu cumpărăturile. Pregătim cina. Nu discutăm despre nimic. Ea vorbeşte, cum să nu. Vorbeşte, vorbeşte şi iar vorbeşte. Dar nu discutăm despre nimic.

Când mă-ntorc la mine în cameră, îmi verific e-mailul pe telefon. Şi descopăr cu surprindere un mesaj de la Nathan.

> Bună Rhiannon,
>
> Voiam doar să-ţi spun că m-am bucurat că ne-am cunoscut şi că am dansat cu tine aseară. Îmi pare rău că a venit poliţia să ne despartă. Chiar dacă nu eşti genul meu, adică nu mă atragi fizic, eşti cu siguranţă genul meu de persoană.
>
> Te rog, hai să păstrăm legătura.
>
> N

Zâmbesc. E aşa de… *drăguţ.* Mă întreb dacă e singur, deşi nu mi-l imaginez pe Preston atras de el. Lui Preston îi plac tipi mai la modă. Sau care, cel puţin, nu poartă cravate la chefuri.

Mă întreb şi despre chestia asta cu genul, genul de persoană. Ce înseamnă, de fapt, asta? Cum stăm?

Mai taci, îmi zic. Un tip de treabă încearcă să fie prietenos cu mine şi eu imediat mă gândesc *de ce să-mi bat capul?* Ceva-i foarte în neregulă cu mine. Motivul pentru care ar trebui să-mi bat capul e că tipu-i de treabă.

Dau clic pe „răspunde”, dar nu ştiu ce să-i scriu. Simt nevoia unei scuze că nu i-am scris eu prima; sunt sigură că peticul de hârtie cu adresa lui e încă-n buzunarul meu. Şi mai vreau să las impresia că mereu am parte de mesaje din astea pe e-mail.

E ciudat, fiindcă Rhiannon care iese la iveală din ce scriu nu sună ca de obicei.

Sună ca şi cum s-ar distra de minune.

> Nathan!
>
> Mă bucur mult c-ai dat mesaj, fiindcă am rătăcit bucata de hârtie cu adresa ta. A fost fantastic, mi-a plăcut şi mie c-am dansat şi c-am stat de vorbă. Cum a îndrăznit poliţia să ne despartă? Şi tu eşti genul meu de persoană. Chiar dacă nu crezi în relaţii care ţin mai mult de un an. (Nu zic că greşeşti, apropo. Juriul încă deliberează.)
>
> Nu credeam să zic asta, dar sper ca Steve să mai facă un chef cât de repede. Fie şi numai ca să fii martor la răutatea lui.
>
> Cu drag,
>
> Rhiannon.

Nu ştiu ce mi-a venit să pun „cu drag” ăla. Aşa scriu eu mereu. Altceva ar părea prea rece.

Dar mă tem acum să nu par prea dornică. Nu dornică aşa cum sunt cu Justin. Dornică, doar, de… ce urmează.

Imediat ce trimit mesajul, pustietatea revine. Mă-ntorc la ziua pe care o aveam până acum. Poate asta-i chestia cu singurătatea – să-ţi dai seama cât de micuţă-i lumea ta şi să nu ştii cum să ajungi în altă parte.

Intru pe Facebook. Citesc Gawker, ascult ceva muzică pe YouTube, inclusiv melodia de la Fun din ziua petrecută cu Justin, cea pe care mi-a fredonat-o Nathan. Mă simt aiurea că fac asta. Ştiu că lui Nathan nu i s-ar părea aiurea. Cumva o ştiu. Şi ştiu că lui Justin i s-ar părea aiurea. Odată l-am întrebat dacă crede că avem un cântec al nostru. Majoritatea cuplurilor au un cântec. Dar a zis că habar n-are şi că nici nu pricepe de ce am vrea aşa ceva, oricum.

Şi mi-am zis că are dreptate. Nu ne trebuie. Orice cântec ar putea fi al nostru.

Dar ştiu că vreau unul. Nu-i de ajuns că orice cântec mă poate face să mă gândesc la el.

Vreau şi eu unul, unul singur, care să-l facă să se gândească la mine.

Capitolul şase

Mahmureala ţine, ca de obicei, până luni.

E ca şi cum i s-a alterat personalitatea din lipsă de folosinţă. E la şcoală, dar se crede tot în pat. Nu pot să iau în nume personal că nu-i bucuros să mă vadă, fiindcă nu-i bucuros să vadă pe nimeni. Nu scoate propoziţii mai lungi de două cuvinte, şi după câteva minute decid să-i dau pace.

Multe zile de luni sunt aşa.

Lunea noastră pe plajă pare să se fi întâmplat cu mult mai mult de-o săptămână în urmă.

Ce nu-i în regulă cu mine?

— Cum ţi-a fost weekendul? întreabă Rebecca în pauza de dinainte de a treia oră.

— Dar cum *nu* mi-a fost? replic.

— Cum adică?

— Nu ştiu. Vreau să zic că nu s-a întâmplat mare lucru.

— La petrecere cum a fost?

— Bine. Am dansat cu vărul gay al lui Steven. Justin s-a făcut muci. A venit poliţia.

— Steve are un văr gay? Nu ştiam.

— Nu cred că-s prea apropiaţi.

— Ei, dacă mai e prin preajmă, Ben şi cu mine voiam să ne vedem cu Steve şi Stephanie în după-amiaza asta, cât se ţine adunarea şcolii. Luăm nişte cafea, din astea. Vrei să vii?

Observ că nu l-a invitat pe Justin. Ar fi o întâlnire triplă, doar că nu mi se solicită să-mi aduc partenerul.

— Îţi zic mai încolo?

Rebecca nu-i proastă. Ştie de ce nu promit că vin.

— Când vrei, zice. Noi oricum o să fim acolo. Deşi ar fi grozav să mai stau şi cu tine un pic. Am senzaţia că nu ne-am mai văzut de secole.

E clar acum că Justin este exclus în mod deliberat. Fiindcă Rebecca mă vede tot timpul. Doar că aproape întotdeauna e şi el cu mine.

Îl găsesc chiar înainte de prânz.

— Ce faci? îl întreb.

— Ce ţi se pare că fac? întreabă la rândul lui.

Pare să-şi schimbe cărţile în dulap. Pare că e pe punctul să se ducă la prânz.

— Ce vrei să faci? îl întreb.

Izbeşte uşa dulapului.

— Aş vrea să joc jocuri video, zice. Îţi convine?

— Nu vrei să ieşim de-aici şi să facem ceva? E adunarea şcolii, a şaptea şi a opta oră. N-o să observe nimeni că nu suntem prezenţi.

Caut în ochii lui scânteia aceea. Dacă s-a stins, încerc s-o reaprind. Fiindcă am şi eu o scânteie în mine. Care vrea să scânteieze acum.

— Ce curu' meu te-a apucat? întreabă. Dacă puteam să plecăm iac-aşa, nu crezi că aş fi făcut deja asta? Şi-aşa e nasol să fiu aici. De ce tot trebuie să vii şi să-mi scoţi ochii cu asta?

— Nu asta voiam să zic, îi spun. Mă gândeam că ar putea fi ca săptămâna trecută.

— Săptămâna trecută. Nici nu ştiu ce tot vorbeşti acolo.

— Plaja? Oceanul?

Clatină din cap, ca şi cum aş inventa chestii.

— Destul, bine? *Opreşte-te* odată.

Mă opresc, deci. Înghit scânteia şi-o simt cum mă zgârie pe gâtlej în timp ce se duce în jos.

Mâncăm cu prietenii noştri. Preston întreabă de chef şi Justin îi spune c-a fost naşpa. În versiunea lui, nişte curviştine se tot înghesuiau în bucătărie. Stephanie a ţipat la el fiindcă a pus picioarele pe o masă. Şi după aia a venit poliţia, fiindcă normal că poliţia n-avea altceva mai bun de făcut.

Preston mă întreabă apoi pe mine cum m-am distrat, îi spun că şi pentru mine a fost nasol. Nu-i zic de pivniţă, de dans. Nu, versiunea mea se transformă în versiunea lui Justin. El nici nu observă, dar o fac oricum.

Sunt pe cale de dispariţie. Asta-mi vine în minte: *Sunt pe cale de dispariţie.* Ca şi cum nimic din ce spun sau fac n-ar conta. Viaţa mi-a ajuns atât de mititică, încât trece complet neobservată.

Singurul fel în care mă gândesc să lupt cu asta e să-i dau Rebeccăi mesaj şi să-i spun că-s liberă după şcoală.

* * *

Lui nu-i pasă. I-am zis că mi-am făcut program pentru perioada adunării şi, pe bune, nu-i pasă deloc. Nu cere să fie invitat şi el. Nici măcar nu mă întreabă care-i programul. Are de gând să se ducă acasă şi să se joace pe calculator. N-o să-mi dea mesaj decât dacă-i dau eu mai întâi. Ştiu toate astea, şi atunci de ce mă mai mir, de parcă nu aşa ar fi menite lucrurile să fie?

Rebecca decide că are chef de îngheţată şi ne convinge şi pe noi, ceilalţi, că avem chef de îngheţată, chiar dacă nu-i vară şi cel mai apropiat loc cu îngheţată mişto e cam la douăzeci de minute distanţă. E, aşa cum ne-am aşteptat, surprinzător de uşor să ieşim de la adunare – ne zicem că scriitorul care-a venit să ne viziteze n-o să ne ducă dorul

prea tare, de vreme ce nimeni dintre noi n-a auzit de el. Rebecca, Ben şi cu mine ne băgăm în maşina ei, iar Steve şi cu Stephanie vin şi ei acolo. Steve îşi arată mai limpede decât Stephanie urmele chiolhanului de peste weekend; ea pare să-şi fi petrecut la sală ultimele două zile.

Ne luăm cornetele şi ne aşezăm la o masă. Când începem să vorbim, discutăm nu despre petrecere, ci despre tot ce s-a întâmplat după – curăţenia care a trebuit să fie făcută, rahatul cu poliţia, care până la urmă n-a mai arestat pe nimeni. Nu voia decât să spargă cheful şi i-a ieşit de minune.

Stephanie admite că s-a simţit un pic uşurată.

— Sunt *unii,* zice, care n-or să plece de la chef decât dacă vine poliţia.

Din tonul ei pare că ar trebui să ştiu despre cine-i vorba. Dar habar nu am.

— Mi-a plăcut văru-tău, îi zic lui Steve. Mi-a salvat cumva seara.

Steve pare nedumerit.

— Văru-meu? Când l-ai cunoscut tu pe văru-meu?

— La chef. Nathan.

Mai că adaug şi un *vărul tău gay,* dar îmi dau seama că nu ştiu dacă Steve ştie.

Acum Steve râde.

— La cheful meu? Nu cred. Toţi verişorii mei au gen opt ani. Şi pe niciunul nu-l cheamă Nathan.

Nu pricep ce tot zice.

— Dar l-am cunoscut, zic pleoştită.

— Aoleu, zice Rebecca şi sare să mă bată pe mână consolator, se pare că ai cunoscut pe cineva care doar a zis că-i vărul lui Steve.

— Dar de ce-ar zice asta?

Stephanie ridică din umeri.

— Cine ştie? Tipii sunt dubioşi.

Ce mă doare e că părea sincer. Şi real. Acum e de parcă am inventat totul.

— Purta cravată, zic. Cred că era singurul tip care purta cravată.

— A, gagiul ăla, râde Steve. L-am văzut, cum să nu. Nu-i niciun văr cu mine, dar e clar că a fost acolo.

Mă întreb dacă într-adevăr îl cheamă Nathan. Mă întreb dacă chiar e gay. Mă întreb de ce-mi face universul una ca asta.

— Nu pot să cred că a minţit, zic.

— Iarăşi, se bagă Stephanie, tipii sunt dubioşi.

— Şi tu, sigur, eşti învăţată cu un pic de minciună? adaugă Rebecca. Tipul probabil te-a plăcut şi n-a ştiut cum să procedeze. Se-ntâmplă. Nu-i cel mai rău soi de minciună.

Cred că încearcă să mă înveioreze, dar m-am blocat pe prima parte –

eşti învăţată cu un pic de minciună.

— Justin nu mă minte niciodată, zic.

Rebecca o face pe proasta.

— Da' cine-a zis ceva de Justin?

— Ştiu ce-ai vrut să zici. Şi-ţi spun, Justin mă poate ignora, poate să zică chestii naşpa şi să intre-n dispoziţiile lui aiurea, dar niciodată, niciodată nu mă minte. Ştiu că voi nu credeţi că-i mare lucru, dar avem, măcar, chestia asta.

Rebecca şi Stephanie schimbă priviri, evident fără să creadă o iotă. Ben se uită în telefon. Steve încă pare amuzat că un tip a venit la petrecerea lui neinvitat şi s-a dat drept văru-său.

Ce urăsc senzaţia asta! Când aşa-zişii mei prieteni cred că-mi ştiu viaţa mai bine decât mi-o ştiu eu. Şi de data asta, o urăsc şi mai mult, fiindcă cu Nathan am crezut că-i cu totul altceva. O prostie, normal, după ce-am stat de vorbă o dată şi am schimbat un e-mail. Dar totuşi. Fie că a fost realitate sau iluzie, e neplăcut când se întâmplă.

Steven începe să combată cu Stephanie despre cine s-a rupt cel mai tare la chef, iar întrebările mele despre Nathan par să fie uitate uşor. Terminăm îngheţatele şi apoi nu ştim ce să mai facem – n-a durat decât vreo cincisprezece minute, dar motivul pentru care suntem acolo nu mai există. Stephanie propune un drum până la un second-hand de peste drum, şi cu toate că Ben şi Steve protestează, nimănui nu-i vine în cap ceva mai ca lumea.

Mă retrag din nou, şi de data asta în linişte. În timp ce Stephanie şi Rebecca se probează, iar Steve se uită prin nişte discuri vechi, eu şi cu Ben ne aţinem pe margine. El se tot uită la telefon, apoi, când Stephanie şi Rebecca nu se-nţeleg pe subiectul „cine arată mai bine într-o rochie din anii '50", îmi spune:

— Ştiu că probabil nu contează, dar aş paria bani grei că tipul care-a zis că-i vărul lui Steve a avut un motiv bun pentru asta. Băieţii se poartă dubios, sigur. Dar de obicei au un motiv. Şi rar se întâmplă să fie ceva de rău. Mai degrabă i-a plăcut de tine.

Revine apoi la telefon şi mai scrie un SMS. Îmi iau şi eu telefonul, aşteptându-mă să găsesc un mesaj de la Nathan care să explice totul. Dar nu găsesc aşa ceva, deci îi scriu eu.

> Nathan,
> Se pare că Steve n-are niciun văr pe nume Nathan, şi niciun văr de-al lui n-a fost la petrecere. Ai vrea să explici?
> Rhiannon.

Aproape imediat primesc răspuns.

Rhiannon,
Într-adevăr, îţi pot explica. Ne putem vedea? E genul de explicaţie

care trebuie dată personal.

Cu drag,

Nathan

„Cu drag” ăla mă loveşte. Ştiu că ar putea fi o sfidare sau o tachinare. Şi mai ştiu că nu-i nici sfidare şi nici tachinare.

Rebecca mă cheamă ca să arbitrez cine se alege cu rochia. Ben se dă şi mai tare la fund, nedorind să se implice. Steve ţine în mână un disc cu Led Zeppelin şi-o întreabă pe Stephanie dacă-l are deja.

Nu răspund la e-mail. Nu încă. Trebuie să mă gândesc.

* * *

Rebecca obţine rochia. Steve capătă discul. Stephanie găseşte încă o rochie şi susţine că-i place mai mult decât cea a Rebeccăi. Ben ocheşte un dicţionar şi-ncepe să vorbească despre posibilitatea ca dicţionarele, cele pe suport fizic, să mai existe în douăzeci de ani.

Când toţi au terminat cumpărăturile, încep să ciripească despre cum vor să mai stea prin oraş. Eventual, să mănânce de cină.

Le spun că am treabă acasă.

Capitolul şapte

Nu-i datorez nimic lui Nathan. M-a minţit. Din cauza asta, ar trebui s-o las baltă.

Dar chiar şi dacă nu-i datorez nimic, simt că-mi datorez mie însămi o explicaţie. Vreau să ştiu.

Stau trează jumătate de noapte, încercând să-mi dau seama ce şi cum. Apoi mă ridic din pat şi-i răspund.

> Nathan,
> Ai face bine să ai o explicaţie ca lumea. Ne vedem în cafeneaua de la librăria Clover la 5.
> Rhiannon.

Librăria pare un loc bun, sigur de întâlnire. E-n public, dar e totodată şi un loc în care Justin n-ar pune piciorul în veci.

Deja ştiu că n-o să-i spun nimic.

Dacă eu una mi-am petrecut jumătate de noapte trează, pe gânduri, Justin pare să fi avut parte de-o groază de somn. Am cu el o dimineaţă aproape bună. Când îl văd, nu arată ca şi cum ar vrea s-o rupă la fugă. Mă întreabă cum a fost la ieşirea cu Rebecca şi ceilalţi; sunt impresionată, fiindcă nu m-am aşteptat să-şi amintească ce-am făcut. Ba chiar îmi ascultă, cam un minut, răspunsul. Apoi se plictiseşte – şi nu-l învinuiesc, fiindcă-i destul de plictisitor. Nu asta îmi umblă de fapt prin minte. Nu la asta mă gândesc pe bune.

Aşteptare. Nu suport starea de tensiune a aşteptării. Să ştiu că, încă vreo câteva ore, sunt prinsă cu chestii plictisitoare.

Îmi verific e-mailul la prânz şi descopăr ceva nou de la Nathan.

> Rhiannon,
> O să fiu acolo. Deşi nu în felul în care te-ai aştepta.
> Suportă-mă şi ascultă-mi povestea.
> A.

Reacţia mea imediată e că nu-i gay deloc. Şi că numele lui trebuie să înceapă cu A. Era pe cale să se dea la mine şi când l-am surprins că se dă la mine a inventat treaba asta, că-i homo. Se explică mai bine legătura pe care-am simţit-o. Amândoi magneţii mergeau. Ştiu că ar trebui să mă simt jignită, dar o parte din mine nu-i deranjată că mi-a făcut ochi dulci, mai ales că a fost prea dulce ca s-o facă până la capăt. Tot minciună e, şi asta încă mă înfurie. Dar măcar e o minciună măgulitoare.

Ştiu că Rebeccăi tare i-ar mai plăcea să-i povestesc toate astea. Ştiu

că e mereu gata de genul ăsta de discuţie – crede că prieteniile au la bază genul ăsta de discuţii.

Stau faţă în faţă cu ea la prânz şi-i văd jucând în priviri semne de întrebare – ştie că se întâmplă ceva, sau doar speră? Justin e alături, aşa că nu pot zice mare lucru. Dar şi dac-aş fi fost doar cu Rebecca, în siguranţa din maşină, nu-s sigură că i-aş fi spus. Îmi place că ce ştiu e al meu şi doar al meu.

Ajung mai devreme la librărie şi mă aşez la o masă la geamul cafenelei. Sunt neliniştită, ca şi cum aş fi la prima întâlnire. Ştiu că n-ar trebui, că sunt aici doar pentru răspunsuri, nu să mă aleg cu un iubit. Deja am unul.

E uimitor cât de multă lume se poate plimba printr-o cafenea când aştepţi pe altcineva. Ştiu deja, măcar, cum arată. Mă întreb dacă tot cu cravată o să apară. Poate asta-i chestia lui. Poate e chiar aşa de pământălău. Aş putea să mă împrietenesc cu genul ăsta de comportament.

Încerc să-mi distrag atenţia cu *Us Weekly,* dar mintea mea refuză până şi să se uite la poze. Intră o fată, şi nici n-o bag de seamă până ce nu mi se proţăpeşte înainte, la masa mea, şi se aşază.

Necioplită.

— Scuză-mă, zic, locul ăla e ocupat.

Mă aştept să zică pardon şi să se care. Dar ea zice:

— E-n regulă. Nathan m-a trimis.

Ciudăţel. Mă uit bine la fata asta – la bluză, la pantalonii marca Banana Republic – şi-mi dau seama că nu-i răuvoitoare. Dar tot mă buimăceşte prezenţa ei.

— Te-a trimis el? zic. Unde-i?

S-a temut oare că o să fiu nervoasă şi a venit cu întăriri? *Mega*mişcare de tolomac.

Mă uit prin jur, să văd dacă ne urmăreşte de undeva, dacă vrea să se încredinţeze că-i în siguranţă să-şi arate mutra. Dar nu-l văd pe nicăieri.

— Rhiannon, zice fata.

Mă-ntorc spre ea şi văd că mă priveşte ţintă. Neliniştitor. E ceva important ce nu-mi spune. E totodată încântată şi înfricoşată să-mi spună. Se vede totul acolo, în ochii ei.

Nu-mi feresc privirea.

Nu sunt pregătită pentru asta, orice-ar fi.

— Da? şoptesc.

Vocea îi e calmă.

— Trebuie să-ţi spun ceva. O să sune foarte, foarte ciudat. Am nevoie să asculţi până la capăt. O să vrei, probabil, să pleci. OK, rămâi. Dar aş vrea să iei asta în serios. Ştiu că o să sune de necrezut,

dar e adevărul. Înţelegi?

În ce m-am băgat oare? Ce se-ntâmplă, fraţilor? Nici nu-mi trece prin gând să plec. Nu. Asta e viaţa mea acum. Orice o să-mi spună, o să fie viaţa mea.

E totul acolo, în ochii ei.

Stăm aşa, în tensiune, încă un moment. Apoi dă drumul la vorbe.

— În fiecare dimineaţă mă trezesc într-un corp diferit. Se tot întâmplă încă de când m-am născut. În dimineaţa asta m-am trezit ca Megan Powell, pe care o vezi înaintea ta. În urmă cu trei zile, sâmbăta trecută, am fost Nathan Daldry. Cu două zile înainte de asta am fost Amy Tran, care a fost la şcoală şi a petrecut ziua cu tine. Şi lunea trecută am fost Justin, prietenul tău. Tu crezi că te-ai dus la ocean cu el, dar de fapt eu eram. A fost prima dată când ne-am întâlnit, şi de atunci nu te mai pot uita.

Nu. Atâta-mi poate mintea. Nu. Nu se-ntâmplă aşa ceva. Nu asta vreau. Am venit aici să descopăr ceva real. Şi acum mi se servesc rahaturi.

E poanta poantei. Sunt ţinta bătăii de joc.

— Glumeşti, nu? Sigur glumeşti.

Crăp de nervi, de draci.

Fata se ţine tare. Nu se hlizeşte. Nu-şi lasă deloc garda jos. Nu, o ţine pe-a ei, pe un ton mai alert acum, ca şi cum e necesar s-o cred, ca şi cum e necesar să pun şi mai mult botul.

— Când eram pe plajă, mi-ai spus despre prezentarea de modă mamă-fiică la care ai participat cu mama ta, şi cum a fost probabil ultima dată când ai văzut-o machiată. Când Amy ţi-a cerut să-i spui ceva ce n-ai mai spus nimănui, i-ai povestit cum ai încercat să-ţi găureşti urechea la zece ani, iar ea ţi-a povestit cum a citit *Forever* de Judy Blume. Nathan a venit la tine când te uitai peste CD-urile alea şi a cântat un cântec pe care îl cântaseşi cu Justin pe drumul spre ocean. Ţi-a spus că e vărul lui Steve, dar de fapt venise să te vadă pe tine. A vorbit cu tine despre cum e să fii într-o relaţie mai lungă de un an, şi tu i-ai zis că, în străfunduri, Justin ţine la tine, iar el a răspuns că în străfunduri nu-i suficient. Vreau să zic că… toţi oamenii ăştia au fost eu. O zi. Acum sunt Megan Powell şi vreau să-ţi spun adevărul înainte să ajung în altă parte. Fiindcă eu cred că eşti remarcabilă. Fiindcă nu mai vreau să te întâlnesc pretinzând că-s alţi oameni. Vreau să te întâlnesc eu însumi.

Mă simt pândită. Mă simt păcălită. Simt că tot ce s-a întâmplat bun în ultimele opt zile s-a dus pe apa sâmbetei. Plaja. Dansul. Ba chiar şi turul prin şcoală cu fata aceea. Nu-i decât gluma cuiva. Şi un singur om ar putea să-mi facă aşa ceva. Doar o singură persoană putea să ştie.

— Justin te-a pus să-mi faci asta?

Nu-mi vine să cred. Pur şi simplu nu-mi vine să cred.

— Chiar crezi că-i amuzant?

— Nu, nu-i amuzant, zice ea, şi o zice într-un fel deloc amuzant. E adevărat. Nu mă aştept să înţelegi imediat. Ştiu că e-o nebunie după cum sună. Dar e adevărat. Mă jur, e adevărat.

Fata asta chiar vrea s-o cred. Probabil că ar fi şi mai amuzant aşa.

Ciudat e că nu mi se pare o ticăloasă. Nu mi se pare genul care să se distreze torturându-mă. Dar nu asta face, până la urmă?

— Nu pricep de ce faci asta, îi zic cu voce tremurătoare. Nici nu te cunosc măcar!

Vede că m-a pierdut de clientă şi devine şi mai disperată.

— Ascultă-mă, imploră cu o voce care emană un pic de calm. Te rog. Ştii că n-a fost Justin cu tine în ziua aia. Ştii, în sufletul tău. Nu se purta ca Justin. Nu făcea chestii pe care le-ar face Justin. Asta fiindcă eram eu. N-am vrut să fie aşa. N-am vrut să mă îndrăgostesc de tine, dar s-a întâmplat. Şi nu pot şterge asta pur şi simplu. Nu pot ignora. Toată viaţa am trăit aşa, iar tu eşti lucrul care m-a făcut să-mi doresc să mă pot opri odată.

Vreau să nu mai ascult. Vreau să nu fi venit acolo. Să nu fi vrut să ştiu care-i treaba. Trebuia s-o las neştiută. Fiindcă tot neştiută e şi acum, dar e un fel mult mai nasol de neştiinţă.

Iar partea oribilă e asta: are dreptate. Justin nu s-a purtat ca Justin. Ştiu. Dar nu înseamnă că nu era Justin. Înseamnă doar că a fost mai fain decât de obicei. Asta trebuie să cred. Fiindcă basmul ăsta nu poate fi adevărat. De ce să nu spui, acuma, că te-au răpit extratereştrii? Că te-a muşcat un vampir? Şi… ia stai… urmează partea cea mai incredibilă. Potrivit poveştii ăsteia, eu sunt Fata Visurilor. Merit totul.

— Dar de ce eu? întreb de parcă am găsit în fine fisura care demonstrează că greşeşte. N-are niciun sens.

Doar că nu se lasă. Trimite înapoi un:

— Fiindcă eşti fantastică. Fiindcă eşti bună cu o fată oarecare ce apare uite-aşa la şcoala ta. Fiindcă şi tu vrei să fii de partea cealaltă a ferestrei, să-ţi trăieşti viaţa în loc să te gândeşti, doar, la asta. Fiindcă eşti frumoasă. Fiindcă am dansat cu tine în subsolul lui Steve sâmbătă-noapte şi parcă a dat cineva cu artificii. Şi când am stat întins pe plajă cu tine, m-am simţit complet calm. Ştiu că ai impresia că în adâncul lui Justin te iubeşte, dar eu te iubesc din toată inima.

— Destul!

Doamne, am ajuns o tipă care răcneşte în cafenea, îmi pierd cumpătul.

— Destul, bine? Cred că înţeleg ce-mi spui, chiar dacă *n-are pic de sens.*

— Ştii că n-a fost el în ziua aia, nu?

Aş vrea să se oprească. Nu vreau să ştiu nimic din toate astea. Nu vreau să-mi stea mintea la aşa ceva. Nu vreau să mă gândesc la felurile în care Justin a încercat să evite să discutăm despre ziua aceea. Şi cum dragostea mea pentru el părea atât de logică atunci, dar de atunci nu. La cum n-am mai găsit nimic din el cel de-atunci în zilele de după. Nu vreau să mă gândesc la cum m-am simţit dansând cu Nathan. La cum m-am simţit când a fredonat piesa aia. La motivul real pentru care am venit astăzi aici. La ce mi-am dorit de fapt.

— *Nu ştiu nimic!* insist şi, iarăşi, e prea tare.

Se uită lumea. Orice poveste şi-ar spune în minte, n-o să fie asta. Cobor vocea – n-aş vrea să se audă mai multe. Nu vreau să fac asta.

— Nu ştiu, zic. Chiar nu ştiu.

De ce? De ce mi se întâmplă asta? De ce nu pot să mă ridic şi să plec? De ce mă gândesc, fie şi o clipită, că poate nu-i o minciună?

Ea. Fata asta. I se rupe inima. Se uită la mine şi i se rupe inima. Nu înţeleg. Nu înţeleg de ce. Mâna ei se mişcă spre a mea. Mă ia de mână. Încearcă să ajungă la mine aşa. Încearcă să mă ghideze.

— Ştiu că-i foarte mult, zice cu voce răniță, alinătoare. Crede-mă, ştiu.

Abia îngân vorbele:

— Nu se poate.

— Ba da, zice. Eu sunt dovada.

Dovada. Dovada e un fapt. Nimic din toate astea nu-i un fapt. Ăsta-i un sentiment. Toate astea-s un sentiment.

Nu, mii de sentimente. Foarte multe spun da. Şi foarte multe spun nu.

Vrea ca eu să cred… ce? Că ea a fost Justin. Că ea a fost Nathan. Şi fata de la şcoală. Şi altă lume.

Cum să cred aşa ceva? Cine ar crede aşa ceva?

Nu poate fi un fapt.

Dar tot e un sentiment. Da-ul. E acolo.

Cum de-mi dau voie să simt asta? Cum?

— Uite, zice, ce-ar fi să ne vedem aici din nou mâine la aceeaşi oră? N-o să fiu în acelaşi corp, dar o să fiu aceeaşi persoană. Ţi-ar fi mai uşor să înţelegi aşa?

Ca şi cum ar fi aşa de simplu. Ca şi cum n-ar putea fi o şmecherie.

— Dar n-ai putea să spui, pur şi simplu, altcuiva să vină? îi pun în vedere.

Dacă mă fraiereşte cineva, de ce n-ar reuşi şi altcineva?

— Da, dar de ce-aş face-o? Nu-i o farsă. Nu-i o glumă. E viaţa mea.

Felul în care-o rosteşte – *e viaţa mea.*

Nu-i un sentiment. E un fapt.

— Eşti nebună, îi zic.

Dacă într-adevăr crede ce zice, cum să nu fie?

Dar nu-mi pare nebună deloc când zice:

— Zici şi tu aşa. Ştii că nu sunt. Simţi că nu-i aşa.

Mă uit iarăşi la ea. Îi caut minciuna în priviri. Greşeala. Şi, când n-o văd, decid că-i timpul, în fine, să pun câteva întrebări.

Încep prin a o întreba de nume.

— Azi sunt Megan Powell.

— Nu, zic, numele tău adevărat.

Fiindcă, dacă chiar sare dintr-un corp într-altul, persoana din interior trebuie să aibă un nume.

Am luat-o pe nepregătite. La întrebarea asta nu se aştepta. O aştept să fie gata să-mi spună ce are de spus. Aştept să înceapă cu râsul, să zică gata, m-ai prins.

Dar nu râde. Ezită, dar nu râde.

— A, zice într-un târziu.

La început nu mă prind. Apoi îmi dau seama că îmi zice că ăla îi e numele.

— Doar A? întreb.

— Doar A. Mi-am zis aşa de copil. Era o cale de a mă ţine laolaltă chiar dacă umblam din corp în corp, din viaţă în viaţă. Îmi trebuia ceva pur. Şi am rămas la litera A.

Nu vreau să cred asta.

— Despre numele meu ce crezi? îi arunc provocarea.

— Ţi-am spus în seara aceea. Cred că e frumos, chiar dacă ţi s-a părut cândva greu de scris.

Adevărat. E adevărat.

Dar nu pot.

Nu pot.

Sunt sigură că mai sunt şi alte întrebări, dar am rămas fără. Sunt sigură că ar putea să mai fie mult timp, dar am rămas în pană de timp. Nu pot face asta. Nu pot permite ca aşa ceva să fie real. Nu pot să mă apuc s-o cred. Fiindcă m-ar face o proastă şi mai mare.

Mă ridic. Se ridică şi ea.

Lumea încă se uită la noi. Îşi închipuie că ne certăm. Sau că suntem un cuplu. Sau că suntem la o primă întâlnire care-a ieşit varză total.

Fapt: nu-i niciuna dintre astea.

Sentiment: sunt toate chestiile astea.

— Rhiannon, zice.

Şi e acolo, în felul în care-mi rosteşte numele. Când şi când, Justin îmi spune în felul ăsta numele. Ca şi cum ar fi cel mai preţios lucru de pe pământ.

Nu contează că râde toată lumea. Acum vreau eu să râd. Chestia asta nu se poate întâmpla. Nu se poate.

Are de gând să-mi spună mai multe. Să forţeze mai tare. Are de gând să-mi spună iarăşi numele în felul ăsta, iar eu o să aud în vocea

ei muzica pe care n-ar trebui s-o aud.

Ridic mâna.

— Gata, insist. Nu acum.

Şi deodată e acolo – răspunsul pe care nu-l vreau, trecerea peste îndoială.

— Mâine. Îţi dau ziua de mâine. Fiindcă-i un fel de a afla, nu? Dacă ce zici tu că se întâmplă chiar se întâmplă… ăă… de fapt îmi trebuie mai mult de o zi.

Mă aştept să se opună. Aştept să mai pledeze. Sau poate că asta-i partea în care echipa de filmare iese la iveală şi eu descopăr, umilită, că totul face parte dintr-o emisiune crudă de televiziune.

Dar nu.

Nu se-ntâmplă nimic din toate astea. Îmi mulţumeşte, atâta tot. Îmi mulţumeşte pe bune. Mulţumiri recunoscătoare.

— Nu-mi mulţumi până ce nu apar, o avertizez. Mă cam zăpăceşte toată chestia asta.

— Ştiu, zice ea.

E viaţa mea.

Trebuie să plec. Dar mă întorc să mă mai uit o dată la ea şi-o văd cum stă pe muchia dintre speranţă şi disperare.

Se vede cu ochiul liber. Şi, cu toate că sirenele îmi sună tare alarma în creier, simt că n-o pot lăsa aşa. Vreau s-o împing niţel spre speranţă şi-un pic mai departe de disperare.

— Chestia e, zic, că n-am simţit că în ziua aia chiar a fost el. Nu cu totul. Şi, de atunci, e ca şi cum nici n-ar fi fost acolo. Nu-şi aduce aminte. Sunt un milion de explicaţii posibile pentru asta, dar asta e, uite.

— Asta e, zice ca un ecou.

În vocea ei nu-i pic de triumf. Nicio şmecherie.

Nu poate fi adevărat, dar pentru ea e adevărat.

Fapt. Sentiment.

Scutur din cap.

— Mâine, zice.

E rândul meu să fiu ecou.

— Mâine, îi zic, angajându-mă la un lucru la care simt că m-am angajat acum multă vreme.

Mâine. Un cuvânt pe care l-am folosit încă de când am ştiut ce înseamnă.

Dar acum… acum pare să însemne ceva diferit.

Acum parcă înseamnă ceva oarecum nou.

Nu-i dau mesaj lui Justin. Nu-l sun.

Nu, mă duc glonţ la el acasă şi bat cu pumnul în uşă. Părinţii lui sunt încă la serviciu. Ştiu că e singur acasă. Îi ia câteva minute, dar

deschide. E surprins să mă vadă.

— Nu trebuia să facem vreo chestie, parcă? întreabă.

— Nu, zic. Vreau doar să vorbesc un moment cu tine.

— Ăă… OK. Vrei să intri?

— Sigur.

Mă duce în birou, unde a pus pe pauză jocul video. Trebuie să dau deoparte controlerul ca să eliberez un scaun de alături.

— Care-i faza? întreabă.

— E despre săptămâna trecută. Trebuie să vorbesc cu tine.

Pare nedumerit. Sau doar nerăbdător.

— Ce-i cu săptămâna trecută?

— Când ne-am dus pe plajă. Îţi aminteşti?

— Sigur că-mi amintesc.

— Ce cântece erau la radio cât am mers într-acolo?

Se uită la mine de parcă l-am întrebat despre rachete cosmice.

— Cum dracului să-mi amintesc ce cântece erau?

— A fost cald sau frig?

— Ai fost acolo, nu mai ştii?

— Mi-ai povestit cum te-ai suit într-un copac când aveai unsprezece ani. Ţii minte?

Pufneşte.

— Abia dacă puteam să mă urc pe-o scară când aveam unşpe ani. Nu cred că mă suiam în copaci. Ce-ţi veni să mă-ntrebi asta?

— Dar îţi aminteşti c-ai fost acolo, nu?

— Sigur. Era nisip. Era apă. Era o plajă.

Nu înţeleg. Ceva îşi aminteşte. Dar nu totul.

Decid să-ncerc o minciună.

— Ai fost aşa de drăguţ cu mine când m-a înţepat meduza aia. Ce m-a durut! Dar mi-a plăcut că m-ai luat în braţe până la maşină.

— Doar nu era să te las acolo! zice. Eşti uşor de dus în braţe.

N-a fost acolo. A fost… dar n-a fost.

Nu mai înţeleg nimic.

Mâna lui alunecă de pe genunchiul meu în sus, pe picior.

— Pot să te duc şi acum undeva dacă vrei.

Se apropie să mă sărute. Îşi lipeşte buzele de-ale mele. Corpul lui începe să mă apese.

Nu asta vreau, şi habar nu are.

Şi nu ştiu cum să-i explic, aşa că-i răspund la sărut.

Acceleraţie. Mâna lui pe sub hainele mele. Limba lui în gura mea. Izul lui de ţigară. Sudoarea lipicioasă de pe palmă, de la controlerul consolei de jocuri.

Ştiu că-i naşpa rău să mă retrag acum. O să-l fac să se simtă prost dacă dau înapoi. Dar o fac. Nu mult, dar destul.

Se trage în spate şi el, ca reacţie.

— Ce-i? M-am gândit că, dacă ai venit până aici atâta drum…

— Nu pot. Am prea multe pe cap. N-am chef.

Îşi mişcă uşurel degetul mare pe sânul meu.

— Cred că ştiu cum să fac să-ţi vină cheful.

De obicei trupul îmi reacţionează la asta.

— Opreşte-te, zic.

Nu-i un nenorocit. Când zic stop, se opreşte. Dar nu pare foarte încântat.

— Te-ai săturat de mine? întreabă.

Vrea s-o spună sub formă de glumă. Şi eu aş putea să-i transmit că, dacă ar fi rămas treaz sâmbătă, am fi putut face ceva atunci. Dar chiar e adevărat? După ce-am dansat cu Nathan aş mai fi făcut sex cu Justin?

Ştiu ce-ar trebui să spun, şi-o spun:

— Nu, niciodată nu m-aş putea sătura de tine.

Îl sărut din nou, dar e clar un sărut de rămas-bun.

— Sunt sătulă, da. Dar nu de tine.

Mă ridic, iar el nu se ridică să mă conducă, ci pune mâna pe controler şi dă drumul la joc.

L-am rănit. N-am vrut, dar am făcut-o.

— Ne vedem mâine, zice.

Mâine. Versiunea ofertei lui nu-i la fel cu oferta făcută de fată – de A.

Cred că n-am cum să aflu în ce zi de mâine păşesc până ce nu ajung pe bune acolo.

Capitolul opt

Mă fură somnul imediat după cină şi mă trezesc puţin înainte de miezul nopţii. Şi, în momentul acela de trezire, gândesc: *Vreau să mă întorc acolo. Vreau să mă întorc în ziua aia când totul a fost perfect, iar Justin era tot ce voiam eu să fie.*

Chiar dacă n-a fost Justin.

Nu pot să cred că-mi dau voie să gândesc aşa. Nu pot să cred că-mi deschid e-mailul. Nu pot să cred că scriu.

A,
Vreau să te cred, dar nu ştiu cum.
Rhiannon

Nu-mi vine să cred că apăs pe „trimite”.

Dar o fac.

Şi, presupun, asta înseamnă că există în mine o parte care crede.

* * *

Îmi verific căsuţa poştală electronică, iarăşi, la prânz.

Rhiannon,

Nu-i nevoie să ştii cum. Doar hotărăşte-te, şi o să se întâmple.

Sunt în Laurel acum, în corpul unui jucător de fotbal pe nume James. Ştiu că trebuie să sune foarte ciudat. Dar, ca tot ce ţi-am spus, ăsta e adevărul.

Cu drag,
A

Un jucător de fotbal pe nume James. Ori asta-i cea mai elaborată farsă din toate timpurile făcută unei proaste, ori este real. Astea sunt cele două opţiuni. Păcăleală sau adevăr. Încerc din greu să mă gândesc la altă explicaţie, dar nu-i nimic pe la mijloc.

Singura cale prin care pot să aflu e să mă conformez.

A,

Ai maşină? Dacă nu, pot veni eu la tine. E o cafenea Starbucks în Laurel. Şi mi s-a zis că nimic rău nu se poate întâmpla într-un Starbucks. Anunţă-mă dacă vrei să ne vedem acolo.

Rhiannon

La câteva minute, răspunsul:

Rhiannon,
Aş aprecia dacă ai putea veni tu. Mulţumesc.
A

Trebuie să mă scuz şi să zic că mă duc la baie, fiindcă văd că Rebecca se întreabă cu cine schimb mesaje în mijlocul prânzului. Răspunsul la mirările ei e atât de ridicol, încât nu-mi vine nicio minciună bună ca să-l ascund.

Intru într-o cabină, în siguranţă, şi tastez:

A,
Ajung acolo pe la 5. Abia aştept să văd cum arăţi azi.
(Dar tot nu cred toate astea.)
Rhiannon

Şi apoi uite-mă acolo, fata din toaletă cu telefonul scos, uitându-mă la ecranul pe care nici măcar nu se mai vede mesajul, fiindcă mesajul a zburat deja, e în mâinile cuiva pe care nu-l cunoaşte de fapt. Nimic nu te face să te simţi mai tâmpită decât să vrei ca ceva bun să fie adevărat. Asta-i partea înfricoşătoare – că vreau să fie adevărat. Vreau ca el – ea? el? – să existe.

Îmi promit că n-o să mă mai gândesc la asta până la ora cinci şi încalc promisiunea asta de o mie de ori.

Până şi Justin îşi dă seama că-s aeriană. În momentul în care am cea mai mică nevoie să-mi dea atenţie, vine la mine după şcoală, preocupat.

— Mi-a fost dor de tine azi, zice.

Mâinile lui mi se lasă pe spate şi începe să-mi frământe muşchii, eliberându-i de încordare. E plăcut. Şi face asta în mijlocul culoarului, chiar lângă vestiare, o chestie pe care n-o face de obicei.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, zic, cu toate că nu mi se pare cu totul adevărat.

— Hai să găsim o cercetaşă şi să luăm nişte prăjiturele de la ea, zice.

Râd, apoi îmi dau seama că vorbeşte serios.

— Şi unde-o să găseşti tu o cercetaşă?

— La trei uşi de mine. Jur, are un cufăr plin cu biscuiţi cu mentă şi ciocolată. Uneori sunt şiruri pe veranda ei. E ca o traficantă.

Am timp pentru asta. Nu-i nici ora trei. Dacă pornesc pe la patru, aş ajunge numai bine la Starbucksul din Laurel pe la cinci.

— Are şi samoani?

— Ăia-s cu cocos sau cu unt de arahide?

— Cu cocos.

— Sunt sigur că are de toate felurile. Serios. Fata aia e-o industrie.

Îmi dau seama că-i surescitat. De obicei, în gesturile şi vorbele lui se ghicesc nemulţumiri. Însă acum, în clipa asta, nici vorbă de aşa ceva.

E bucuros, şi o parte a motivului pentru care-i bucuros e că se bucură să mă vadă pe mine.

— Să mergem, spun.

Parcăm pe aleea de lângă casa lui, după care mergem pe jos un pic, trei case mai încolo. Nu mă ia de mână sau ceva, dar tot persistă impresia că suntem împreună.

Fata care răspunde la uşă nu poate avea mai mult de unsprezece ani, şi-i aşa de mărunţică încât mă uimeşte că mama ei o lasă să deschidă uşa.

— Ai vreo precomandă? întreabă scoţând un iPad.

Asta-l întărâtă pe Justin.

— Nu. Suntem aşa, în trecere.

— Atunci nu pot să promit disponibilitatea mărfii, afirmă fata. De aceea încurajăm precomenzile.

Ia de pe o masă de lângă uşă o listă cu felurile de prăjituri, plus o carte de vizită cu o adresă de net.

— Dar dacă tot aţi venit, mă bucur să vă pot ajuta. Vă rog să ţineţi seama că biscuiţii cu mentă refrigeraţi sunt disponibili doar la precomandă.

Justin nici nu se uită pe foaie.

— Am vrea o cutie de samosani, zice. Din cei cu nucă de cocos.

— Cred că vrei să zici *samoani,* îl corectează fata. O să trebuiască să încui uşa cât verific inventarul. Sigur nu vrei decât o cutie? Că mulţi spun că vor doar o cutie şi se întorc a doua zi să mai ceară.

— Mia, ştii doar că suntem vecini. Adu odată cutia aia. Mia se gândeşte un moment, e limpede, să mai supraliciteze cu ceva la vânzare, apoi se răzgândeşte.

— Un moment, zice şi ne trânteşte uşa în nas.

— Părinţii ei au ajuns la un moment dat aşa de disperaţi, că m-au rugat pe mine s-o supraveghez, îmi spune Justin. Şi eu eram în aşa nevoie de bani gheaţă, că am fost de acord. Mi-a oferit prăjiturele, apoi le-a lăsat alor ei un bilet în care solicita să se scadă costul prăjiturelelor din plata mea. Am dat foc biletului şi l-am aruncat în chiuvetă. Nu cred că s-a bucurat prea tare.

Nu mi-l pot imagina pe Justin ca babysitter. Ori mi-l pot imagina drept cel mai distractiv babysitter din lume, dacă nu-ncerci să-l pui la plată.

Mia revine cu cutia noastră de samoani. Justin îi ia cutia din mână şi se face că pleacă fără să plătească, făcând ca obrajii Miei să se facă vineţi de indignare. Apoi zice:

— Am glumit.

Se întoarce şi-i plăteşte în monede mici.

— Data viitoare, *precomandă,* ne zice amândurora înainte să ne trântească iarăşi uşa în nas.

— Nu-i cea mai drăguţă fată din lume, comentează Justin în timp ce ne întoarcem la el acasă. Dar prăjiturile-s bune.

În loc să intre în casă, Justin mă conduce spre curtea din spate. Maică-sa are o grădiniţă cu o bancă pe lateral. Mă duce acolo.

— Un samoan ca să-mi zici la ce-ţi stă gândul, zice deschizând cutia şi rupând ambalajul.

— Singurul meu gând e *vreau un samoan*, zic.

— Uite-l, spune şi-şi pune unul între dinţi. Mă aplec şi i-l înhaţ.

— Mm, bun, zic cu gura plină.

Îşi aruncă un biscuit în gură.

— Mda, bun, aprobă, cu ceva fulgi de cocos în aerul dintre noi.

După ce-nghite, zice:

— Îmi imaginez că avem acelaşi gust acum.

Zâmbesc.

— Îmi imaginez din cocos. Şi din ciocolată. Şi din caramel.

— Putem afla într-un singur fel.

Se apleacă să mă sărute şi-l las. Îmi spun că asta vreau. Ca atunci, la ocean. Cum fac cuplurile.

Se retrage.

— Bun-bun.

— Mai dă-mi una.

Se pregăteşte de încă un pupic. Îl împing de-acolo şi zic:

— Încă o prăjiturică am vrut să spun.

Râde. Apreciez râsul lui.

În loc să insiste cu pupatul, îmi întinde cutia cu prăjiturele. Iau două.

Sunt chiar bune, mult mai bune decât mi le aminteam. Dulci şi consistente.

— Să nu te-nfigi prea tare-n ele, mă avertizează Justin. Aşa ajunge Mia să te aibă la degetul cel mic. Nici nu-ţi dai seama când ajungi să faci precomenzi cu zecile. Şi apoi, mai rău încă, insişti să fie *refrigerate.*

— Vorbeşti ca un cunoscător. Pun pariu că ai frigiderul plin de fursecuri cu mentă şi ciocolată.

— Ba şi mai rău. Nu mai mănânc decât din alea mari acum.

De ce eşti aşa de bine dispus? îmi vine să-l întreb. După care îmi vine să mă-ntreb pe mine însămi: *De ce vrei să-l întrebi aşa ceva?*

— Vrei să-mi vezi bunătăţile? întreabă.

— Deja ţi-am văzut bunătăţile.

— Şi cum ţi s-au părut?

— *Imense.*

Ne prostim, dar e plăcut. Chiar dacă suntem de ceva timp împreună, e încă drăguţ să flirtăm şi să simţim uşurătatea aceea a flirtului.

Nu vreau să-i spun că nu pot să stau mult. Ştiu că o să facă totul să devină mai puţin mişto decât era acum un minut.

Aşa că nu zic nimic. Dar nici nu schiţez vreun gest să intru în casă. Îl sărut aici, pe bancă. Îl sărut şi mă simt oribil fiindcă unul dintre motivele pentru care-l sărut aici e că ştiu că-i mai uşor de plecat dacă suntem deja afară.

Nu-şi dă seama totuşi. Îmi răspunde la sărut. E bucuros. Se asigură că pune deoparte preţioasa cutie când ne lipim unul de celălalt.

Încep să mă conving singură că asta şi vreau. Aici mi-e locul. O să mă duc să-l văd pe A doar ca să capăt explicaţia. Dar nu aia mi-e viaţa. Asta mi-e viaţa. Justin mi-e viaţa.

Ajung târziu la întâlnire. Am avut o oră să îmi aşez ţinuta, să mă calmez, să arăt ca o fată ce nu şi-a petrecut o oră giugiulindu-se cu prietenul ei. M-am gândit şi la ce întrebări să-i pun, la căi de a afla dacă ce spune A este adevărat. Nu are cum să fie adevărat. Dar caut mijloace ca să demonstrez asta.

Când ajung la Starbucks, mă aştept să dau acolo peste fata de ieri. Sau peste Nathan. Cineva care să-mi spună ha, ha, a fost o glumă. Dar nu-s acolo. În locul lor e un tip – un jucător masiv de fotbal. Nu-i genul meu. Aproape mă sperie cât e de mare. Dar pare blând când îmi face semn cu mâna.

Şi, din nou, perspectiva mi se schimbă când mă uit în ochii lui. Toate presupoziţiile mele se prăbuşesc.

Trag aer adânc în piept. Ştiu că trebuie să rezolv odată asta. Încerc să-mi amintesc planul.

— OK, zic de îndată ce ajung la masă şi mă aşez. Înainte să mai spunem vreun cuvânt, vreau să-ţi văd telefonul. Vreau să văd toate apelurile pe care le-ai primit. Dacă nu-i vreo mare glumă, atunci n-ai nimic de ascuns.

Nu-mi pot imagina că, după ce s-a purtat atât de drăguţ cu mine, Justin mi-ar înscena asta. Dar vreau să mă asigur că numărul lui nu-i în telefon. Vreau să văd dacă apar mesaje sau apeluri de ieri.

Şi mă uit bine. Caut la contacte. Nu descopăr niciun apel de ieri. Sunt două mesaje, de la nişte amici. Nicăieri nu-i nimic despre mine.

Aşa deci.

Îi dau telefonul înapoi şi-i spun că a venit vremea întrebărilor încuietoare. Încep prin a-l întreba ce purtam în ziua aceea, pe plajă.

În ochi i se aprinde îngrijorarea.

— Nu ştiu, zice după jumătate de minut. Tu mai ţii minte ce purta Justin?

Încerc să-mi amintesc. Însă nu-mi amintesc decât senzaţia, cât de uimitor a fost totul. Nu hainele.

— Aşa-i, zic. Atunci spune, am făcut-o?

Clatină din cap.

— Am folosit pătura de giugiuleli, dar nu ne-am giugiulit. Ne-am sărutat. Şi a fost destul.

Observ că a folosit expresia *pătura de giugiuleli.* Şi faptul că nu face mare caz de asta.

— Şi ce ţi-am spus înainte să cobor din maşină?

— „Asta-i nota plăcută”.

— Corect. Repede, cum o cheamă pe prietena lui Steve?

— Stephanie.

— Şi la ce oră s-a terminat cheful?

— La unsprezece şi un sfert.

— Şi când ai fost în corpul fetei care a stat la toate orele mele, ce scria în biletul pe care mi l-ai dat?

— Ceva gen: „Orele de aici sunt la fel de plictisitoare ca şi la şcoala mea de acum”.

— Şi ce insigne aveai pe rucsac în ziua aia?

— Pisoiaşi din desene animate.

Încerc să-mi închipui cum ar fi putut şti toate astea, de la atâţia oameni diferiţi. Dacă nu-i în stare să-mi citească gândurile, nu pot explica.

— Ei bine, zic, ori eşti un mincinos excelent, ori schimbi corpurile în fiecare zi. N-am idee care din cele două e adevărată.

— A doua, mă asigură, apoi pare iarăşi preocupat. Să ieşim afară, şopteşte. Am impresia că avem parte de ascultători nepoftiţi.

Nu văd despre cine vorbeşte, dar văd că sunt şi alţii pe-acolo care ne-ar putea asculta uşor. Totuşi, propunerea lui e prea hai-la-mine-n-maşină pentru gustul meu.

— Poate dacă erai iar o majoretă mititică, îi spun. Dar… nu ştiu dacă-ţi dai seama pe deplin… astăzi eşti un tip mare şi ameninţător. Şi aud vocea mamei în cap, limpede precum cristalul: „Fără unghere întunecoase”.

Arată pe geam spre o bancă de pe marginea drumului.

— Complet public, doar că fără trăgători cu urechea.

— Bine, zic.

Încerc să mă gândesc la alte întrebări cât mergem într-acolo. Nici măcar nu mi-am luat cafea, dar nu pare momentul potrivit să-mi iau un cappuccino acum.

Pare cam agitat. Şi, sinceră să fiu, ştiu că nu-i agitaţie din aia de criminal în serie. Pare că singurele chestii care ar putea fi ucise aici sunt speranţele lui. N-am mai văzut un băiat aşa de plin de speranţă. Mă întreb dacă-şi dă seama cât e de evident.

Distanţă. Îl las să se aşeze primul, ca să stau puţin mai departe de el. Ca să mă pot uita în ochii lui fără să mă prăbuşesc în ei. Ca să-mi păstrez un pic de judecată.

Vreau să ştiu mai multe, deci trebuie să întreb mai multe. Dacă e să mă convingă, o să trebuiască să-mi zică mai mult.

— Deci, reiau, zici că eşti aşa de când te-ai născut?

Ezită un pic. Am senzaţia că n-are foarte adesea parte de conversaţii de genul ăsta.

Foarte bine, nici eu.

— Da, zice cu voce scăzută. Nu-mi amintesc să fi fost altfel vreodată.

— Şi cum a mers toată chestia? N-ai fost buimăcit?

Se gândeşte, iarăşi, o secundă, apoi răspunde.

— Cred că m-am obişnuit. Sunt sigur că, la început, am crezut că aşa trăieşte toată lumea. Când eşti copil, adică, nu prea îţi pasă de cine are grijă de tine, atâta vreme cât are cineva grijă. Şi, ceva mai mare fiind, mi s-a părut că-i un fel de joacă, iar mintea mea a învăţat cum să acceseze – ştii, să se uite la amintirile corpului – natural. Aşa că mereu ştiam cum mă cheamă şi unde sunt. Doar pe la şase sau şapte ani am început să-mi dau seama că-s diferit şi abia pe la nouă sau zece am început să-mi doresc să se oprească totul.

— Chiar?

Ideea asta, că-ţi poţi părăsi corpul, mi se pare aproape distractivă. O uşurare.

— Sigur, zice. Imaginează-ţi cum e să-ţi fie dor de casă, dar fără să ai o casă de fapt. Aşa era. Voiam prieteni, o mamă, un tată, un câine – dar nu le puteam păstra mai mult de-o zi. A fost nasol rău. Sunt nopţi în care îmi amintesc că ţipam şi plângeam, îmi rugam părinţii să nu mă trimită la culcare. Şi nu-şi puteau da seama de ce mi-e frică. Credeau că e bau-baul de sub pat sau o şmecherie de-a mea ca să-mi mai spună poveşti înainte să adorm. Nu prea puteam să explic, nu într-un fel care să aibă logică pentru ei. Le spuneam că nu vreau să-mi iau adio, iar ei mă asigurau că nu-i niciun adio. Doar noapte bună. Le spuneam că-i tot aia-i, dar ei credeau că mă prostesc.

Acum nu mai sună deloc amuzant. Sună a singurătate.

Continuă.

— Până la urmă m-am împăcat cu situaţia. Trebuia. Mi-am dat seama că asta mi-era viaţa şi că n-aveam ce face. Nu mă puteam pune contra valului, aşa că am decis să mă las purtat de el.

Nu reuşesc să cuprind totul cu mintea. Fără prieteni. Fără oameni în viaţa ta de la o zi la alta.

Atât de singur.

— De câte ori ai spus povestea asta? îl întreb.

— Niciodată, jur. Eşti prima.

Eşti doar tu. De ce mă gândesc la Justin în clipa asta? De ce mă gândesc la momentul acela când, beat pe bancheta din spate, mi-a spus cuvintele alea? Nici măcar nu eram furioasă. Nu mă deranja să conduc. În loc de mulţumesc mi-a zis asta. Şi a fost foarte recunoscător când mi-a spus-o. Al naibii de recunoscător.

Dar trebuie să-mi mut gândul. Mă întorc la povestea lui A.

— Dar trebuie să ai şi tu nişte părinţi, nu? zic. Toţi avem părinţi.

Ridică din umeri.

— Habar n-am. Probabil. Dar nu e ca şi cum aş avea pe cine să întreb. N-am mai cunoscut pe nimeni ca mine. Nu că aş putea să-mi dau seama.

Nu mă înţeleg cu ai mei întotdeauna, dar totuşi mă bucur că-i am.

Cred că o să-mi spună mai multe despre cum e să n-ai părinţi, despre cum e să n-ai rădăcini. Dar mă surprinde.

— Am întrezărit unele lucruri, zice.

Aştept să spună mai mult. Să-mi spună ce înseamnă asta, ce-a văzut. Dar trebuie să-mi amintesc că nu-i învăţat cu asta. E încă foarte nesigur.

— Continuă, îl încurajez.

Permisiune. Zâmbeşte, mulţumit. Vreau să-l îmbrăţişez, fie doar şi pentru zâmbetul ăla.

— E doar… ştiu că pare un fel oribil de-a trăi, dar am văzut o mulţime de lucruri. E foarte greu, când eşti într-un singur corp, să îţi dai seama cum e de fapt viaţa. Eşti foarte prins în cine eşti tu. Dar când te schimbi în altcineva în fiecare zi… ajungi mai mult în contact cu universalul. Chiar şi detaliile cele mai banale. Îţi dai seama că pentru oameni diferiţi cireşele au gust diferit. Albastrul arată altfel. Vezi toate ritualurile stranii prin care băieţii îşi arată afecţiunea fără s-o recunoască pe faţă. Înveţi că, dacă un părinte îţi citeşte la capătul zilei, e un semn că-i un părinte bun, fiindcă ai văzut o puzderie de părinţi care nu-şi fac timp pentru asta. Înveţi cât valorează de fapt o zi, fiindcă fiecare zi e aşa de diferită de celelalte. Dacă i-ai întreba pe majoritatea ce diferenţă e între luni şi marţi, ţi-ar putea spune ce-au mâncat la cină în fiecare seară. Eu nu. Fiindcă văd lumea din atâtea unghiuri, am mai degrabă un sentiment al multidimensionalităţii.

— Dar n-ajungi niciodată să vezi cum evoluează lucrurile, nu? întreb. Nu vreau să te ofilesc acuma, cred că-nţeleg ce zici. Dar n-ai avut niciun prieten cu care s-o arzi zi de zi timp de zece ani. N-ai văzut un animal cum îmbătrâneşte lângă tine. N-ai observat ce aiurea poate să ajungă cu timpul dragostea părintească. Şi n-ai avut nicio relaţie mai lungă de-o zi, nu mai zic de una mai lungă de-un an.

— Dar am văzut lucruri, zice. Am observat. Ştiu cum funcţionează.

— Din afară?

Încerc să-mi închipui cum ar fi, dar e greu. *Albastrul arată altfel.*

— Nu cred că poţi şti din afară.

— Cred că subestimezi cât de previzibile pot fi lucrurile într-o relaţie.

Ar fi trebuit să-mi dau seama că o să ajungem şi aici. Că doar, până la urmă, m-a cunoscut când era în pielea lui Justin. Ştie care-i faza. Sau crede că ştie.

Trebuie să clarific.

— Îl iubesc, zic. Ştiu că nu înţelegi, dar aşa e.

— N-ar trebui. L-am văzut pe dinăuntru. Ştiu.

— Pentru o zi, subliniez eu. L-ai văzut timp de o zi.

— Şi, pentru o zi, ai văzut şi tu cine ar putea să fie. Te-ai îndrăgostit şi mai tare de el cât a fost eu.

E foarte dur să aud aşa ceva. Nu ştiu dacă-i adevărat sau nu. Dacă m-ai fi întrebat ieri, aş fi zis că da, poate. Dacă mă-ntrebi acum, după prăjiturelele Cercetaşei, poate că nu.

Încearcă iarăşi să-mi ia mâna. Numai că de data asta n-o pot face. E prea multă implicare deja.

— Nu, zic. Nu vreau.

N-o face.

— Am un prieten, zic mai departe. Ştiu că nu-ţi place de el şi sunt, sigur, momente când nici mie nu-mi place. Dar asta-i realitatea. Acum, recunosc, m-ai făcut să mă gândesc că eşti, de fapt, aceeaşi persoană pe care am întâlnit-o, până acum, în cinci corpuri diferite. Şi asta înseamnă probabil că-s la fel de razna ca tine. Ştiu că ai zis că mă iubeşti, dar nu mă cunoşti pe bune. Mă ştii de-o săptămână. Şi am nevoie de-un pic mai mult de atât.

— Dar n-ai simţit, în ziua aceea? Pe plajă? Nu ţi s-a părut că totul e la locul lui?

Da. Îmi vine să zic, cu toată fiinţa, *da.* Aşa a părut. Dar a fost un sentiment, atât. Doar sentiment. Tot nu pot socoti asta un fapt.

Dar nici nu-mi pot reţine răspunsul. Aşa că-i zic:

— Da. Dar nu ştiu pentru cine am simţit asta. Chiar dacă aş crede că tu ai fost, trebuie să înţelegi că şi istoria mea cu Justin contează. Nu m-aş fi simţit aşa cu un străin. N-ar fi fost aşa de perfect.

— De unde ştii?

— Tocmai, că nu ştiu.

N-ar fi trebuit să-l las în urmă pe Justin. N-ar fi trebuit să inventez un motiv ca să plec. E prea periculos, fiindcă nimic din toate astea nu poate fi un fapt.

Cobor ochii spre ecranul telefonului. Nu-s de prea mult timp aici, dar se apropie de prea mult.

— Trebuie să mă întorc la cină, îi spun.

Şi tehnic vorbind e corect. Dacă vreau să ajung la timp, ar trebui să pornesc acum.

Mă gândesc că o să se opună. Justin s-ar opune. Ar arăta clar că vrea să mai stau.

Dar A mă lasă să plec.

— Mulţumesc că ai condus atâta drum, zice.

Să-i spun „cu plăcere”? Şi ce înseamnă asta, până la urmă. Ce fel de plăcere?

— Ne mai vedem? întreabă.

N-am inima să-i spun că nu. Fiindcă o parte a inimii mele ar vrea să mai zăbovească, şi o să stea cu el, partea asta, până ce o să vin să mi-o iau înapoi.

Dau din cap că da.

— O să-ţi demonstrez, îmi spune. O să-ţi arăt ce înseamnă cu adevărat.

— Ce?

— Iubirea.

Nu. Mi-e frică de asta.

Mi-e frică de-toate astea.

Dar nu-i spun lui. Îi spun „la revedere”, genul de rămas-bun care nu-i niciodată definitiv.

Capitolul nouă

Îmi amintesc cum a reacţionat toată lumea când m-am combinat cu Justin, când am devenit un cuplu. N-au crezut că sunt atentă, dar eram.

Rebecca mi-a zis că m-aş fi putut descurca mai bine de-atât. Mi-a spus că lui Justin nu putea să-i pese cu adevărat de nimeni, fiindcă nu-i păsa cu adevărat de el însuşi. A zis că meritam să fiu cu cineva care avea toţi boii acasă. I-am zis că nu cunoşteam pe nimeni cu toţi boii acasă, chiar dacă o includeam şi pe ea. Mi-a spus că se va preface că n-am spus asta. Mi-a spus că-s mai deşteaptă decât credeam, dar că-mi plăcea să-mi dovedesc neapărat neghiobia luând decizii proaste. I-am spus că oricum îl iubesc, şi faptul că am folosit cuvântul *iubire* ne-a surprins pe amândouă. M-am ţinut tare; a dat înapoi.

Preston a zis că se bucură pentru mine, şi când l-am întrebat de ce, a spus că pentru că găsisem ceva cu sens. Nu-l credea pe Justin nedemn de dragostea mea, fiindcă era de părere că oricine e demn de iubire. „Are nevoie de tine şi ăsta nu-i un lucru rău", mi-a zis. „Cu toţii avem nevoie de un loc în care să ne punem iubirea." Ţin minte că-mi plăcuse gândul ăsta, că am o anumită cantitate de iubire pe care trebuia s-o depozitez undeva şi că decisesem să ţin o parte din ea în Justin.

Steve a zis că Justin era decent.

Stephanie, că nu e aşa sigură.

Nu cred că vreunul – nici măcar Preston – se aştepta să dureze mai mult de-o lună. Orice iubire depozitasem în Justin, avea până la urmă să fie aruncată, pierdută într-un incendiu, lepădată pe marginea străzii.

Şi dacă asta le-a fost reacţia la Justin, nu-mi puteam imagina ce-ar fi zis dacă le spuneam despre A.

Un gând nu-mi iese din minte:
Dacă asta e posibil, ce altceva mai e posibil?

Ajung la şcoală şi mă duc la dulap, şi abia când ajung îmi dau seama că nu m-am oprit ca să mă uit după Justin.

Şi apoi, încă mai bizar: nu mă apuc să mă uit după el.

Aştept să văd cât o să dureze până ce vine să mă caute el.

Nu în pauza dintre prima şi a doua oră.

Nu înainte de prânz.

Ba, şi la prânz, stau între Preston şi Rebecca, şi-n loc să se aşeze pe

scaunul din faţa mea, se pune ceva mai încolo.

Abia pe la finalul mesei îmi zice şi mie ceva.

Şi ceea ce zice e: „Ce obosit sunt”.

Ştiu că nu-s eu aia care o să-l trezească.

Descopăr că am început să mă-ntreb cine este astăzi A. Unde este A.

Şi, totodată, mă întreb dacă toţi aceşti A pe care i-am întâlnit nu sunt cumva în aceeaşi încăpere, râzând de mine. Nevenindu-le să creadă că o fată poate fi aşa de proastă. Uitându-se iarăşi şi iarăşi la filmuleţul cu mutra mea. Provocându-se unul pe altul să împingă farsa şi mai departe.

Nu-i aşa, îmi zic.

Dar ce altceva e posibil?

Îmi verific mesajele după prânz şi descopăr ceva de la el (ea?).

> Rhiannon,
>
> Astăzi o să mă poţi recunoaşte. M-am trezit ca fratele geamăn al lui James. M-am gândit că asta o să mă ajute să-mi limpezesc nişte chestii, dar până acum n-am noroc.
>
> Aş vrea să te mai văd.
>
> A

Nu ştiu cum să reacţionez.

Păcăleală sau adevăr?

Da, vreau să-l mai văd pe A.

Da, mi-e frică.

Nu, n-are pic de logică.

Dar ce mai are? Mă întreb toată după-amiaza numai asta. Are sens că Preston e văzut ca Ăla Homo când niciunul dintre noi ceilalţi nu e văzut ca Ăla Hetero? Are vreo logică faptul că tatăl lui Stephanie a intrat în panică atunci când ea (scurt timp) s-a văzut cu Aaron, fiindcă Aaron e negru? Are vreun sens că Justin şi cu mine putem deveni apropiaţi, pe cât de apropiaţi e posibil între oameni, şi tot nu reuşim să găsim ceva să ne spunem când ne despărţim şi-o pornim pe culoarele şcolii? Are sens că eu stau aici şi învăţ despre ciclul de gestaţie la broască dacă sub nicio formă informaţia asta n-o să aibă însemnătate pentru mine imediat ce s-a terminat testul? Are vreo logică faptul că dl Myers îşi petrece viaţa predându-le gestaţia la broască unor puştani cărora, de cele mai multe ori, nu le pasă defel?

Are vreun sens că unii obţin tot ce vor doar pentru că-s chipeşi? Ne-am face mai plăcuţi – sau măcar niţeluş mai umili – dacă ar trebui să schimbăm corpul în fiecare zi?

— La ce te gândeşti?

Justin m-a surprins înţepenită lângă dulap.

— Nu-i nimic, îi zic. Visam cu ochii deschişi.

O lasă baltă.

— Uite, zice. Acum ce faci?

E final de zi. N-am idee ce fac. Aş fi putut să merg până la Starbucks şi să-l întâlnesc pe geamănul tipului de ieri. Dar cum puteam şti că-i un geamăn pe bune? Dacă era tot tipul ăla? N-aş fi avut, gen, cum să-mi dau seama. Deodată devin suspicioasă.

Suspicioasă în draci.

Mă-ntreb dacă nu cumva mâine o să spună că-i un triplet.

Sau că, până la urmă, a rămas în acelaşi corp.

Alarmă. Începe să mă calce pe nervi. La modul iraţional. Sau poate la ăla raţional.

— Tu m-asculţi?

Nu-l ascult. Trebuie să-l ascult. Fiindcă e iubitul meu şi habar nu are ce-mi umblă mie prin cap.

— N-am planuri, zic.

Ştim amândoi ce urmează. Dar el n-o s-o zică. Vrea s-o zic eu.

Şi-o fac.

— Vrei să stai cu mine?

— Mda. Sigur. Cum vrei.

Mergem la el acasă. Vrea să se uite la un episod vechi din *Urzeala tronurilor*.

— E ăla în care moare cineva? întreb cum începe. Glumesc. Ştiu că în fiecare moare câte cineva.

— Tare eşti tu deşteaptă, zice.

Îmi verific poşta electronică. Nimic nou de la A.

Ca şi cum tăcerea mea l-ar putea împinge la mărturisire.

— Lasă ăla, zice Justin. Nu mă pot concentra.

Îl las deoparte. Mă aşez acolo. Capul cuiva este făcut zob.

Nu ne mângâiem.

Doar după ce s-au terminat trei episoade şi-s gata de plecare îmi zice la ce se gândeşte.

— Nu suport nenorociţii de doctori, zice.

M-a băgat un pic în ceaţă. N-am văzut nici picior de doctor prin *Urzeala tronurilor* – şi era mult mai bine să fi fost.

— Ai vreun motiv anume pentru care nu suporţi doctorii în momentul ăsta?

— Da, fiindcă or s-o lase pe bunica să moară. O trec prin iadul de pe lume, ne pun pe toţi la plată şi, la final, aflăm că oricum o să moară. Asta fac ei întotdeauna. Spitalele n-ar face bani fără bolnavi, nu? Le place la nebunie mizeria asta.

— Bunica ta e bolnavă?

— Mda. Ne-a sunat bunicul astă-noapte. Zice că-i cancer, grav.

— Tu eşti bine?

— Cum adică, dacă-s bine? Nu-s eu ăla cu cancer.

Vreau să-l întreb *vrei să vorbim despre asta?* Dar răspunsul e cam evident. Nu vrea compasiunea mea. Nu vrea să-mi spună că-i trist. Vrea doar să fiu acolo cât îşi revarsă furia. Aşa că fac asta. Îl las să ţipe despre doctori, despre cum bunicu-său e ăla care fumează şi, na, uite cine s-a pricopsit cu cancerul. Îl las să critice reacţia alor lui. E supărat foc pe ei că n-au lăsat totul ca să meargă şi s-o vadă, când de fapt el vrea să lase totul şi să meargă să o vadă. Dar nu mi-ar spune asta. Nu mie. Nici lui însuşi.

Stau până ce i se consumă dracii. Stau până schimbă subiectul. Până ce decide să urmărească un al patrulea episod.

O să fiu acolo dacă vrea să înfrunte asta. Ştie prea bine, şi acum e maximul pe care-l pot face.

* * *

Când ajung acasă, mami stă în locul ei obişnuit, uitându-se la ştiri pe canalul ei obişnuit. Dacă povestea-i chiar tristă – o fată dispărută, un băiat căzut în fântână –, o să vorbească cu ecranul, o să emită spre el murmure scurte de compasiune: *O, ce păcat* sau *Doamne fereşte, e îngrozitor*.

Mi-o imaginez pe prezentatoarea drăguţă de la TV uitându-se în camera asta, uitându-se la mama, aşezată pe scaunul ăla, şi zicând aceleaşi chestii. Fiindcă n-a căzut ea în propriul ei fel de fântână? N-a găsit ea o cale proprie de a dispărea? Liza o mai îmboldea – îi mai spunea să iasă mai mult prin oraş, ba chiar, odată, că i-ar trebui nişte prieteni. Acum, că mi-a venit mie rândul, constat că m-am dat bătută. Probabil că singurul fel în care-o pot face fericită e să-i dau pace. Asta a făcut şi tata de atâţia ani şi pare să fi funcţionat la fix pentru el.

Mă gândesc s-o sun pe Liza, să-i spun ce se-ntâmplă.

Eşti la fel de nebună ca ea. Asta mi-ar spune probabil.

Dar mami nu-i nebună. Doar că nu-i mai pasă.

Îi plac emisiunile astea, cred.

Vreau să te văd iarăşi.

Nu cred că Justin mi-a zis vreodată aşa ceva. Dar nici n-a prea avut nevoie, nu? Niciodată nu-i vreun dubiu că o să mă mai vadă. N-are de ce să-şi dorească asta.

* * *

Încep să scriu un e-mail nou.

A,

Vreau să te văd doar dacă toate astea-s adevărate.

Rhiannon

Dar nu-l trimit.

Capitolul zece

Mă trezesc şi scriu un alt e-mail.

A,

Cine mai eşti azi?

Ce întrebare ciudată, nu? Dar pare să aibă logică. Dacă are ceva logică în toate astea.

Ieri a fost o zi grea. Bunica lui Justin e bolnavă, dar în loc să admită că-l supără asta, el e pornit şi mai tare pe lumea întreagă. Încerc să-l ajut, dar e greu.

Nu ştiu dacă vrei să auzi sau nu asta. Ştiu ce părere ai despre Justin. Dacă vrei să păstrez partea asta a vieţii mele ascunsă de tine, pot. Dar nu cred că ai vrea asta.

Povesteşte-mi cum îţi merge ţie.

Rhiannon

Şi de data asta trimit mesajul. Încerc să mă port ca şi cum ar fi un e-mail normal, pe care l-am trimis unui amic oarecare. Apoi încerc să am o zi normală, în parte ca să-mi dau seama cum arată cu adevărat o zi normală. La început funcţionează. Mă duc la şcoală. La ore. Mănânc de prânz la cantină şi stau lângă Justin. Nu vrea să lase nicio emoţie să-i scape.

După prânz îmi verific poşta.

Rhiannon,

Azi e şi pentru mine o zi grea. Fata în al cărui trup sunt acum e într-o pasă proastă. Urăşte lumea. Se urăşte pe ea. Are de luptat cu multe, mai ales în interior. Şi-i foarte greu.

Când vine vorba de tine şi Justin, ori altceva, vreau să fii cinstită cu mine. Chiar dacă doare. Deşi aş prefera să nu doară.

Cu drag,

A

Încerc să revin la normal. Încerc să nu-mi imaginez pe unde-i A, cum arată corpul acela. Justin are treabă, aşa că-s de capul meu după şcoală. Îmi verific iarăşi mesageria şi descopăr un strigăt de ajutor.

Am mare nevoie să vorbesc cu tine acum. Fata în al cărei corp sunt vrea să se sinucidă. Nu-i o glumă.

E şi un număr de telefon. Sun imediat.

Ştiu că nu-i o glumă. Sunt sigură că sunt şi oameni care ar putea glumi cu din astea, dar ştiu că A nu-i unul dintre ei.

Pur şi simplu ştiu.

Vocea care-mi răspunde e a unei fete.

— Alo?

Aduce un pic cu mine la voce.

— Tu eşti? întreb.

— Da, eu sunt.

— Am primit mesajul. Oau!

— Da, oau!

— De unde ştii?

— E-n jurnalul ei – numai metode de sinucidere. Foarte… descriptiv. Şi metodic. Nici nu pot să cred ce-i aici – atâtea feluri de a muri, şi pare că s-a documentat despre toate. Şi şi-a stabilit un termen-limită. În şase zile.

Simt că mă cutremur. Simt că fata care am fost cândva încearcă să se conecteze la asta. Încerc să mă concentrez asupra prezentului.

— Biata de ea, îi zic lui A. Ce-o să faci?

— Habar nu am.

Sună atât de pierdută. Atât de copleşită.

— Nu ar trebui să spui cuiva? sugerez.

— N-am fost antrenat pentru asta, Rhiannon. Chiar nu ştiu.

Am trecut prin asta, îmi vine să-i spun fetei. Dar e prea înfricoşător.

— Unde eşti? întreb.

A îmi spune unde e, şi nu-i prea departe. Îi zic că aş putea ajunge în scurt timp.

— Eşti singur? întreb.

— Mda. Tatăl ei ajunge abia pe la şapte acasă.

— Dă-mi adresa, fac, şi după ce mi-o dă: Ajung imediat.

N-o cunosc pe fata asta. A nu mi-a zis prea multe. Dar poate de aceea e mai uşor să umplu golurile cu mine însămi.

N-ar trebui să gândesc asta, dar o gândesc oricum: *Asta-i fata care-aş fi fost dacă nu-l cunoşteam pe Justin.*

Aşa de rău a fost. Ori poate aşa de rău părea. Nu mai ştiu. Nu-mi dau seama de distincţie. Ştiu doar că eram convinsă că nimănui nu i-ar fi păsat dacă muream. Aveam fantezii complicate despre înmormântarea mea foarte simplă – fără alţi participanţi în afara rudelor. Fără vreun băiat înlăcrimat în primul rând. Nimeni care să se ridice şi să vorbească despre mine ca şi cum m-ar fi cunoscut cu adevărat.

Ştiam că n-aş fi făcut-o. Dar ştiam şi că aş fi putut s-o fac. Preţuiam gândul acela. Că aş fi putut.

De cele mai multe ori, când ne gândim că ne căutăm moartea, de fapt căutăm iubire.

Cu mine, cel puţin, exact aşa a fost. Fiindcă a apărut Justin şi mi-a oferit sensul pe care-l căutam. Justin a devenit bocitorul pe care-l voiam, iar asta a dus la alţi prieteni, la alţi bocitori. Şi mi-am populat

cu ei înmormântarea până ce n-am mai avut chef de nicio înmormântare.

Dar acum îmi dau seama că lucrurile nu trebuie să stea întotdeauna aşa.

Îmi dau seama că există fete care n-au ce am eu. Îmi dau seama că acum conduc maşina îndreptându-mă spre una dintre ele. Nu din cauza a ce mi-a zis A, ci din cauza felului în care-i sună vocea. Spaima.

Asta o recunosc.

Drumul e scurt, dar încerc să înjgheb un plan.

Nu mă prea gândesc la A. Nu mă întreb de ce A, care a trăit în atâtea corpuri, nu ştie ce-i de făcut. Nu mă minunez că ştiu mai multe decât A.

Conduc şi gândesc cât de rapid pot.

* * *

Găsesc casa. E o casă normală. Sun la uşă. Soneria sună ca o sonerie normală.

Ea vine să deschidă, şi în momentul în care o văd, ştiu că e una dintre fetele alea pe cale de dispariţie. Care încearcă cu disperare să dispară. Semnele deznădejdii îi tatuează trupul – uzura, mototoleala. E greu pentru cei care nu se simt bine să se prefacă a fi în regulă, mai ales dacă nu le mai pasă dacă ceilalţi observă.

Singura diferenţă e în ochi. Ochii îi sunt încă vii.

Ştiu că nu-i ea.

Ştiu sigur că asta chiar se-ntâmplă. Fără nicio şmecherie. Doar adevăr. Mult sentiment, dar în centrul lui… faptul.

— Mersi că ai venit, zice A.

Mă conduce în camera fetei. E o vizuină, ca şi cum ar fi făcut totul zob şi apoi ar fi continuat să trăiască acolo. Hainele-i sunt alandala, fără diferenţă între cele murdare şi cele curate. Şi-a spart oglinda. Tot ce-i pe pereţi e pe cale să fie smuls şi sfâşiat. La fel de bine putea să-şi taie venele şi să scrie cu sânge pe perete *SĂ VĂ IA DRACU.*

Nu-i dezordine. E furie.

Pe pat e un caiet. Îl deschid. Ştiu ce-o să găsesc, dar tot mă loveşte greu, ca un picior în stomac.

Aşa faci ca să te înjunghii.

Aşa faci ca să sângerezi.

Aşa faci ca să te sufoci.

Aşa faci ca să te prăbuşeşti.

Aşa faci ca să arzi.

Aşa faci ca să te otrăveşti.

Aşa faci ca să mori.

Toate astea nu-s ipotetice. N-o face pe melodramatica. Astea-s fapte făcute să se potrivească cu sentimentele. Ca să termine cu sentimentele.

E foarte aiurea, greşit totul. Aş vrea s-o zgudui bine.

Aş vrea să-i spun să ia distanţă faţă de înmormântare.

Şi la sfârşit e termenul-limită. E, practic, mâine.

A a tăcut şi m-a lăsat să citesc.

— E serios, zic. Am avut şi eu… gânduri cândva. Dar nimic de genul ăsta.

În tot timpul ăsta am stat în picioare, cu caietul în mână. Acum îl las jos. Mă pun şi eu jos. Simt nevoia să mă aşez. Stau pe marginea patului. A se aşază alături.

— Trebuie s-o opreşti, zic.

Eu, care-s sigură de atât de puţine lucruri, sunt sigură de asta.

— Dar cum aş putea? vrea A să ştie. Şi chiar am dreptul? N-ar trebui să decidă singură?

Nu m-am aşteptat să zică asta. E ridicol. Jignitor.

— Şi atunci ce? zic fără să mă obosesc să-mi ascund furia din voce. O laşi să moară şi gata? Fiindcă n-ai vrut să te implici?

Mă ia de mână. Încearcă să mă liniştească.

— Nu ştim sigur că termenul-limită e final. Ar putea fi doar un fel al ei de a scăpa de gânduri. Să le pună pe hârtie ca să nu le comită.

Nu, asta-i o scuză. Nu-i vremea pentru scuze. Îi arunc înapoi:

— Dar nu crezi asta, nu? Nu m-ai fi chemat dacă credeai.

Fata tace, aşa că ştiu că am dreptate.

Mă uit în jos şi-i văd mâna într-a mea. Îmi dau voie s-o simt, o las să însemne mai mult decât sprijin.

— E cam aiurea, zic.

— Ce?

Strâng pumnul, apoi îmi trag mâna deoparte.

— Asta.

Nu pricepe.

— Ce vrei să spui?

Deşi e o situaţie diferită, deşi suntem într-o situaţie de urgenţă acum, încă mă mai priveşte în felul ăla. Îi simt sentimentele. Le recepţionez, încerc să explic.

— Nu-i ca alaltăieri. E, adică, altă mână. Tu eşti altfel.

— Dar nu sunt.

Aş vrea să cred că-i adevărat.

— Nu poţi spune asta, îi zic fetei. Da, înăuntru eşti aceeaşi persoană. Dar contează şi cum eşti pe dinafară.

— Tu arăţi la fel, indiferent prin ce ochi te văd. Şi simt la fel.

Dacă asta e posibil, ce altceva mai e posibil?

Nu-mi pot închipui cum e să trăieşti în felul ăsta.

A îmi cere să-mi imaginez. Ştiu că asta vrea el (ea). Dar mi-e greu.

Revin la argumentul ei în privinţa fetei, cel despre neintervenţie.

— Niciodată nu te implici în vieţile oamenilor? întreb. Celor pe care-i locuieşti.

Clatină din cap.

Dar e ceva contradictoriu aici, nu?

— Încerci să trăieşti vieţile aşa cum le-ai găsit, zic.

— Mda.

— Şi cu Justin? Ce a fost aşa de diferit?

— Tu.

Nu pot să port răspunsul ăsta. N-are cum să-mi vină bine.

— N-are logică, zic.

Atunci, ca şi cum mi-ar replica la declaraţie, ca şi cum ar da răspuns gândurilor mele, se apleacă spre mine şi mă sărută. Nu mă aştept la asta. Nu mă aştept să-i simt fetei buzele, aspre şi crăpate. Nu mă aştept să-i simt degetele, uşoare, pe ceafă.

Nu ştiu pe cine sărut.

Chiar nu mai ştiu. Fiindcă, dacă e A persoana care m-a sărutat pe plajă, aia-i una. Dar dacă e fata asta, e alta. Fata asta nu vrea să fie sărutată de mine. Fata asta nu-i un personaj de basm care poate fi tămăduită cu un sărut. Fata asta are nevoie de mai mult ajutor decât atât. Ştiu.

După ce las să se întâmple asta cam vreun minut, mă trag în spate, şi mai buimacă decât înainte.

— Chiar că-i aiurea rău, zic.

— De ce?

Simt că ar trebui să fie evident.

— Fiindcă eşti fată? Fiindcă mai am, încă, prieten? Fiindcă vorbim despre sinuciderea altcuiva?

— În inima ta, contează, de fapt, toate astea?

Ştiu ce răspuns ar vrea. Dar nu-i adevărul.

— Da, îi zic. Contează.

— Care parte?

— Tot şi toate. Când te sărut, nu te sărut pe tine de fapt, să ştii. Eşti pe acolo, pe dinăuntru. Dar sărut partea exterioară. Şi, acum, deşi te simt dedesubt, nu sesizez decât tristeţe. O sărut pe ea şi îmi vine să plâng.

— Nu asta vreau.

— Ştiu, dar aşa stă treaba.

Nu mai pot sta pe pat. Nu mai pot sta în conversaţia asta. N-am venit aici să vorbim despre noi. Am venit fiindcă trebuie să-i salvăm fetei viaţa.

Mă ridic şi încerc să readuc discuţia pe făgaşul iniţial.

— Dacă ar fi în stradă, plină de sânge, ce-ai face? întreb.

A pare dezamăgit. Nu-mi dau seama dacă din cauză că am schimbat subiectul ori din cauză că ştie că are de făcut o alegere.

— Nu-i aceeaşi situaţie, zice.

Nu-i suficient.

— Dacă ar fi pe cale să omoare pe altcineva? întind coarda.

— Aş denunţa-o.

Aha.

— Şi care e diferenţa?

— E viaţa ei, nu a altcuiva.

— Dar tot ucidere se numeşte.

— Dacă chiar vrea să o facă, nu îmi stă în puteri s-o opresc.

Dacă n-ar fi în corpul altcuiva, aş încerca să-i ard lui A o palmă, să-i bag minţile în cap, că prea are logica afectată. Nu poţi să strigi după ajutor, ca apoi să susţii că nu vrei să te implici.

— OK, zice fata înainte să pot continua, poate fi de ajutor să-i pun nişte obstacole. Să implic şi pe alţii. Poate fi de ajutor şi s-o duc, cumva, la nişte doctori ca lumea.

— Ca şi când ar avea cancer sau ar sângera în stradă.

Văd că ideea a prins. Încă mi se pare de mirare că n-a mai avut de-a face cu aşa ceva până acum.

— Cui îi spun, deci? întreabă cu gura fetei.

— Unui consilier psihologic, poate? sugerez.

Se uită la ceas.

— La şcoală s-a închis. Şi nu avem timp decât până la miezul nopţii, dacă-ţi aminteşti.

— Cine-i prietena ei cea mai bună? întreb.

Dar tocmai asta-i problema, nu? A confirmă – nu are aşa ceva.

— Iubit? Iubită? Încerc.

— Nu.

— O linie de urgenţă pentru sinucigaşi?

— Dacă sunăm, or să-mi dea sfaturi mie, nu ei. Şi nu avem cum şti dacă mâine o să-şi mai amintească sau dacă or să aibă vreun efect. Crede-mă, m-am gândit la variantele astea.

— Deci trebuie să fie tatăl ei. Corect?

— Cred că a lăsat-o baltă de ceva timp.

Întotdeauna m-am simţit expertă în părinţi care au lăsat-o baltă. Interesant e că acum descopăr un alt adevăr insinuându-se: chiar dacă par duşi departe, arareori sunt chiar aşa de duşi. Dacă erau aşa de absenţi, ar fi şters-o deja.

— Bun, zic, trebuie să-l faci să devină din nou implicat. Fiindcă trebuie să fie posibil. Poate nu-i uşor. Dar posibil.

— Ce zic? întreabă A.

— Zici aşa: tati, vreau să mă sinucid. O spui aşa, de-a dreptul, şi gata.

Asta i-ar trezi pe-ai mei din amorţeală. Ştiu sigur.

— Şi dacă mă întreabă de ce?

— Îi spui că nu ştii de ce. Nu-i da un motiv clar. O să se descurce ea cu asta, mâine-dimineaţă.

— Te-ai gândit la tot, este?

— Am avut ceva timp pe drum, îi spun, deşi adevărul e că mare parte din toate astea mi-au venit acum, pe loc.

— Şi dacă nu-i pasă? Dacă n-o crede?

— Atunci îi iei cheile şi conduci până la cel mai apropiat spital. Şi iei jurnalul cu tine.

Ştiu că-i cer mult.

Dar mai ştiu şi că o s-o facă.

Fata stă tot pe pat. Pare pierdută. Pare îngrijorată.

— Vino încoace, zic şi mă aşez iarăşi alături.

Îi ofer cea mai caldă îmbrăţişare pe care-o pot produce. Dacă te uiţi, ai crede că o să se frângă de la strânsoare. Dar are corpul mai puternic decât pare.

— Nu ştiu dacă pot s-o fac, şopteşte.

— Poţi. Sigur că poţi.

Mai trecem paşii în revistă încă o dată. Apoi ştim amândoi că e vremea ca eu să plec. Dacă tatăl ei se întoarce acasă cât sunt aici, o să se complice şi mai mult lucrurile.

E greu să plec. E greu să intru în povestea fetei ăsteia şi apoi să mă desprind.

Îmi dau seama, când sunt pe picior de plecare, că nici măcar nu-i ştiu fetei numele. Aşa că-l întreb pe A.

— Kelsea, zice.

— Atunci, Kelsea, zic imaginându-mi că fata mă poate auzi, încântată de cunoştinţă. Şi sper mult, mult că o să fii bine.

Numai că, normal, n-ai de unde să ştii sigur.

Capitolul unsprezece

Când ajung acasă simt nevoia să scap cumva de tensiune. Mă pun la calculator şi stau în dementă pe toate saiturile tâmpite pe care-mi place să mă uit când creierul nu-mi mai suportă gânduri foarte profunde. Nu mă aştept să dau peste nimic din ce-ar avea de-a face cu mine. Aşa că, atunci când văd chestia, mă şochez.

Încă o fereastră. Şi un clic. Uite-l – Nathan, falsul văr al lui Steve – ţintuindu-mă cu privirea.

DIAVOLUL E PRINTRE NOI!

La început cred că-i o farsă. Dar cum? Ăsta nu-i vreun sait de liceu. E un ziar din Baltimore. Nu unul prea bun, dar totuşi.

E cu siguranţă Nathan. Dacă n-aş fi sigură în privinţa pozei, numele îi apare acolo, în articol: *Nathan Daldry, 16 ani.* Pretinde că ar fi fost posedat de diavol cu şase nopţi în urmă. S-a trezit, după miezul nopţii, pe o margine de drum. Habar nu are ce s-a întâmplat cu el.

Dar eu am. În noaptea aia am dansat cu el.

Citesc articolul simţind o amorţeală stranie. Nu-i singurul care pretinde că a fost „luat în stăpânire". Alţii spun că diavolul ar fi intrat în corpul lor şi i-ar fi pus să facă lucruri rele.

Doar că Nathan nu specifică ce lucruri rele a fost pus să facă. Presupune, doar, că orice chestie de care nu-şi aminteşte e neapărat rea.

Diavolul. Ăştia spun că A e diavolul.

Numai că diavolul n-ar fi ajutat-o pe Kelsea. Diavolul n-ar fi fost aşa de speriat.

Nu ştiu ce-i A, dar nu-i diavolul.

Mă gândesc la Nathan şi la cravata lui. Învârtindu-se stingher pe la petrecere. Mă-ntreb cât din el era Nathan şi cât A. Mă-ntreb ce l-o fi dus la gândul că a fost posedat. Lumea pare să facă mare caz de asta, ba e chiar şi un reverend care pare să fie purtătorul lui de cuvânt. Vrea Nathan ceva atenţie? Sau nu ştie pe bune?

După cină, mai cercetez cazul. Povestea lui Nathan a devenit publică. Dacă A i-a părăsit corpul înainte de miezul nopţii, probabil că s-a trezit fără să-şi amintească de mine sau de tot cheful. Sau cheful şi l-a amintit şi a trebuit să găsească o scuză pentru poliţistul care l-a găsit adormit pe marginea drumului?

Mi-aş dori să ştiu numele de familie al lui Kelsea, ca s-o caut şi pe ea pe net. Nu că aş crede că-n seara asta o să-şi schimbe statusul cu vreun „totul e-n regulă!". Nu prea reuşesc să-mi închipui prin ce trece A. Ce are A de făcut. Dar sunt sigură că o face.

Fiindcă A nu-i diavolul. Şi nici vreun înger sau ceva.
A e doar o persoană.
Cred că ştiu asta deja. A e doar o persoană.

* * *

Justin îmi trimite un SMS când iese de la lucru.
Vrei să petrecem ceva timp amândoi?
Nu am chef. Aşa că-i spun că sunt obosită.
Nu-mi mai trimite niciun mesaj.

Mă tot gândesc la Kelsea noaptea întreagă, întrebându-mă ce o să se întâmple după ce A a dispărut.

Iar dimineaţa nu mai rezist. Îmi dau seama că mai am, încă, numărul de telefon de la locuinţa ei. Pot suna, să mă asigur că-i totul bine. Pot să pretind că am greşit numărul. Vreau doar să aud vocea cuiva. Vreau să-mi pot da seama din sunetul vocii ei sau a tatălui ei.

E ora nouă. Nu răspunde nimeni.

Sun iarăşi. Nu se poate să doarmă. Soneria i-ar fi trezit.

Deci nu-s acolo, îi trimit lui A un e-mail:

> A,
>
> Sper că a mers bine ieri. Am sunat la ea chiar acum şi nu era nimeni – crezi că s-au dus să ceară ajutor? Încerc s-o iau ca pe un semn bun.
>
> Între timp, îţi trimit un link pe care trebuie să-l vezi. A scăpat de sub control.
>
> Astăzi pe unde eşti?
>
> R

* * *

Cred că e cazul să ştie ce spune Nathan, şi că lumea se uită în gura lui.

Mă-ntreb dacă a mai avut de-a face cu o asemenea situaţie.

Apoi fac un pas în spate şi-mi dau seama cât de ciudat e că am acceptat toate astea. Adică, tot mai vreau nişte dovezi. Şi de aici îmi vine ideea să fac ce-o să fac în continuare.

Încep să caut iarăşi pe internet.

Cam după vreo oră, găsesc un mesaj nou de la A.

> Rhiannon,
>
> Cred că e un semn bun. Acum, tatăl lui Kelsea e conştient de ce se-ntâmplă şi, până să plec, se gândea ce-i de făcut. Aşa că, dacă nu sunt acasă, probabil că s-au dus să fie ajutaţi cumva. Mulţumesc că mi-ai fost alături – fără tine n-aş fi făcut

ce trebuie.

Sigur ştii asta, dar o s-o spun oricum: nu sunt diavolul. Nathan a avut o reacţie foarte proastă când am ieşit din el – n-au fost cele mai bune circumstanţe şi-mi pare rău. Dar a ajuns – sau a fost împins să ajungă – la concluzii greşite.

Astăzi sunt un băiat pe nume Hugo. Mă duc la o paradă în Annapolis azi, cu nişte prieteni de-ai lui. Ne putem întâlni acolo? Sunt sigur că o să izbutesc să scap de ei un pic şi, evident, mi-ar plăcea mult să te văd. Spune-mi dacă poţi. Sau, dacă nu poţi da de mine acolo, uită-te după un băiat brazilian cu tricou „original" cu Avril Lavigne. E, îmi închipui, un tricou care are cele mai puţine şanse să fie purtat de altcineva.

Sper să ne vedem

Cu drag,

A

Annapolis e departe. Nu foarte departe, dar totuşi departe. Mai ales dacă nici nu ştiu dacă o să izbutesc să-l văd.

N-am energie să mă apuc să-l caut prin mulţime.

Şi mai e ceva ce-aş vrea să fac.

Justin îmi dă un mesaj pe la unsprezece. Cred că abia s-a trezit. Şi mi-e frică să nu mă înşel totuşi, fiindcă ar fi posibil să mă fi văzut pe lângă casa lui.

Ce faci acum? întreabă.

Nişte chestii, tastez răspunsul. *Ne vedem mai târziu?*

Aşteaptă zece minute bune până să răspundă: *Sigur.*

Super, îi replic.

Trebuie să fiu atentă.

Annapolis, mă tot gândesc cât conduc.

Dar virez în altă direcţie.

Abia când urc treptele de la intrare îmi dau seama cât de ridicolă trebuie să arăt. A părut o idee bună pe când era doar o idee. Acum, că o şi fac, e pe partea penibilă a sănătăţii mintale.

Pe-afară nu se văd echipe de filmare sau din astea. Nici reporteri. N-o să observe nimeni o fată cu geanta pe umăr care înaintează spre uşă.

Simt, pur şi simplu, nevoia să ştiu. N-o să dureze decât un minut. Sunt sigură.

El trebuie să răspundă la uşă. Dar e sâmbătă, aşa că ar putea fi oricine acasă.

Sun şi trag aer în piept. Continui să repet în cap.

Apoi se deschide uşa şi e el.

Acelaşi trup stingher. Acelaşi păr negru răvăşit. Fără cravată.

Şi fără pic de recunoaştere în ochi.

— Te pot ajuta? întreabă.

Îi dau o secundă să se uite la mine. Să se uite cu atenţie.

Eu sunt fata cu care ai dansat.

Eu sunt fata care a fost cu tine în noaptea aceea.

Ai cântat pentru mine.

Dar nu el a făcut chestiile astea, aşa-i? Se uită la mine de parcă nu m-ar fi văzut în viaţa lui. Fiindcă nu m-a mai văzut în viaţa lui.

— O ajut pe sora mea la vândutul de prăjiturele pentru cercetaşi, zic făcând din cap un gest spre geanta de pe umăr. Ai vrea cumva?

— Cine-i acolo? zice o voce din spatele lui Nathan. Mama lui – ea trebuie să fie – se arată în cadrul uşii, bănuitoare.

— Prăjiturile Cercetaşelor, zic. Am cu mentă, samoane şi pişcoturi cu unt de alune.

— Nu eşti prea mare ca să fii cercetaşă? întreabă dna Daldry.

— E pentru sora ei, îngână Nathan.

Nu-ţi dai seama că-s eu? îmi vine să-l întreb.

Dar dacă zice nu, ce-o să zic după aia? Cum să-ncep, măcar, să explic?

Mama lui Nathan se mai îmblânzeşte un pic.

— Vrei o cutie? îşi întreabă fiul. N-am mai mâncat de când s-a mutat fata familiei Hayes.

— Poate din cele cu unt de alune? zice el.

Mama lui dă din cap şi-mi spune:

— Stai să-mi aduc portofelul.

Mă aştept ca Nathan să mă întrebe ceva – de unde sunt, unde e sora mea, orice. Dar nu face decât să pară stânjenit că-i blocat acolo, cu mine. Nu fiindcă-şi aminteşte timpul petrecut împreună, ci fiindcă sunt o fată care i-a intrat în casă.

Încep să fredonez „Carry On” în surdină. Mă uit, pentru ultima oară, după un semn de recunoaştere.

Nimic.

Diferenţa se vede şi în ochi. Nu e fizică. Ci în felul în care îi foloseşte. Prin ceea ce-mi comunică. Nu-i pic de încântare acolo. Niciun pic de nostalgie. Nicio legătură.

Mama lui se întoarce şi-mi dă banii. Îi dau şi eu o cutie, apoi gata, am terminat-o pe aici. Îmi mulţumeşte, îi mulţumesc şi eu.

Nathan se întoarce în camera lui. Îmi imaginez că a şi uitat că am fost pe-acolo.

Mă întorc la maşină.

Pizza? zice SMS-ul lui Justin.

Annapolis? întreabă mintea mea.

Îmi verific poşta înainte să întorc cheia în contact.

Nimic de la A.

N-am de gând să fac turul unui oraş, căutând un tricou cu Avril Lavigne.

Îi zic lui Justin că trec să-l iau.

— Ce ţi-a luat atâta? întreabă imediat ce ajung.

Îmi dau seama că nu i-am spus cât de departe eram.

— Am făcut nişte drumuri pentru maică-mea, zic.

Dacă i-aş zice că am făcut chestii *cu* maică-mea, nu m-ar crede. Dar *pentru* maică-mea e mai credibil.

Arată ca şi cum n-ar fi dormit prea bine. Dar, îmi spun, poate că mereu arată aşa. Încerc să-mi amintesc ultima dată când l-am văzut treaz de-a binelea. Şi îmi zic pff, când am mers pe plajă.

Păi cum altfel?

— Alo? zice.

Rahat, mi-a scăpat ceva.

— Scuză-mă, zic. Sunt obosită. Nu prea sunt în apele mele.

— Am mai auzit treaba asta, zice mohorât.

Şi-mi dau seama că da, cam asta i-am zis şi aseară.

— De ce eşti aşa obosită?

— De viaţă, zic.

Îmi aruncă o privire.

N-a pus botul.

Ieşim la pizza. După ce-a băgat mâncare în el, începe să vorbească.

— Mă doare-n cot de ce faci, zice, dar ai măcar decenţa să-mi spui cât o să dureze. E *nesimţire*.

Îi spun că-mi pare rău.

— Da, da. Ştiu că-ţi pare, dar ce înseamnă de fapt asta. Dacă o luăm la bani mărunţi, nu-i cuvântul ăsta doar o scurtătură ca să scapi? Cum, gen, taică-meu poate să fie Regele Nesimţiţilor cu maică-mea, să-i spună că ea şi cu mine suntem o mare pierdere de vreme, după care revine şi-o dă cu „pardon, n-am vrut”, ca şi cum gata, totu-i în regulă, s-au spălat toate. Şi ea acceptă. Îi spune că *ei* îi pare rău. Aşa că suntem o ditai familia bubuind de scuze, iar eu îmi iau papara fiindcă refuz să le ţin hangul. Deja am parte cu vârf şi-ndesat de treaba asta, iar acum o faci şi tu. Nu ne transforma în Steve şi Stephanie, fiindcă suntem mai buni de-atât. Noi doi nu ne jucăm prosteşte şi nu acoperim chestii cu *pardon* aia şi ailaltă. Dacă nu vrei să-mi zici ce faci, bine. Dar dacă zici că vii, vino în curu’ meu odată. Nu mă face să te-aştept ca şi cum ai şti că n-am altceva mai bun de făcut. Am stat acolo ca prostul şi te-am aşteptat.

Cât pe ce să-i mai trag un „pardon”. Cât pe ce.

— Dacă te interesează cumva, taică-meu şi-a mutat în cele din urmă curu’ şi s-a dus s-o vadă pe bunică-mea. I-am spus că vreau să

merg şi eu şi-a zis că nu-i momentul potrivit. Şi eu: „Dar când e momentul potrivit, după ce-o să moară?”. Şi l-a enervat crunt asta. Îmi venea să-i zic: „Ei, cum e, tati, să fii un ratat şi ca fiu, *şi* ca tată? Ce părere ai de treaba asta?”. Dar avea expresia aia, gen dă-mi-un-motiv-să-îţi-pocesc-mutra. N-o face niciodată, dar tare i-ar mai plăcea.

— Şi ea se simte mai bine? întreb.

— Nu. Nu *se simte mai bine.* Dumnezeule!

Corect. Trebuie să mă concentrez. Şi când mă concentrez, văd cât îl doare. Bunica lui e singura persoană din familie pe care o iubeşte pe bune. Doar sângele ei şi-l doreşte în vene. Ştiu asta, fiindcă mi-a spus. Trebuie să încetez să mă mai port ca şi cum n-ar avea motive să fie furios.

— Ar trebui s-o suni, zic. Nu te pot opri s-o suni. Tatăl tău a ajuns deja acolo?

Clatină din cap.

— Probabil că-i încă în avion.

Întind mâna peste masă şi apuc telefonul.

— Păi poţi să i-o iei înainte.

Mare parte din timp, iubirea pare o chestie în care-ţi dai seama ce vrea celălalt şi-i oferi ce vrea. Uneori e imposibil. Dar alteori destul de simplu. Ca acum. N-are cuvinte să-mi mulţumească, dar când îi pun telefonul în mână, îmi reţine o clipă palma într-a lui, ca să ştiu că am nimerit-o bine.

Când începe să formeze numărul, îi zic că aş putea să plec. Să-i las un pic de spaţiu.

— Nu, zice, te vreau aici. Am *nevoie* de tine aici.

Rămân deci, şi-l văd vorbind cu bunica lui ca şi cum totul o să fie bine. Nu se apropie de vreo vorbă de adio, deşi probabil că-i umblă prin minte.

După ce-a terminat, pune telefonul la loc pe masă şi zice:

— Oao, ce greu a fost.

Aş vrea să stau lângă el, nu de cealaltă parte a mesei, îmi împing genunchii într-ai lui.

— E-n regulă, zice, apoi apucă o felie de pizza şi începe să mănânce.

Sunt pe punctul să-l întreb ce-a zis bunică-sa, dar sună telefonul şi e Steve, care ne informează că-i un chef acasă la Yonni Pfister.

— Venim, zice Justin.

Apoi, după ce închide, îmi spune unde-o să mergem. *Annapolis,* nu mă pot opri să-mi spun. Dar nici vorbă să mergem acolo.

Dacă spui numele unui oraş de prea multe ori, începe să sune ca un loc inventat.

Rebecca e la petrecere. Mă cercetează cu privirea.

— Cred că iubiţii noştri au de gând să se facă muci, îmi zice.

— Norocul nostru.

Mă priveşte surprinsă şi râde:

— Chiar ai spus asta? Bravo!

Nu-i zice lui Justin, îmi vine să-i spun. Dar ştiu că n-o s-o facă. Poate lui Ben, dar nici Ben n-o să-i spună lui Justin.

Oare sunt singura care chiar îl place pe Justin?

— S-a întâmplat vreo chestie? mă întreabă Rebecca.

— Sunt doar obosită.

— Da, dar obosită de ce?

Chiar e interesată. Îi pasă pe bune. E prietena mea.

Dar nu suflu o vorbă.

* * *

Mă furişez de la petrecere până nu se face prea târziu să sun acasă la Kelsea.

De data asta răspunde cineva.

— Alo?

Vocea e asprită, ostenită.

— Bună, Kelsea este? întreb.

Vreau doar să-i aud vocea. Vreau să ştiu că-i în regulă, atâta tot.

— Cine-i la telefon?

Încerc să mă gândesc la un nume care nu-i al meu.

— Sunt Mia. O prietenă de-a ei.

— Bun, păi Kelsea nu-i aici. Şi vreo câteva zile n-o să răspundă la telefonul ei. Dar dacă-i laşi un mesaj, sunt sigur că o să te caute ea. Dă-i doar un pic de timp.

Risc şi întreb:

— Se simte bine? Sunt un pic… îngrijorată.

— E undeva, e ajutată, zice bărbatul. O să fie bine până la urmă.

Se poticneşte; e teren nou pentru el.

— Ştiu că o să însemne mult pentru ea să audă veşti de la prieteni. E bine că ai sunat.

Mai mult n-are de gând să-mi spună, şi e-n regulă. E suficient şi atât.

— Mulţumesc, zic.

Vreau şi eu să-i spun că a făcut bine. Dar nu vreau s-o mai ţin cu mascarada.

Sunt deja prietena care, de fapt, nu-i alături de fata lui.

Ajung acasă târziu. Trebuie să-l conduc pe Justin până la uşă, fiindcă-i beat cui. Mă întreb dacă mama lui e încă trează.

— Mulţumesc, zice cu voce slabă. Bunica mea e o femeie fantastică, şi nici tu nu eşti prea rea.

— Să nu-i scoţi peri albi mamei tale, îi zic.

Ridică degetele la tâmplă, salutând militărește.

— Da, să trăiți.

Apoi se apleacă spre mine și mă sărută de noapte bună. Sunt surprinsă, și-și dă seama.

— Noapte bună, să trăiți, zice și dispare înăuntru.

Îi trimit un e-mail lui A când ajung acasă.

A,

Îmi pare rău că n-am putut ajunge la Annapolis, am avut ceva de făcut.

Mâine, poate?

R

Capitolul doisprezece

E duminică. Justin n-o să se trezească până târziu. Nu ne-am făcut planuri amândoi. Părinţii mei n-or să iasă din casă.

Sunt liberă.

Îi spun mamei că am treburi de făcut, apoi îi scriu lui A şi-l întreb dacă vrea să fie una dintre treburile mele.

Da, răspunde. *De o mie de ori da.*

O să fac chestia asta, îmi spun în timp ce aranjez lucrurile, în timp ce fac planul.

N-o să mă gândesc la asta.

N-o să mă gândesc la ce înseamnă.

O s-o fac, o să mă văd cu A şi-o să văd pe parcurs ce înseamnă.

Mi-a zis că el (ea?) e astăzi o fată pe nume Ashley. Am instrucţiuni ca să ajung la casa ei. Ştiu că o să aştepte când ajung.

Cred că-mi imaginez o fată cam cum era A prima dată când am întâlnit-o (l-am întâlnit?). Drăguţă, dar nu copleşitoare. Cineva cu care m-aş putea împrieteni. Cineva care-aş putea fi.

Dar, măiculiţă, nu fata asta.

Iese din casă şi-ncep să mă-ntreb dacă nu cumva trăiesc într-un videoclip. Fiindcă fata asta-i mişto rău. Arată ca şi cum ar umbla în turneu cu dansatori după ea. Şi fotografi. Şi trei stilişti. Şi un câine mic. Şi Jay-Z.

E genul de fată pe care n-o vezi în viaţa obişnuită. Aproape că poţi să susţii că fete de felul ăsta nici nu există de fapt. Că sunt generate pe computer de revistele de modă, ca să te facă să te simţi de două parale.

Numai că fata asta e *reală.*

Ştiu că n-ar trebui să-mi pese, că doar nu-i vreun concurs de frumuseţe. Dar în fine, totuşi?! Deja mă simt grasă, şi nici măcar n-a ajuns în dreptul maşinii.

Îi lipseşte doar *mersul.* O fată de soiul ăsta ar trebui să aibă un mers sexy. Dar presupun că-i A înăuntru, de aia. Şi el se poticneşte când ar trebui să se unduiască.

Când urcă în maşină şi o văd de aproape, mai că mă umflă râsul. Până şi pielea o are perfectă. Nu voiam şi eu decât un nenorocit de coş, acolo.

— Glumeşti, îi zic.

Face ca şi pusul unei centuri de siguranţă să pară sexy. Doamne-Dumnezeule!

Mă vede râzând şi-ntreabă:

— Ce-i?

Nu se prinde.

— *Ce-i?* repet, ca şi cum A nu şi-ar da seama cât de uimitoare e astăzi.

Ridică o mână, susţinându-şi reacţia.

— Trebuie să-nţelegi că eşti singura persoană care m-a cunoscut în mai mult de un corp. Nu-s obişnuit cu asta. Nu ştiu cum o să reacţionezi.

OK. Se poate să fi uitat asta. Şi totuşi…

— Scuză-mă, zic. Na, eşti o negresă supermişto. Îmi vine foarte greu să am o imagine mentală a ta. Tot ajung să mi-o schimb.

— Imaginează-mă cum îţi vine să mă imaginezi, fiindcă sunt şanse mari ca asta să fie mai corect decât oricare dintre corpurile în care mă vezi.

Face să sune uşor totul. Dar nu-i tocmai uşor. Mai ales cu o fată frumoasă.

— Cred că imaginaţiei mele îi trebuie un pic de timp să se adapteze la situaţie, OK? zic.

Dă din cap că da. Până şi datul ei din cap e răpitor. Nu-i deloc cinstit.

— Bun. Şi-acum unde mergem?

M-am gândit deja la asta. Şi n-o să schimb planul din cauza trupului de pe scaunul din dreapta.

— Dacă tot am fost la ocean deja, zic, mă gândeam ca astăzi să mergem într-o pădure.

Şi gata, s-a cam isprăvit cu negânditul la asta. La ea. La A din corpul ei. Vorbim – îi povestesc despre cum am vorbit cu tatăl lui Kelsea şi despre cheful de aseară, iar ea îmi povesteşte despre parada la care a fost ieri, în corpul unui tip gay care avea un iubit. Dar în timp ce vorbim, mintea îmi zbârnâie de atâtea gânduri. Şi cel mai penibil e că ştiu că, dacă A ar fi arătat astăzi ca Nathan, n-aş fi avut gândurile astea. M-aş simţi normal, fiindcă aş fi cu un băiat normal.

Dar chestia asta-i foarte diferită. Partea diferită. Chiar dacă, atunci când se uită la mine, îl simt înăuntru pe A, nu-i uşor să-i separi pe cei doi. Şi nu-i uşor să-ţi dai seama că asta face parte din loterie. În unele zile A o să arate în felul ăsta.

Nu văd unde m-aş potrivi în istoria asta.

Nu vreau s-o sărut pe ea. N-aş putea niciodată s-o sărut.

Şi asta-i treaba.

Dar pot vorbi cu ea fără să-mi fac griji că dau prea mult din gură sau că vorbesc prea puţin, sau zic ce nu trebuie. E ca şi cum viaţa mea obişnuită e dusă, de obicei, sub vălul judecăţii, iar A izbuteşte să dea vălul deoparte şi să mă vadă mai bine decât oricine.

Îmi zic să nu trec asta cu vederea. Să îmi amintesc asta. Să nu-mi ia ochii cât e de atrăgătoare şi să uit orice altceva.

Mergem la parcul naţional, unde ştiu că sunt locuri de picnic. Am planificat un picnic în doi – şi chiar dacă Ashley arată ca şi cum ar mânca jumătate de masă pe zi, sper că A o să găsească o cale ca să mănânce ca noi toţi. Mai sunt vreo câţiva oameni în parc, dar încerc să-i evit. Ziua asta trebuie să fie doar a noastră.

Mi-am închis telefonul. Sunt aici, acum.

— Ce-mi place locul ăsta, îmi spune A.

— N-ai mai fost pe aici? întreb.

Clatină din cap.

— Din câte-mi amintesc, nu. Chiar dacă e posibil. La un moment dat, lucrurile se cam înceţoşează, se amestecă. Sunt o mulţime de zile cărora nu le-am dat prea multă atenţie.

Ştiu că acum e atentă. Fata îmi zâmbeşte, iar eu opresc maşina. Mă urmăreşte cu privirea cât mă duc spre portbagaj. Pare încântată când scot coşuleţul de picnic.

Pe lângă coşuleţ e şi o pătură, pe care o aşez, ca pe o faţă de masă, pe masa de picnic – fiindcă, sincer vorbind, nu-mi place să stau pe pământ dacă există opţiunea unei mese. Apoi scot toată mâncarea pe care am adus-o – nimic voluminos, doar o mulţime de chestii mici, gen cipsuri şi salsa, pâine, humus şi măsline.

— Eşti vegetariană? întreabă A.

Înclin aprobator din cap.

— De ce?

Aşa m-am săturat de-ntrebarea asta! Nu pe mâncătorii de carne ar trebui să-i întrebăm de ce? Şi parcă mereu aşteaptă de la tine un răspuns de om nebun. Decid deci să ofer cel mai dement răspuns la care mă pot gândi.

Fără să mişc un muşchi pe faţă, zic:

— Fiindcă am teoria asta că, după ce murim, orice animal pe care l-am halit are şi el o şansă să ne înfulece. Aşa că, dacă eşti carnivor şi pui laolaltă toate animalele pe care le-ai mâncat – oho, asta înseamnă mult timp în purgatoriu, mestecat de ele.

E distractiv să văd trăsăturile perfecte ale lui Ashley contorsionându-se într-o grimasă.

— Pe bune? întreabă.

Şi râd.

— Nu, doar că-s sătulă de întrebarea asta. Păi, sunt vegetariană fiindcă cred că-i rău să mănânci alte creaturi simţitoare. Şi-i naşpa pentru mediu.

— Cam da, zice ea.

Nu-s convinsă că am convins-o.

Cine ştie, cu timpul o să pot.

Apoi, în minte, *Ce?*

N-ar trebui să-mi umble mintea la ceva ce necesită timp. E doar o zi plus o zi, plus încă o zi. Poate.

Când se înrăutăţesc lucrurile cu Justin, întrebarea pe care descopăr că mi-o pun e asta: Ce rost are? De ce ne supunem, gen, la toate astea? De ce încercăm să îndesăm două persoane în forma unui cuplu? Lucrurile pe care le câştigi merită cu adevărat să renunţi la cele pe care le pierzi?

Mă întreb acum aceleaşi chestii despre A. Vorbim despre mâncăruri preferate şi despre cele mai gustoase mese pe care le-am luat, apoi de mâncarea pe care-o urâm cel mai tare – când mă întreabă, mă bucur să-i răspund, şi când o întreb mă bucur de răspunsurile sale. Dacă asta ar fi o întâlnire, ar merge ca unsă. Dar o parte din mine rămâne pe dinafară, se uită la ce se petrece, şi partea aia întreabă: *Ce-i asta? Ce rost are?*

Când am terminat cu mâncatul, punem resturile în coş şi ne întoarcem la portbagaj. Apoi, fără să vorbim înainte despre asta, o pornim prin pădure. Cărările nu se văd foarte clar – ne croim drum printre copaci mergând drept spre ei, căutând spaţiile cele mai largi şi pământul cel mai desţelenit.

Când rămânem singuri, când mergem aşa, toată conversaţia care a avut loc pe dinafară se deplasează către centrul minţilor noastre. *Ce-i asta?* ştiu că nu pot răspunde singură.

— Trebuie să ştiu ce vrei, zic.

Nu pare surprinsă de solicitare. Dacă ar fi Justin, ştiu că mi-ar trânti un „Ce te-a apucat?”. Dar A răspunde fără să clipească.

— Vreau să fim împreună, zice ea (el?).

O zice ca şi cum ar fi uşor. Dar nici vorbă ca mintea mea să transforme asta în ceva uşor. Nu când e în fiecare zi în câte un corp. Cu oricare dintre corpuri pot să am o conversaţie, sunt sigură. Dar când vine vorba de chimie, când vine vorba să fac partea aia din mine să se trezească la viaţă – ştiu că-n unele zile o să meargă şi-n altele nu. Ca acum. Trebuie să-şi dea seama de asta.

— Dar nu putem fi împreună, zic, şi mă minunez de cât de calmă îmi sună vocea. Îţi dai seama, nu?

— Nu, zice. Nu-mi dau seama.

Frustrant. Ca şi cum ai vorbi cu un copil care crede că, dacă proclamă ceva cu voce tare, poate face lucrul acela real. Aş vrea şi eu să pot crede aşa ceva.

Mă opresc din mers şi-i pun mâna pe umăr. Adevărul doare când e rostit, mai ales fiindcă arată atât de nepregătită să-l audă.

— Trebuie să pricepi, îi zic. Pot să ţin la tine. Tu poţi să ţii la mine. Dar nu putem fi împreună.

— De ce?

— De ce? zic, exasperată că trebuie să-i spun pe litere. Fiindcă într-o dimineaţă te-ai putea trezi în celălalt capăt al ţării. Fiindcă am senzaţia că mă întâlnesc cu cineva nou de fiecare dată când te văd. Fiindcă nu-mi poţi fi aproape. Fiindcă nu cred că te-aş putea plăcea indiferent de circumstanţă. Nu în felul ăsta.

— De ce nu mă poţi plăcea aşa?

— E prea de tot. Eşti prea perfect acum. Nu-mi pot imagina cum ar fi să fiu cu cineva ca… tine.

— Dar nu te uita la ea… uită-te la mine.

Mă uit. Mă uit la *ea*.

— Nu pot să văd dincolo de ea, OK? Şi mai e şi Justin. Trebuie să mă gândesc la Justin.

— Nu, nu trebuie.

Chestia asta mă înfurie. Oricum ar fi relaţia mea cu Justin, n-o poate da la spate, aşa, dintr-o propoziţie.

— Nu ştii, bine? Câte ore ai fost în el treaz? Paisprezece? Cincisprezece? Ai ajuns să ştii totul despre el cât ai fost acolo? Şi totul despre mine?

— Îţi place din cauză că-i un băiat pierdut. Crede-mă, am mai văzut asta întâmplându-se. Dar ştii ce se alege de fete care se-ndrăgostesc de băieţi pierduţi? Se pierd şi ele. Inevitabil.

Nu vreau să-l ascult.

— Nu mă cunoşti…

— Dar ştiu cum funcţionează totul!

Vorbeşte tare, sigură pe ea.

— Ştiu cum e el. Nu-i pasă de tine nici pe departe cât îţi pasă ţie de el. Nu-i pasă de tine nici pe departe cât îmi pasă mie.

Nu mai pot. La ce bun să ascult toate astea?

— Opreşte-te! Opreşte-te odată.

Dar n-are de gând.

— Ce crezi că s-ar întâmpla dacă m-ar cunoaşte cât sunt în corpul ăsta? Dacă am ieşi în oraş toţi trei? Câtă atenţie crezi că ţi-ar da? Fiindcă nu-i pasă cine eşti tu. Eu se întâmplă să cred că eşti de vreo mie de ori mai atrăgătoare decât Ashley. Dar chiar crezi că el o să-şi poată ţine mâinile acasă dacă ar avea ocazia?

— Nu-i aşa el, zic.

Fiindcă nu-i.

— Eşti sigură? Eşti sigură sută la sută?

— Bun, zic. Stai să-l sun.

Nu ştiu ce mi-a venit de fac asta, dar o fac. Scot telefonul. Îl deschid. Îl sun.

— Aloo, răspunde Justin.

— Salut!

Prea sunt voioasă. Îmi mai tai din elan.

— Nu ştiu ce faci în seara asta, dar mi-a venit o prietenă în vizită, pe care mi-ar plăcea s-o cunoşti. Poate mergem la cină toţi trei?

— Cină? Cât e ceasul?

— E abia două acum. La şase, poate? La Cazinoul Stridiilor? Fac cinste.

— OK, sună bine.

— Super! Ne vedem acolo!

Închid înainte să mă întrebe ce-i cu prietena asta a mea. Ar trebui să mă gândesc la o poveste.

— E bine? îl întreb pe A.

— Habar nu am.

— Nici eu.

Acum, că mă gândesc, încep să mă-ntreb ce-am făcut oare?

— Când ne vedem cu el?

— La şase.

— OK, zice. Între timp vreau să-ţi spun totul şi, în schimb, să-mi spui totul şi tu.

* * *

Totul. Încep cu naşterea. Tata era plecat cu afaceri şi mama era singură la spital. Ştia că o să fiu fată. Într-o noapte tata, după câteva beri, mi-a spus cum mi-a strigat ea numele când m-am născut. De parcă i-aş fi auzit chemarea. De parcă el ar fi fost acolo în salon să ştie ce-a zis ea.

Când eram foarte mică ne-am tot mutat, dar nu-mi amintesc mare lucru. Prima mea amintire e cu Lisa ascunzându-se cu mine sub patul părinţilor. Ţin minte că mi-a zis să nu fac gălăgie. Ţin minte că le vedeam picioarele, le auzeam vocile căutându-ne. Nu ţin minte să mă fi găsit.

Îi ofer lui A detaliile astea mici, ca nişte piese de lego, şi habar nu am ce se poate construi cu ele. Dar văd că A construieşte ceva – o poveste – pe măsură ce le furnizez. Îl văd că le pune laolaltă şi că vrea s-o facă.

Întreb când şi-a dat seama pentru prima dată că e aşa cum e. Îmi spune că, până la cinci sau şase ani, a presupus că-i normal – presupunea că toată lumea se trezea, zi după zi, cu părinţi noi, într-o casă nouă, cu un corp nou. Fiindcă, atunci când eşti tânăr, oamenii sunt dornici să-ţi prezinte din nou şi din nou lumea. Dacă greşeşti cu ceva, te corectează. Dacă îţi scapă ceva, or să umple golul. Nu se aşteaptă de la tine să ştii prea multe despre viaţă.

— Niciodată n-a fost un deranj foarte mare, îmi zice A cu vocea fetei. Nu m-am gândit la mine ca la un băiat sau o fată, niciodată. Mă socoteam băiat sau fată timp de o zi. Era ca şi cum mi-aş fi schimbat

hainele. Ceea ce m-a pus pe gânduri a fost conceptul de mâine. Fiindcă, după un timp, am început să bag de seamă – lumea tot vorbea despre ce va face mâine. Împreună. Şi dacă începeam să contest asta, mă alegeam cu priviri ciudate. Pentru toţi ceilalţi părea să existe o zi de mâine împreună. Dar pentru mine nu. Ziceam: „N-o să fii aici”. Şi ei: „Sigur că o să fiu”. Apoi mă trezeam şi nu mai erau acolo. Iar părinţii mei cei noi n-aveau habar de ce-s aşa de supărat.

Încerc să-mi închipui cum e să treci prin asta, dar nu prea-mi iese. Nu cred că m-aş putea obişnui vreodată.

A continuă:

— Erau doar două posibilităţi – ceva era în neregulă cu toţi ceilalţi sau ceva era în neregulă cu mine. Fiindcă ori se păcăleau cu toţii crezând că o să fie un mâine comun, ori eu eram singurul care pleca.

— Ai încercat să rămâi?

— Sigur că da. Dar nu mai ţin minte. Îmi amintesc că plângeam, mă împotriveam – ţi-am mai spus. Dar restul? Nu-s sigur. Ce, tu ştii prea multe de când aveai cinci ani?

Înţeleg unde bate.

— Nu chiar. Ţin minte că mama ne-a dus pe mine şi pe soră-mea să ne cumpere pantofi înainte să înceapă grădiniţa. Ţin minte cum învăţam că verde înseamnă „mergi” şi roşu înseamnă „stop”. Ţin minte cum le coloram şi cum educatoarea nu prea ştia să-mi explice ce-i cu galbenul. Cred că ne-a zis să-l tratăm ca pe culoarea roşu.

— Eu am învăţat repede să citesc. Ţin minte că învăţătoarea era surprinsă că ştiam literele. Şi în următoarea zi cred că era la fel de surprinsă că le uitasem.

— Un copil de cinci ani n-o să observe, probabil, lipsa unei zile.

— Probabil, nu ştiu.

Nu mă pot opri să mă întreb ce e cu oamenii al căror corp îl ia A pentru o zi. Cum se simt, oare, a doua zi? Mă gândesc la Nathan, uitându-se la mine cu privirea pustie. Dar mă gândesc mai ales la Justin.

— Îl tot întreb pe Justin despre asta, ştii, zic. Despre ziua în care ai fost el. Şi e uimitor cât de limpezi îi sunt amintirile false. Nu mă contrazice când spun că am fost pe plajă, dar nici nu-şi aminteşte pe bune.

— James, geamănul, era şi el aşa. N-a observat nimic în neregulă. Dar când l-am întrebat despre cum s-a văzut la cafea cu tine, nu-şi amintea defel. Că se dusese la Starbucks ţinea minte – mintea lui luase în calcul timpul ăsta. Dar nu ştia şi ce s-a întâmplat de fapt.

— Poate că-şi amintesc ce vrei tu să-şi amintească.

— M-am gândit la asta. Aş vrea să ştiu sigur.

Păşim în tăcere vreun minut, apoi ne oprim la un copac cu o scară de noduri. Nu mă pot abţine să ating unul. A îl atinge din cealaltă

parte şi-şi furişează mâna peste a mea. Dar şi eu mă mişc. Dau roată.

— Şi cu iubirea? întreb. Ai iubit vreodată?

Ce vreau eu să întreb: e posibil? Sunt toate astea posibile?

— Nu ştiu dacă-i cazul să-i zici iubire, îmi spune A. Am mai avut nişte pasiuni, sigur. Şi au fost zile în care am regretat mult că plec. Ba chiar am şi încercat să dau de vreo două persoane, dar n-a mers. Cel mai aproape a fost cu tipul ăsta, Brennan.

A se opreşte. Se uită iarăşi la arborele cel noduros.

— Povesteşte-mi despre el, zic.

— A fost cam acum un an. Lucram la un cinema şi el era în oraş, îşi vizita verii, apoi când a venit să-şi cumpere floricele am flirtat un pic şi… s-a aprins scânteia asta. Cinematograful era mic, cu o singură sală, şi cât rula filmul nu aveam cine ştie ce treabă. Cred că a pierdut a doua jumătate din film, fiindcă s-a întors şi-a mai vorbit cu mine. Am ajuns să-i povestesc subiectul filmului, ca să poată pretinde că a fost în sală. La sfârşit mi-a cerut adresa de e-mail şi i-am dat una fictivă.

— Cum ai făcut cu mine, nu-l iert.

Deci Nathan ştia ce face, un pic mai mult decât mi-aş fi închipuit.

— Exact cum am făcut cu tine. Şi mi-a trimis mai târziu un mesaj, iar în următoarea zi s-a întors acasă în Maine, iar asta s-a potrivit la fix, fiindcă după aceea restul relaţiei noastre a putut să se desfăşoare online. Aveam un ecuson cu nume, aşa că a trebuit să-i dau prenumele ăla, dar numele de familie l-am inventat, şi după aceea mi-am făcut un profil online cu nişte poze de pe profilul real al tipului. Cred că-l chema Ian.

Mă surprinde că A a fost un băiat îndrăgostit de un alt băiat. Poate fiindcă o voce de fată îmi relatează povestea. Sau poate fiindcă îmi imaginez automat o *fată* când aud de *iubit-băiat*. Ştiu că nu-i corect, dar aşa îmi zboară mintea.

După ce-mi exprim surprinderea, fata de lângă mine mă întreabă dacă asta contează. Îi spun că nu. Şi, cât îmi spune şi restul poveştii – cum a încercat să menţină relaţia online, dar băiatul acela voia să se întâlnească, şi cum ştia că nu era posibil, aşa că a pus capăt poveştii –, încerc să mă conving că toată faza *chiar* nu contează. Şi cred că nici nu contează, din punctul ei (lui) de vedere. Dar pentru mine contează, totuşi. Măcar un pic.

A, povestind chestia cu Brennan, mai zice:

— Mi-am promis că n-o să mai intru în complicaţii virtuale, oricât de simple ar părea. Păi care-i rostul unei chestii virtuale dacă nu se ajunge la ceva real? Şi n-aveam cum să ofer nimănui ceva real. Puteam doar să induc oamenii în eroare.

— Să te dai, gen, iubiţii lor, zic fără să mă pot abţine.

— Mda. Dar trebuie să înţelegi că tu ai fost excepţia de la regulă. Şi

n-am vrut să se bazeze pe inducere în eroare. De aia eşti prima persoană căreia i-am spus.

Ştiu că ar trebui să fie cel mai mare compliment pe care mi-l poate face A. Numai că aş vrea să ştiu ce am făcut ca să-l merit. Aş vrea să ştiu cum de ştie A că-s persoana potrivită căreia să i se destăinuie. Vreau să ştiu ce înseamnă asta.

Îi spun fetei:

— Chestia ciudată e că zici că e aşa de neobişnuit încât n-ai făcut-o decât o dată. Dar pun pariu că o groază de lume trece prin viaţă fără să spună vreodată, pe bune, adevărul. Şi se trezesc în acelaşi corp şi în aceeaşi viaţă în fiecare dimineaţă.

Acum e curioasă:

— De ce? Ce anume nu-mi spui?

Nici de două săptămâni nu te cunosc, îmi zic în gând. Aş vrea să pot lăsa garda jos într-un timp aşa de scurt. Dar chiar dacă A crede că merit asta, eu nici pe departe nu cred că el/ea merită. Nu din cauza a cine sau ce e. Ci fiindcă e prea devreme.

Îmi dau seama că viaţa ei are un set de reguli speciale. Dar şi viaţa mea are reguli.

Mă uit drept în ochii ei. Nu sunt furioasă, vreau să mă asigur că ştie că nu-s furioasă. Dar *serioasă* sunt.

— Dacă nu-ţi spun ceva, am un motiv. Doar fiindcă tu ai încredere în mine nu înseamnă, automat, că trebuie să am şi eu încredere în tine. Încrederea nu funcţionează aşa.

— E drept, zice fata.

Deşi îmi dau seama că-i un pic dezamăgită.

— Ştiu că e. Dar s-o lăsăm cu asta. Povesteşte-mi despre, nu ştiu, clasa a treia.

Nu are rost să mai vorbim despre noi amândoi. Trebuie să mai vorbim o vreme despre noi separaţi.

Dar separarea nu-i totală, evident. Amândurora ne-a fost frică de profi. Amândoi ne-am pierdut prin parcuri de distracţii. Amândoi am dat în smuls de păr şi-n bătăi cu fraţii. Am crescut cu aceleaşi seriale TV, fiindcă suntem de aceeaşi vârstă. Doar că, în vreme ce amândoi visam să ne trezim în corpul lui Hannah Montana şi în viaţa lui Hannah Montana, A chiar credea că visul ăsta s-ar putea îndeplini.

Pun întrebări despre vieţile acelea, despre zilele acelea şi despre ce-şi aduce aminte A din ele. Rezultatul e ca o serie de instantanee – un montaj de petice şi bucăţele cu feţele schimbându-se mereu. Toate premierele – prima zăpadă, primul film Pixar, primul animal de companie răutăcios, primul bătăuş la şcoală. Şi alte chestii despre care nici nu mi-aş fi dat seama că-s chestii – mărimea dormitoarelor, dietele bizare la care-şi supun părinţii copiii, nevoia de a cânta în biserică chiar dacă nu ştii nici melodia şi nici versurile imnului.

Descoperirea alergiilor, bolilor, problemelor de învăţare, bâlbâielii. Şi cum e să trăieşti cu ele. Întotdeauna, o altă zi.

Încerc să ţin pasul. Încerc să ofer câteva din primele mele experienţe, câteva din primele mele surprize. Dar nu par aşa de inedite sau de surprinzătoare.

Vorbim despre familie. Mă întreabă dacă-mi urăsc mama.

— Nu. Nu-i asta. O iubesc, dar aş vrea să fie mai bine de-atât. Aş vrea să nu mai aibă atitudinea asta de renunţare.

— Nu pot să-mi imaginez cum e. Să vii acasă la aceiaşi părinţi zi de zi.

— Nimeni nu te poate enerva mai tare, dar nici nu poţi iubi mai mult pe altcineva. Ştiu că nu pare să aibă logică, dar aşa e. Mă dezamăgeşte în fiecare zi pentru că nu face decât să zacă acolo. Dar ştiu că, dacă ar trebui, ar face orice pentru mine.

E dubios să zic asta cu voce tare. Nu i-aş spune-o mamei, nici măcar n-aş gândi asta în prezenţa ei. Dar poate ar trebui. Habar n-am.

Cu toate că mă tem de răspunsul pe care-o să-l dea, îl întreb pe A dacă a fost mereu prin zonă sau dacă sare în corpuri din locuri mult mai îndepărtate. Cu alte cuvinte, vreau să ştiu dacă într-o bună zi o să fie prea departe de mine, dacă s-ar putea trezi de cealaltă parte a lumii.

— Nu merge aşa, îmi explică. Sincer, nu ştiu de ce funcţionează în felul ăsta, dar ştiu că niciodată nu mă trezesc prea departe de locul în care am fost ieri. E ca şi cum ar exista o schemă, ceva, dar n-aş putea să-ţi spun care e. Odată am încercat să măsor distanţele dintre corpuri. Am încercat să-mi dau seama dacă există vreun sens, matematic vorbind. Dar mi-au ieşit nişte bălmăjeli matematice. La întâmplare, dar în anumite limite.

— Deci n-o să pleci?

— Nu trezindu-mă. Dar dacă corpul în care sunt se duce altundeva, merg şi eu cu el. Devine noul meu punct de pornire. Aşa am ajuns aici, în Maryland. Era o fată care-a făcut o excursie în Washington DC, cei din grupul ei erau cam zgârciţi, aşa că au rămas peste noapte la marginea oraşului. Şi, în dimineaţa următoare, nu m-am trezit înapoi, în Minnesota. Tot în Bethesda[1] eram.

— Păi atunci să nu mai pleci în excursii prea curând, bine? am zis făcând totul să sune a glumă, dar vorbind serios de fapt.

— Nicio excursie.

Apoi mă întreabă despre propriile mele călătorii, şi-i zic că nu prea am fost pe nicăieri de când ne-am stabilit în Maryland. Până şi Washingtonul e o aventură. Alor mei le place să stea locului.

Mă întreabă unde aş vrea să merg. Îi spun că la Paris. O prostie de răspuns, mi se pare că aşa ar zice orice fată.

— Şi eu am vrut mereu să merg acolo, zice A. Şi la Londra.

— Şi Grecia!

— Şi Amsterdam.

— Da, Amsterdam.

Ne tot învârtim prin pădure, plănuind să străbatem lumea. Trecem de un copac, apoi de altul şi toţi anii pe care i-am trăit par să fie acolo, ca să punem mâna pe ei. Ne întoarcem la maşină şi mai luăm cipsuri, măsline. Apoi avansăm mai mult în pădure, avansăm mai mult cu discuţia. Nu pot crede câte poveşti sunt – dar apar fiindcă poveştile noastre îşi vorbesc unele altora; una de-a mea duce la una de-a lui A, apoi una de-a lui A duce la una de-a mea.

Niciodată nu vorbesc aşa, îmi zic. Apoi îmi dau seama că asta-i foarte aproape de ce-a spus mai înainte A. *Eşti prima persoană căreia i-am spus.*

Da, A este prima persoană căreia i-am spus, la rândul meu, cele mai multe dintre poveştile astea. Fiindcă A e prima persoană care a ascultat, a fost atentă şi a vrut să ştie.

Chestie care s-ar putea să nu fie cinstită în ce-l priveşte pe Justin. Păi cât de mult am încercat, pe bune, să-i spun chestiile astea lui Justin?

Doar pe plajă. Doar în ziua aia.

Gândul la Justin îmi aminteşte de planurile pe care le-am făcut pentru cina aia idioată. Mă uit la telefon şi văd că au trecut ore. E cinci şi un sfert.

Nici nu mai am timp să contramandez.

— Mai bine mergem, îi zic lui A. Justin o să ajungă înaintea noastră.

Niciunul dintre noi nu vrea să facă asta acum. Vrem să stăm aici, să păstrăm ce avem.

Simt că am făcut o greşeală.

Simt că tot ce suntem pe cale să facem e o mare greşeală.

Capitolul treisprezece

Încearcă să vorbească cu mine pe drumul de întoarcere, şi eu cu ea, dar cred că ne-am pierdut în ce suntem pe cale să facem. E oribil că o să-l păcălim aşa. Şi e şi mai oribil că ard să ştiu ce-o să facă. Ce nu ştiu e ce *aş vrea* să facă. Dacă se dă la Ashley, înseamnă că m-am înşelat – dar aşa o să ştiu ceva sigur despre el, o chestie pe care altfel n-aş avea cum să o ştiu. Iar dacă nu se dă la Ashley, o să am dreptate, iar ce urmează să-i fac o să fie greşit.

M-am obişnuit cu felul în care arată Ashley, aşa că tresar când văd ce reacţie stârneşte când intrăm în Cazinoul Stridiilor. Ne întâmpină Chrissy B, un tip cu care am fost la liceu. Anul trecut a terminat şi vrea să joace în spectacole de musical. Până acum n-a ajuns decât la faza în care, dacă cineva comandă pentru tine un meniu special „La Mulţi Ani Stridioşi", trebuie, împreună cu ceilalţi ospătari, să cânte cântecul pentru ziua de naştere în vreme ce altcineva suflă în lumânarea ce stă pe o jumătate de stridie. Locu-i cam de groază, dar mâncarea e bună.

Chrissy B aruncă o privire asupra lui Ashley şi e ca şi cum se topeşte instant. Nu l-am mai văzut niciodată aşa de alert, sau să întindă aşa de ceremonios un meniu. E ca şi cum eu nici n-aş fi acolo, până ce nu-l salut şi-l întreb dacă l-a văzut pe Justin. Chrissy B pare agasat că trebuie să-mi răspundă. Dar zice că nu, şi eu zic că o să aşteptăm. Lui Justin nu-i place când mă aşez la masă înaintea lui – asta înseamnă că s-a stabilit că rămânem, iar el, uneori, se mai răzgândeşte.

Cât îl aşteptăm, simt că lumea se uită după Ashley. Dacă A observă, nu dă semne. Nu-mi place treaba asta. Unii tipi se holbează pe faţă, cu lăcomie – ce drept au? Şi unele tipe se uită admirativ, iar altele cu invidie. Oricare le-ar fi sentimentele, au o reacţie. Dacă aş fi Ashley, m-aş simţi ca un cărăbuş prins într-un borcan.

Justin soseşte cam la zece minute după noi, care am venit cu numai cinci minute întârziere.

Mă vede şi porneşte spre noi. Apoi o vede pe Ashley şi se poticneşte un moment. Nu are imediat o atitudine de prădător, precum ceilalţi tipi. E înlemnit. Încremenit de-a binelea.

— Salut, zic.

E cam aiurea, fiindcă de obicei îl pup. Dar nu vreau să fac asta în faţa lui A.

— Ashley, zic, el e Justin. Justin, ea este Ashley.

Ashley întinde mâna – un gest foarte non-Ashley, şi aproape că-mi vine să chicotesc, atât de agitată sunt. Justin dă mâna cu ea. Când o face, îi cercetează întreg corpul din priviri.

— Să vă aşez la o masă! ciripeşte Chrissy B, de parcă i-ar fi venit în sfârşit vremea să aibă o replică în piesa lui de amatori.

Când pornim într-acolo, văd că şi mai multă lume cască gura. Dacă se gândesc la vreun cuplu pe-aici, atunci la Ashley şi Justin se gândesc. Eu sunt în plus.

Nu ştiu ce să fac sau să spun. Habar nu am cum să i-o explic pe Ashley lui Justin. Şi, acum, că am ajuns aici, n-aş vrea să se şi înţeleagă bine. N-aş vrea ca lui să-i placă de ea. Să se uite la ea într-un fel în care pe mine nu mă priveşte niciodată. Nu vreau să fiu umilită aşa.

— Deci, zice Justin după ce Chrissy B ne-a răsfirat pe masă meniurile şi ne-a lăsat să alegem. De unde vă ştiţi voi două?

Nu-mi vine în cap decât adevărul, care nu-i sub nicio formă adecvat.

Însă A nu ezită.

— A, e amuzantă povestea! zice, şi e ca şi cum vocea ei crede deja că-i o poveste amuzantă şi-i sigură că o să fim de acord cu asta în vreo zece secunde. Mama mea şi mama ei erau prietene bune în liceu. Apoi ne-am mutat, când eu aveam opt ani. Mami nu suporta frigul, aşa că ne-am dus în L.A. Tati şi-a găsit de lucru pe platourile de filmare, mami s-a făcut bibliotecară la biblioteca municipală. N-aş fi crezut să mă adaptez la chestia cu L.A.- ul, dar a mers. La zece ani, i-am spus mamei că vreau să fac reclame – nu că aş vrea să mă fac *actriţă,* ci să fac *reclame.* Şi de atunci am făcut nişte chestii mici şi am dat probe pentru o grămadă de seriale TV. Încă nimic până acum, dar m-am apropiat. Şi, la câţiva ani, fac cu mama câte un drum aici, să ne vedem cu ceva rude şi prieteni vechi. Rhiannon şi cu mine ne vedem aşa, cam la doi ani – dar de ultima dată a trecut ceva, nu? Vreo trei sau patru ani?

— Mda, zic fiindcă simt că ar trebui să zic ceva. Cred că trei.

A intră bine pe felie. Şi în sufletul lui Justin. Îi văd piciorul atingându-l pe al lui. Justin nu se mişcă să se dea mai aproape, dar nici nu se fereşte.

Asta nu se-ntâmplă, îmi zic.

Ştiam eu că nu mă pot pune cu Ashley. Dar ce am făcut? M-am băgat în competiţie.

Nu pot da vina decât pe mine însămi.

Începe să-i spună cum a fost ea cadavru într-un serial cu medici, apoi cum a apărut în scena unei petreceri de la un reality-show. Şi chestia idioată e că o cred. Chiar mi-o imaginez pe masă la morgă, sau glumind cu un DJ celebru la un pahar.

— Dar L.A. e aşa de fals, se confesează Ashley după ce şi-a prezentat realizările. De aia mă bucur că am prieteni reali, ca Rhiannon.

Îmi strânge uşurel mâna. Găsesc asta liniştitor.

Soseşte mâncarea, iar Ashley începe să discute despre băieţi, incluzând aici şi o ocazie când a „avut un moment” cu Jake Gylenhal la nu ştiu ce castel. Cât vorbeşte despre întâlnirea asta, atinge continuu mâna lui Justin. Asta nu mi se mai pare liniştitor.

Din fericire, Justin se trage deoparte ca să-şi vadă de ruloul cu homar. O întreb pe Ashley ce-i mai fac părinţii. Răspunde fără ezitare. Justin nu-i aşa de interesat de părinţi, ceea ce e bine.

Dar după ce am terminat cu mâncarea şi mâinile lui Justin sunt din nou libere, Ashley trece iarăşi la atac. Intru în defensivă şi-i iau eu mâna lui Justin. Parcă ar fi rulou cu homar. Nu mi-o dă deoparte, dar e limpede că nu înţelege nici de ce i-o ţin. Încerc să-mi lipesc piciorul de-al lui, dar nu-mi vine la îndemână. Parcă aş încerca să ridic un şerveţel de sub masă.

— E totul în regulă? vine să întrebe Chrissy B, cu ochii plini de Ashley.

— Minunaaat! toarce ea.

Cine eşti? îmi spun.

Chrissy B se îndepărtează ţopăind fericit.

Vreau să cer nota. Mi-a ajuns. Justin nu se uită la mine. Nu mă vede. Nu-mi recepţionează semnalele.

Trebuie să mă calmez. Dacă încep să mă port ca o răzgâiată sau să mă oftic, asta o s-o facă şi mai atractivă pe Ashley.

— Mă duc la toaletă, anunţ.

Îl ating pe Justin pe braţ. Îmi aruncă o privire gen *nu-ţi trebuie acordul meu ca să te duci la baie, Rhiannon.*

Nu-mi vine să fac pipi. Simt nevoia să mă holbez în oglindă şi să mă întreb ce vreau cu adevărat. Simt nevoia să-mi dau cu un pumn de apă pe faţă şi să mă trezesc… dar mi-e teamă să nu vină cineva şi să mă vadă, aşa că rămân la holbatul în oglindă. Văd o fată care nu-i urâtă, dar care n-o să fie Ashley în veci. O văd pe fata cu care Justin a ajuns să se obişnuiască. Văd o fată profund neatrăgătoare care şi-a provocat prietenul să găsească pe cineva mai bun.

Sunt aşa de proastă. Proastă rău.

Şi-s proastă mai ales fiindcă i-am lăsat singuri.

Mă spăl pe mâini chiar dacă n-am atins nimic. Apoi mă duc înapoi la masă. Văd că discuţia lor a devenit intensă de-a binelea. Se întâmplă ceva.

Deranjez. Nici nu aştept să mă aşez pe scaun. Rămân în picioare şi-i zic lui A:

— Nu vreau asta. Opreşte-te.

— Nu fac nimic! ţipă Justin, însă are o mutră vinovată. Amica ta şi-a cam pierdut controlul.

— Nu vreau asta, repet şi de data asta mă adresez amândurora.

— E OK, zice Ashley. Îmi pare rău.

— Ar trebui! îi zice Justin. Doamne, nu ştiu cum e pe la voi prin California, dar pe-aici nu te porţi în halul ăsta.

S-a ridicat. Vreau să-ntreb ce s-a întâmplat. Nu vreau să ştiu ce s-a întâmplat.

— Eu o să plec, zice.

Apoi, din senin, mă sărută. Vreau să cred că e pentru mine, dar e pentru ea. Ştiu că-i pentru ea.

Nu vreau asta.

— Mersi, puiule, zice. Ne vedem mâine.

Asta-i tot. Nu se întoarce. Mă uit după el şi după ce nu se mai vede.

Eu am făcut-o. E numai vina mea. Am pus capcana, apoi m-am prins în ea.

Mă uit la Ashley şi mă aşez la loc. Arată de parcă ar fi asistat la un accident de maşină. Sau, poate, ea a fost şoferul.

— Îmi pare rău, zice iarăşi.

— Nu, zic, e vina mea. Ar fi trebuit să ştiu. Ţi-am spus că nu înţelegi. Nu ne înţelegi.

Chelneriţa s-a întors, întreabă dacă nu vrem desert. Spun că nu, doar nota. O are la îndemână.

— Mă ocup eu, zice Ashley.

— Nu-s banii tăi, îi amintesc. Eu plătesc.

Îi dau lui Justin un mesaj, cu scuze. Îi spun că o să-l sun imediat ce ajung acasă. E groaznic, dar îmi doresc ca Ashley să se ducă singură. Să se termine aici seara. Sunt mulţumită că A o să se trezească, de dimineaţă, în alt corp. Mă bucur că n-o să trebuiască s-o mai văd vreodată pe Ashley.

Doar separându-i pot să păstrez legătura cu A şi cu tot ce s-a întâmplat înainte să ne ducem la restaurantul ăsta. Dar şi aşa – răul a fost făcut. A nu mi-a făcut niciun rău… dar m-a lăsat să-mi fac rău singură. Ceea ce e aproape acelaşi lucru.

Când ne întoarcem la maşină, îmi spune iarăşi că-i pare rău. Îmi dau seama de ce îl apucă sila pe Justin dacă zic asta prea mult.

După un timp, se dă bătută. Îşi dă seama că am nevoie să tacă.

Şi, într-un târziu, ajungem la casa ei.

— M-am distrat fantastic, zice. Până la chestia aia.

— Da, zic, până acolo.

— O să se descurce el. Sunt sigur că îşi zice că-s o nebună din California şi cu asta basta. Nu-ţi face griji.

N-are sens. Ce lucru fără sens spune.

— Vorbim, îmi spune.

Dacă am fi venit direct din pădure, mă-ntreb ce s-ar întâmpla în momentul ăsta. Dacă n-aş săruta-o chiar dacă e-n pielea lui Ashley. Dacă ne-am simţi invincibile.

— Vorbim, răspund ca un ecou.
Cu toate că n-am idee ce-ar mai fi de spus.
Nu-mi pot face griji acum în privinţa lui A.
Trebuie să-l recâştig pe Justin.

Capitolul paisprezece

Nu aştept să ajung acasă. Pornesc de la locuinţa lui Ashley, fac câteva viraje, apoi trag pe marginea drumului şi-l sun.

Nu mi-a răspuns la SMS şi mă tem că nu vrea să vorbească. Dar îi aud vocea.

— Care-i treaba?

Pe fundal, tare, televizorul.

— Îmi pare foarte rău de chestia aia, zic.

— Nu-i vina ta. Nu ştiu de unde-ai cules-o pe ştoarfa aia neagră, dar pot să-ţi zic că *nu* ţi-e prietenă. Deloc.

— Ştiu. A fost o prostie să te invit acolo. Trebuia să mă ocup eu de ea.

— Îşi pierduse controlul. Îşi pierduse complet controlul.

— Cred că, dacă arăţi aşa, ţi se poate întâmpla.

— Nu-i o scuză. Pe bune, ce *ştoarfă.*

N-a fost de fapt ea, îmi vine să-i zic. Nu pe ea ai cunoscut-o.

— Ne vedem mâine, zice Justin.

E felul lui de a-mi aduce la cunoştinţă că n-o să mai vorbim despre asta.

— Ne vedem dimineaţă, îi zic. Şi, încă o dată, îmi pare rău.

— Opreşte-te, e-n regulă.

Ba nu, nu este.

* * *

Mă întreb dacă doar viaţa lui Ashley a fost luată cu japca. Poate şi a mea a fost luată cu japca. Poate e cazul să mă concentrez pe chestii reale, nu pe fantezii. Chiar dacă A e real, A n-o să fie constant în veci. Justin e constanta mea.

Mă tem ca Justin să nu fie ofticat pe mine pentru ce s-a întâmplat, dar e mai degrabă ofticat pe Ashley. Când dăm de prietenii noştri pe culoar, înainte de ora de dirigenţie, abia aşteaptă să le spună tuturor ce-a păţit.

— Rhiannon are o prietenă, o curviştină din California, care s-a dat la mine *la greu* aseară – cu Rhiannon alături! A fost aiurea. Era supersexoasă şi nu-şi putea ţine acasă mâinile. Şi, până la urmă, am zis ceva gen: „Băi, da' ce crezi tu că faci aicea?". Iar Rhiannon a venit la ea glonţ şi i-a zis să se ducă naibii. Mă jur, îşi pierduse complet controlul.

— Gagiule! zice Steven.

— Da, mă. Asta ziceam.

Ştiu că aşa vorbesc băieţii. Ştiu că toată faza, aici, e că m-a ales pe mine. Dar tot lasă impresia că se laudă. Tot e de parcă chestia de bază

ar fi că tipa asta mişto şi deşucheată voia să se culce cu el.

N-o să zic nimic, o să las povestea asta să se termine odată. Dar Rebecca intră pe fir şi se înfige bine.

— Dar ce anume o face curviştină, mai exact? întreabă. Dacă doar flirta şi ea?

— Hai, Rebecca, las-o moartă, se stropşeşte Justin. N-ai fost acolo. N-ai văzut-o pe ştoarfa neagră în acţiune – era de milioane.

— Acuma-i „ştoarfă neagră”? Pe bune, Justin?

Chiar dacă nu vreau să se uite deloc în direcţia mea, se-ntoarce spre mine.

— Poţi să ne spui şi nouă ce s-a întâmplat de fapt?

— Are dreptate, zic. Îşi pierduse total controlul.

Acum Rebecca nu mai e furioasă doar pe Justin, e şi dezamăgită de mine.

— Drăguţ, Rhiannon, foarte drăguţ.

Justin încearcă s-o nimicească din priviri.

— Rebecca, n-ai fost acolo. Şi pot să numesc pe cineva ştoarfă neagră dacă era negresă şi se purta ca o ştoarfă. E un simplu fapt.

— Rahat! Faptul că-i negresă n-are nimic de-a face cu povestea ta, javră ce eşti. Şi pun pariu că, dacă şi-ar spune versiunea ei, n-ar fi nici ştoarfă.

— Deci, dintr-odată, e OK să mă faci javră?

— Una la mână, de ani întregi te fac javră. Şi doi, bagă te rog de seamă că nu te fac javră albă – fiindcă, deşi sunt sigură că faptul că eşti alb îţi sporeşte senzaţia că ai dreptate, sunt dispusă s-o las deoparte şi să mă concentrez pe faptul că eşti o javră la modul *universal* în momentul ăsta.

— OK, întrerup eu. Ai spus ce-ai avut de spus. E destul.

— Da, omule, îi zice Justin lui Ben. Scoate-ţi prietena din priză, bine?

Ştiu că zice asta ca s-o scoată şi mai tare din minţi pe Rebecca.

— Are dreptate, zice Ben. Eşti o javră.

Mă simt naşpa, fiindcă acum Justin se simte atacat, şi cu toate că vorbele pe care le-a folosit nu-s în regulă, povestea pe care o spune nu e o minciună. Ashley chiar *s-a dat* la el. Şi, chiar dacă a făcut asta cu voie de la mine, el nu ştie. Crede că o prietenă a mea a încercat să-l îmbârlige, şi că asta înseamnă să fii ştoarfă. O ştoarfă universală.

— Dacă nu schimbaţi subiectul în clipa asta, o să dau drumul la cea mai mare băşină pe care-a văzut-o şcoala asta, zice Steve. Aţi fost avertizaţi.

Rebecca dă înapoi, pretinzând că a lăsat-o baltă. Dar, din felul în care se uită la mine, ştiu că îmi pregăteşte ceva pe mai încolo.

La ora de arte se aruncă în capul meu.

— De ce-l laşi să vorbească aşa? Cum poţi să stai şi să-l laşi să se cace pe toţi şi pe toate?

— Rebecca, nu înţelegi că…

— Nu, nu-l apăra. Nu ştiu cine ţi-o fi amica asta din California, dar poate că pe *ea* ar trebui s-o aperi. Fiindcă, dacă te gândeşti la ea ca la o curviştină neagră, atunci nu prea eşti cine ştie ce prietenă.

Ia stai. De ce ne certăm noi?

— Rebecca, de ce te-ai enervat? Nu pricep de ce te-ai enervat.

— Fiindcă cea mai bună prietenă a mea se vede cu un nenorocit. Şi, indiferent cât i-aş scoate ochii cu asta, se uită la mine de parcă aş zice că pământu-i rotund când de fapt e, nu-nu-nu… *plat*.

— N-a fost vina lui, insist. Încerca să-l prindă la înghesuială. A avut dreptate să se înfurie.

— I-o fi fost greu, săracul, să-i facă ochi dulci o tipă mişto. Nu ştiu cum de-a putut îndura. Biata victimă.

— N-a fost aşa.

N-am cum să explic.

— Păi în versiunea lui aşa a fost. Ştii, versiunea sexistă şi rasistă pe care ne-a zis-o pe hol. Sau nici nu mai observi fazele astea, de-acum?

— Ba da, numai că… nu e felul lui. Aşa e când e foarte nervos.

— A, şi dacă eşti şucărit, nu se pune? Aş vrea să fie o probă olimpică unde să poţi arăta toate contorsiunile astea cu care-ţi justifici relaţia cu el.

O urăsc când îşi foloseşte deşteptăciunea ca să *contorsioneze* cuvinte despre mine, să mă facă să mă simt tâmpită.

— De ce ai aşa o problemă cu mine şi Justin? o provoc. *De ce?* Doar nu mă loveşte. Nu mă abuzează. Nu mă înşală. De ce nu accepţi că văd în el chestii pe care tu s-ar putea să nu le vezi? Şi că s-ar putea să nu le vezi pentru că te porţi ca o scorpie cu el, tot timpul?

— A, acuma-s scorpie? Bine. Atunci tu, scumpă prietenă, eşti de groază. „Nu mă loveşte. Nu mă abuzează. Nu mă înşală.” Tu te auzi când vorbeşti? Dacă astea-s standardele tale – o, nu m-a plesnit, deci totul trebuie să fie bine! –, mă ia cu fiori. Asta mă face să cred că la un moment dat ai folosit justificările astea. „Of, e foarte aiurea acum, şi el e oribil… dar măcar nu mă bate.” Ai şi tu un pic mai mult respect pentru tine însăţi, bine?

Suntem în mijlocul orei de arte. Ar trebui să desenăm o ţestoasă adormită, pe care a adus-o dl K. Probabil că ne aud şi alţii.

— Se poate să nu avem aici discuţia asta? o întreb.

Când îmi iese pe gură, pare ca o rugăminte.

Rebecca oftează.

— Nu ştiu de ce îmi mai bat capul.

Apoi clatină din cap, corectându-se.

— Ba da, ştiu. Fiindcă eşti prietena mea, Rhiannon. Şi mă omoară

să te văd cum te chinui ca să fii cu el. Ştiu că în momentul ăsta nici nu mă asculţi pe bune, dar într-o bună zi o să-ţi prindă bine ce-ţi zic acum. S-ar putea să te ajute. Şi de asta le şi zic. Ca să fie acolo când o să ai nevoie, ca să ştii că sunt aici dacă ai nevoie de mine.

A zis-o perfect. Prea perfect. Vreau să-i zic că deja am un consilier şi nu-mi mai trebuie altul. Vreau să-i zic că-mi dau seama că se bucură că mă vede suferind, fiindcă, dacă eu sunt pacienta, ea poate s-o facă pe infirmiera, pe doctoriţa, pe îngerul păzitor. O parte a mea apreciază asta, dar mai degrabă îmi pică prost.

Se întoarce la desenul ei şi eu la al meu. Ţestoasa se trezeşte şi dă s-o şteargă. Dl K. o prinde la fiecare încercare de evadare. Prima dată când se întâmplă asta, clasa râde. A patra oară e doar stânjenitor.

Când mă văd cu Justin, după ore, nu aduce vorba de Ashley ori măcar de Rebecca. Ne ducem la el şi jucăm nişte jocuri video – ies din joc devreme şi trebuie să mă uit la el până termină. Apoi mâinile lui se mişcă pe mine şi începem să ne mângâiem; fără să vorbim despre asta, ştiu că-n după-amiaza asta o să mergem până la capăt, încerc să intru în film, dar mă tot întreb dacă i-ar plăcea mai mult în caz că aş avea alt corp – pe al lui Ashley, de pildă. Apoi, când ne dezbrăcăm şi ne încingem, mă gândesc la cum ar fi să fiu în corpul lui şi să fac sex cu Ashley. Mi-ar plăcea? Aş dori asta? Nu-mi dau seama cum m-aş simţi, apoi încep să mă gândesc la varianta opusă – dacă A ar fi, chiar în momentul ăsta, în corpul lui Justin? Dacă A ar fi în mine, A transpirat, A sărutându-mă? Ştiu că ar fi altfel. Ştiu că s-ar uita mai mult la mine. M-ar simţi mai mult. M-ar auzi mai mult. Simt că-s dusă rău cu sorcova fiindcă mă gândesc la din astea. Fiindcă mi-l imaginez pe A aici, cu mine. Îl înşel pe Justin în cap, chiar dacă tot cu corpul lui îl înşel.

Se termină înainte să simt cine ştie ce. Justin mă întreabă dacă vreau să continue cu mine, dar zic că nu, sunt în regulă. Mă simt bine. Minunat.

Capitolul cincisprezece

Îmi verific mesajele înainte să mă culc. Niciun e-mail de la Justin. Nicio vorbă de la Rebecca. Doar ceva de la A.

> Trebuie să te mai văd.
> A

Mă întreb în ce corp o fi. Mă întreb dacă aş fi dispusă să mă culc cu trupul ăla. Mă-ntreb dacă greşesc gândind aşa. Mă-ntreb ce mama dracului fac.

Nu răspund. Vreau să-l văd pe A, sigur că vreau.

Dar tot nu văd rostul.

Justin e într-o dispoziţie mohorâtă când ne vedem, de dimineaţă. Încă o prelegere de la distanţă pe care i-a ţinut-o taică-său. Încă un test pentru care nu-i pregătit, încă o zi în care nu vrea să fie aici.

Încerc să mă plantez cu fermitate alături de el. Mă plâng de propriul meu test la istorie, pe care-l am azi. Îi zic că timpul petrecut ieri cu el a fost mult mai mişto decât învăţatul, oricum. Nu-i spun că, după ce-am ajuns acasă, m-am pus pe tocit.

— Ce urăsc locul ăsta, la dracu', îmi zice.

Trebuie să-mi reamintesc că nu fac parte din locul ăsta. Nu despre mine vorbeşte.

E greu să oferi sprijin când nu ai habar ce anume sprijini. E greu să fii alături de cineva care nu vrea să-ţi spună pe unde-i umblă mintea.

Îi zic că ne vedem la prânz. Nu reacţionează. Şi de ce-ar face-o? Doar nu fac decât să afirm ceva evident. Mereu ştim cum o să ne fie ziua.

Mă duc la ore. Vorbesc cu lumea cu care vorbesc mereu. Abia dacă dau un pic de atenţie propriei mele vieţi.

Mă duc la ora de spaniolă şi ascult cum unii vorbesc despre gloriile Madridului. Mă duc la ora de arte şi abia dacă pot ţine pensula în mână.

Apoi, când o pornesc spre ora de mate, ceva în mine se trezeşte. Alertă. În loc să intru în clasă, mă uit pe culoar, în spate, şi văd pe cineva care se uită la mine. Ştiu, instantaneu, că A s-a întors. A e aici.

E în ochii lui. Băiatul ăsta, cu freză în stil emo, tricou polo şi blugi, ar putea fi orice băiat. Dar ochii, felul în care se uită la mine, ar putea fi doar ai lui A.

Iau distanţă de clasă, de felul în care ar fi trebuit să se desfăşoare ziua. Toată lumea din jurul meu e zorită să intre la oră, fiindcă se aude soneria a doua oară. Dar nu el. Nu eu. Nu noi.

Noi. N-ar trebui să mă gândesc la niciun *noi*. Dar îl simt pe *noi*.

Aici, pe culoar, înainte de a scoate o vorbă, suntem *noi*.

Nu ştiu dacă vreau ca asta să fie adevărat, dar sentimentului nu pare să-i pese ce vreau eu. Există dincolo de mine.

Orele încep şi noi am rămas singuri, împreună. Îmi socotesc în minte pe unde-i Justin acum, şi îmi dau seama că nu-i prin apropiere.

Suntem în siguranţă. Nu ştiu, totuşi, de cine ne ferim.

— Bună, zic.

— Bună, zice.

— Mă gândeam eu c-o să vii.

— Eşti foarte supărată?

— Nu, nu-s foarte supărată, îi zic. Deşi bunul Dumnezeu ştie că nu-mi faci deloc bine pentru prezenţa la ore.

Zâmbeşte.

— Nu-s bun pentru prezenţa nimănui.

— Azi cum te cheamă?

— A. Pentru tine e mereu A.

— OK, zic.

Şi merge. Dacă nu-i cunosc băiatului numele, pot să-l gândesc ca fiind A.

Nu se pune problema s-o ştergem de la şcoală. Am testul ăla la istorie, plus că relaţia cu Justin e destul de tensionată şi fără să dispar şi să trebuiască să mint despre asta. Pot să sar ora de matematică, dar asta-i tot ce pot să sar.

E tare ciudat să merg pe culoare cu el. Mi-e frică să nu dăm peste cineva. Cred că o să trebuiască să pretind că-i un elev nou. Că-i arăt şcoala.

— Justin e în clasă? întreabă când ajungem la secţia de engleză.

— Da. Dacă a decis să se ducă.

Nu vreau să stau pe culoare. Îl conduc într-una din sălile de engleză şi ne aşezăm în spate, să nu ne poată vedea nimeni din uşă.

E cam aiurea să stăm la pupitre. E greu să stăm faţă în faţă. Dar găsim o cale.

— Cum de-ai ştiut că sunt eu? întreabă.

— Din felul în care m-ai privit. Nu avea cum să fie altcineva.

Mi-a luat-o. Nu ştiu dacă mâna mea aşteaptă să fie luată, dar mi-a luat-o într-a lui, mi-o ţine. Mâini aşa de diferite de-ale lui Ashley, de ale lui Nathan. Altfel chiar şi decât ale lui Justin, chiar dacă tipul ăsta e cam de statura lui. Mâinile noastre au dimensiuni aparte.

— Îmi pare rău pentru seara trecută, zice.

Nu vreau să mai fac aşa ceva. Dar îi spun:

— Am o parte din vină. N-ar fi trebuit să-l chem acolo.

— Ce a zis? După?

Cinstită. Simt că trebuie să fiu cinstită.

— Ţi-a tot zis „ştoarfa aia neagră”.

Mă uit. Se strâmbă.

— Încântător.

Din nou simt nevoia să-l apăr pe Justin.

— Cred că a simţit capcana. Nu ştiu. Şi-a dat seama că ceva nu-i în regulă.

— Probabil că de aia a şi trecut testul.

Nu se lasă. Felul ăsta în care ţine neapărat ca Justin să fie naşpa… îmi aminteşte de Justin.

Îmi trag mâna.

— Nu-i cinstit.

— Îmi pare rău.

Regrete. El regretă. Eu regret. Toţi regretăm de mama focului.

Mă întreabă:

— Ce ai vrea să faci?

Din nou privirea aia. Ochii ăia. Nu-i pare rău. E dornic.

Nu-i întorc spatele. Încerc să fiu un fapt, nu un sentiment.

— Ce-ai vrea să fac? îl întreb.

— Ce crezi tu că-i mai bine pentru tine.

Prea perfect, prea bine băgat în scenariu, prea nepotrivit cu privirea aceea plină de doruri.

— Răspuns greşit, zic.

— De ce-i greşit?

Nu se prinde.

— Fiindcă-i o minciună.

Clipeşte.

— Să ne întoarcem la întrebarea originală. Ce-ai vrea să faci?

Cum să-i spun că nu ce *vreau* e miezul problemei. Niciodată nu-i. Vreau un milion de dolari. Vreau să nu mă mai întorc la şcoală în veci şi să fac totuşi rost de un serviciu bun. Vreau să fiu mai drăguţă. Vreau să mă duc în Hawaii. Vrutul nu te costă nimic, asta dacă nu încerci să-l pui în aplicare. *Ce vrei să faci?* nu-i întrebarea pe care ar trebui s-o pună. Ar trebui să mă întrebe ce *pot* să fac.

Cum să-l fac să-şi dea seama? Zic:

— Nu vreau să renunţ la tot pentru ceva nesigur.

— Dar ce am eu nesigur?

Glumeşte. Sigur glumeşte.

— Pe bune? Chiar trebuie să-ţi explic? spun.

Dă din mână a lehamite.

— În afară de asta. Ştii că eşti cea mai importantă persoană pe care am avut-o în viaţa mea. Asta-i sigur.

— În doar două săptămâni. Asta-i nesigur, scot în evidenţă.

— Ştii despre mine mai multe decât oricine.

— Dar nu pot spune acelaşi lucru despre tine. Nu încă.

— Nu poţi nega că e ceva între noi.

Nu pot, e drept. Dar pot nega că înseamnă ce crede el că înseamnă.

— Nu, zic. E ceva. Când te-am văzut azi… n-am ştiut că te aşteptam până ce nu te-am văzut. Şi apoi, într-o secundă, am simţit cum se zoreşte în mine toată aşteptarea aia. Asta e ceva… dar nu ştiu dacă e siguranţă.

Ora a patra nu s-a terminat, dar pe parcursul orei de mate plănuiam să mai tocesc la istorie, şi încă trebuie. Trebuie să-mi reamintesc că acolo mi-e viaţa şi că nu-mi pot permite s-o dau în bară.

— Trebuie să mă pregătesc pentru test, îi spun lui A. Şi tu ai o altă viaţă de care să-ţi vezi.

L-am rănit. I se vede pe faţă, îi întunecă ochii.

— Nu vrei să mă vezi? întreabă.

Vrut. Totul, la el, e vrut.

— Ba da. Şi nu. Ai crede că uşurează situaţia, dar de fapt o face mai complicată.

— Deci n-ar trebui, pur şi simplu, să apar pe aici?

Ajută asta? Nu, nu ajută. Încurcă, fiindcă face ca restul lucrurilor să pară mai puţin relevante.

Ştiu, instinctiv: nu pot apărea zi de zi la şcoală întrebându-mă dacă o să fie acolo. Nu mă pot uita în ochii fiecărui străin sperând că o să fie el.

Aşa că îi spun.

— Să rămânem la mesaje pe e-mail deocamdată, bine?

Îi simt dorul pulsându-i sub piele. Văd cât de tare se străduieşte să se controleze. Dar asta e. N-are de ales. Eu n-am de ales.

Uşa se deschide şi intră o profă pe care n-o ştiu. Ne aruncă o privire şi zice:

— Nu aveţi ce căuta aici. N-ar trebui să fiţi la ore?

Bâigui ceva despre o oră liberă. Îmi iau geanta. A nu are, şi sper că profa nu bagă de seamă.

Ne luăm la revedere pe hol. Ştiu că n-o să-l mai văd în felul ăsta. O să-l văd ca altcineva. Dar aşa, nu. Nu cu aceeaşi licărire de speranţă în ochi ca în dimineaţa asta, când m-a zărit.

Încă simt legătura dintre noi, chiar şi după ce mă îndepărtez.

Mă duc la vestiarul lui Justin, după ore, dar a plecat deja.

Petrec restul zilei şi noaptea singură. Părinţii mei nu se pun.

Capitolul şaisprezece

Ceva nu-i în regulă în următoarea zi. Justin abia dacă-mi vorbeşte. Rebecca îmi aruncă priviri curioase. Până şi profesorii par mai conştienţi de prezenţa mea în sală şi mă tot sâcâie. Am un referat la engleză de terminat în timpul prânzului, aşa că petrec pauza în bibliotecă.

După a şasea oră de curs, Preston îmi dă un mesaj, să-ntrebe dacă am chef să fac ceva după şcoală. Simt că n-am mai stat de vorbă cu el de ceva vreme şi mă bucur că cineva, totuşi, chiar încearcă să-şi facă program cu mine.

Decidem să mergem cu maşina la mallul cu reduceri – Preston are un văr la Burberry care l-a informat că hainei care i-a picat cu tronc i-a scăzut preţul astăzi. Tot nu şi-o poate permite, dar poate măcar s-o mai probeze o dată înainte să fie vândută.

Cred că haina o să fie subiectul de bază al conversaţiei noastre, dar când Preston sare-n maşină şi-şi conectează iPod-ul ca să dea drumul, la maximum, la o piesă de Robyn, zice:

— Haide… toarnă!

— Ce să torn? întreb în timp ce ies din parcare.

Preston oftează teatral.

— Să-ţi zic pe litere? Am aflat de la surse de *mare* încredere că ieri te plimbai pe culoare cu un domn destul de atrăgător, pe care nu l-a mai văzut nimeni până acum. Se pare că, mai mult, chiar te-ai sechestrat într-o sală de clasă cu el – cu toate că, la ieşirea de acolo, nu existau urme ale vreunui comportament necorespunzător. Are părul tuns emo, ceea ce a dus la ideea, din partea a mai bine de cincizeci şi opt la sută din sursele mele, că s-ar putea să joace în echipa mea. Ceea ce ar fi o ştire încântătoare, cum n-am mai avut parte cam de un deceniu. În fiecare noapte mă rog ca un homosexual simpatic, tuns cu şuviţe, să vină la noi la şcoală, în acelaşi fel în care se ruga Margaret să-i crească ţâţele şi cam cum se roagă bunicul pentru mântuirea mea.

Îmi reamintesc că am de condus. Trebuie să mă concentrez, altfel o să dau în şanţ.

Precauţie. Primul instinct e să zic „habar nu am ce tot vorbeşti”. Dar e clar că m-a văzut cineva. Multă lume m-a văzut.

Al doilea instinct e să gândesc *Justin a auzit. Justin ştie.*

Al treilea instinct e să ţip.

Al patrulea, să plâng.

Al cincilea instinct este să resping instinctele de dinainte şi să zic senin:

— Scuze, Preston, habar n-am dacă-i înclinat spre partea ta. Era un

elev care-şi căuta şcoală – am început să-i arăt locul, cum face Tiffany. Stă în California, nici măcar nu-i sigur că tatăl lui o să primească slujba aici. Şi chiar dacă avea vreo înclinaţie… n-a venit vorba deloc dacă-i gay sau hetero.

— Ooh!

Bietul Preston pare foarte dezamăgit.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Un băiat poate să viseze, nu?

Îmi vine să-i spun că poate-i mai bine aşa. Poate viaţa reală n-o să se ridice la înălţimea reveriilor lui despre iubire.

— Şi cine m-a văzut? întreb cu delicateţe. Pe noi, adică.

— Kara Wallace şi gaşca ei. Lindsay Craig se gândea că te dai la el – dar v-a văzut plecând după aia, şi a zis că totul era la locul lui, dacă-nţelegi ce vreau să zic. Kara era toată surescitată, fiindcă radarul ei gay dădea semnale puternice.

— Tu chiar crezi în faza asta cu radarul gay?

Preston dă din cap aprobator.

— Îţi poţi da seama. E o energie care circulă. Nu-mi dau seama dacă-i limbaj corporal sau o reacţie chimică pe bune. Dar poţi să simţi. El emite acolo, tu emiţi aici şi poţi să simţi.

Mă gândesc la A. La felul în care mi-am dat seama că-i el.

Apoi las deoparte gândul.

— S-a răspândit vreo bârfă? Ar trebui, adică, să mă îngrijorez că aude Justin zvonurile?

— Dar Justin are *măcar* de-a face cu bârfele? Nu prea îmi pare genul ăsta.

Nu, dar mi-o pot imagina pe Lindsay ducându-se la el şi împărtăşindu-i teoriile sale – *m-am gândit că ar trebui să ştii,* asta ar zice, micul ajutor de bună-credinţă al bârfelor.

Ar explica de ce-i aşa de puţin comunicativ astăzi. Dar la fel ar putea să explice şi o mie de alte chestii. Şi dacă l-aş suna şi-aş face mare caz de nişte bârfe, ar însemna să pun gaz pe foc, dacă n-a auzit nimic până acum.

— Serios, zice Preston, nu-ţi face probleme. Singurul motiv pentru care am adus asta în discuţie a fost… hm, egoismul. Vai mie. Tristeţea mă îneacă.

Glumeşte doar pe jumătate, şi tot pe jumătate convingător.

— Te simţi bine? întreb.

Zâmbeşte cu mâhnire.

— Da, în regulă. Deşi mult mai bine m-aş simţi dacă mi-ai zice că i-ai dat deja băiatului cu freză emo numărul meu.

— Cu Alec ce s-a întâmplat?

— N-are freză emo.

— Şi tipul din Massachusetts, cu care vorbeai online?

— N-are freză. Şi nu-i din zonă.

— Deci freza asta e toată chestia? Nu poţi fi cu un tip decât dacă are şuviţe peste ochi?

— Dacă există vreo excepţie, eu încă n-am dat de aşa ceva.

— Pe bune. Chiar crezi aşa de mult într-un „gen”? Există, pe bune, doar un singur fel de persoană pentru tine? N-ai putea fi deschis spre ceva care iese din tiparul tău, dacă el sau ea ar fi suficient de mişto?

— Sau *ea?*

— Ziceam şi eu – dacă ai iubi pe cineva suficient, asta chiar ar conta?

— Ştiu că ai vrea să spun nu, dar s-o zicem pe faţă. Suntem toţi programaţi să urâm nişte chestii şi să ne placă altele. Multe din chestiile astea sunt negociabile, dar vreo câteva sunt fundamentale. Nu-ntreba de ce – mi-ar trebui un doctorat şi-un microscop foarte puternic ca să încep discuţia asta. Aş putea iubi un tip fără freză emo? Da, sigur. Aş putea iubi un tip cu chică pe ceafă? Mult mai greu. Aş putea iubi o fată cu chică pe ceafă? Ca prieten, sigur. Dar… cum să-ţi explic… aş vrea să am relaţii *cu ea?* Nu. Nu mă interesează. Deloc. Nţţ.

— Dar nu ţi-ai dori să fie posibil? N-ai vrea, adică, să fie totul posibil?

— Dacă aş vrea? Sigur. De ce nu, până la urmă? Dar să cred că-i adevărat? Nici vorbă. Scuze. Nici pe departe. Am doi ani de când sunt îndrăgostit de prietenul nostru comun Ben ca să probez asta. Nu totul este posibil. Să-mi pice cu tronc un băiat hetero este, aşadar, o nesocotinţă.

Nu dau în şanţ când aud una ca asta, dar închid radioul ca să mă concentrez mai bine pe discuţie.

— Cee? Eşti îndrăgostit de Ben?

— Am *fost* îndrăgostit de Ben. Dragoste gen cameră de tortură. Doamne, ce i-aş fi făcut, ce-aş fi făcut cu băiatul ăla. Asta înainte să se combine cu Rebecca. În fine, începutul poveştii a fost înainte să se combine cu Rebecca.

Mi-l imaginez pe Ben cu doi ani în urmă. Cu freza lui emo.

— Dar ştiai că nu-i gay, aşa-i? Nu era, nu? Nu-mi scapă ceva, sper?

— Nu, nimic, zice Preston cu privirea aţintită pe geam. Doar o chestie de care am încercat să mă conving singur că s-ar putea întâmpla. Era mai uşor pentru mine să îmi arăt orientarea dacă credeam că există cineva de care să fiu îndrăgostit. O destinaţie pentru traiectoria mea. Ştiu că-i o neghiobie, şi ştiu că el n-a făcut nimic ca să merite asta – dar trebuia să-mi imaginez un fel de viitor şi, dacă tot făceam asta, am decis să-l decupez din realitate şi să-l lipesc la fantezia mea. Simţeam multe chestii atunci, şi simţeam nevoia să le simt pe toate. După aia a trebuit să-mi zic că gata, s-a terminat. Nu se

putea să-i placă dintr-odată băieţii, nu erau mai multe şanse decât ar fi să-mi placă mie, brusc, fetele.

Ştiu că Preston n-o să priceapă ce mi-a venit, dar trebuie să îl întreb asta:

— Dar dacă s-ar fi putut schimba? Dacă, de pildă, Ben se schimba într-o fată şi reuşeai să fii cu el în felul ăsta?

— Rhiannon, dacă voiam să mă îndrăgostesc de vreo fată, erau *grămezi* de fete extraordinare prin zonă. Nu aşa merge.

Ridicolă. Mă simt ridicolă.

— Ştiu, ştiu, pardon.

— Nu-i nimic, zice şi mă priveşte îndelung. Ce-ţi umblă prin minte?

Nu-i pot spune motivul real, dar mă-ntreb dacă pot încerca să menţin totul vag şi totuşi să avem o conversaţie.

— A, mă întrebam de ce stau oamenii împreună, zic. De ce se leagă unii de alţii la început, şi ce ţine puternică legătura aia. Eu aş vrea să fie toate lucrurile din interior – cine eşti, ce crezi. Dar dacă lucrurile exterioare sunt la fel de importante? Când eram mică, mă temeam să nu mă îndrăgostesc de cineva urât. Ca Shrek. După aia m-am prins că iubirea ar face pe oricine să fie frumos pentru mine dacă îl iubeam suficient. Vreau să cred în asta. Vreau să cred că poţi iubi cu atâta putere pe cineva încât să nu mai conteze toate astea. Dar dacă totuşi contează?

Am ajuns la mall. Parchez. Nici eu şi nici Preston nu schiţăm gestul de a ieşi din maşină.

Preston pare acum foarte îngrijorat.

— Are de-a face cu Justin? întreabă. Nu mai eşti atrasă de el?

— Nu!

— Are de-a face… cu altcineva?

— NU!

Preston ridică mâinile.

— OK, OK, verificam doar.

— M-am gândit la asta, atâta tot.

Îl dezamăgesc. Mă dezamăgesc şi pe mine. Fiindcă pun capac la conversaţia asta. Arăt limpede că am terminat-o.

Ne dăm jos din maşină şi pornim spre magazinul Burberry.

Preston încearcă haina şi-i spun că arată fantastic. Vorbim despre haine, cursuri şi amicii noştri. Dar nu vorbim despre ce mă preocupă cu adevărat. Preston ştie. Ştiu şi eu.

Aştept un mesaj de la Justin. Ori a auzit bârfele şi-o să vrea să ştie cine-i tipul ăla, ori n-a auzit şi-o să-mi dea mesaj ca să vadă ce mai fac.

Una din două.

Ori, până la urmă, niciuna.

Mă gândesc să-i scriu lui A, dar mă conving să n-o fac. N-aş vrea să-l încurajez prea mult. Nu mă mai descurc cu el când apare aşa, din senin. Trebuie să limpezesc lucrurile. Dar cum să le limpezeşti dacă n-ai de unde să le apuci? Chestiile astea fără contur – ca iubirea, atracţia – sunt cel mai greu de fixat.

Cedez şi-i scriu lui Justin un SMS, cam pe la miezul nopţii. Sunt somnoroasă şi vulnerabilă. N-o să mă pot linişti dacă nu scap de măcar unul dintre lucrurile care mă agită. Mă decid pentru ceva simplu.

Mi-a fost dor de tine astăzi.

Nu-mi răspunde până dimineaţă.

Chiar ţi-a fost?

Capitolul şaptesprezece

Primesc mesajul ăsta când deja sunt la vestiarul lui, aşteptându-l. Valul de emoţie se ridică în mine prea iute. Când apare, după un minut, dărâmă toate zidurile pe care le-am înălţat.

Ridic telefonul.

— Cum adică „chiar ţi-a fost?”?

Nu pare furios. Pare agasat. Sunt doar o tipă care-i stă în cale în clipa asta.

— Dacă ţi-a fost aşa de dor, atunci de ce m-ai evitat toată ziua? întreabă. Mi se pare că, dacă ţi-ar fi fost dor pe bune, ai fi făcut un pic de efort.

— Am ieşit cu Preston! Ne-am dus la mall! Vrei să zici că voiai să mergi la cumpărături cu mine şi cu Preston?

Nu ştiu ce mi-a venit să ţip la el, de ce par că m-aş certa când nu vreau, de fapt, să mă cert.

— Nu vorbesc de *ieşirea la cumpărături.* (Zice *ieşire la cumpărături* cum ar zice şi *gay.)* Vorbesc despre tot. Nu eşti aici.

Încă-i supărat pe mine din cauza lui Ashley? Ori a auzit de tipul misterios şi de clasa goală?

— Am fost pe-aici, îi zic. Am fost aici.

Apoi decid să adopt o abordare mai puţin directă.

— Am fost ocupată, şi asta. Am avut lucrări, le-am arătat unor elevi noi pe-aici, din astea. Dar am fost aici şi, dacă voiai să mă vezi, nu trebuia decât să suni.

Izbeşte uşa dulapului aşa de tare că loveşte cu ea dulapul de alături. Tresar – mai mult de la mişcare decât de la zgomot.

— Tu te auzi? N-am decât să te sun? Aşa o să fie? Să-mi stabilesc, de-acum, şi *întâlniri oficiale* cu tine? Dumnezeule.

Se uită lumea. Suntem cuplul ăla care se ceartă pe hol.

— Iartă-mă, zic fără să ştiu pentru ce. Îmi pare foarte rău.

— Îţi pasă, măcar, că am avut o zi de rahat? Ţi-a trecut prin cap să-ntrebi?

— Care-i problema? întreb acum.

— Conversaţia asta, zice şi de data asta trânteşte uşa ca s-o închidă. Asta-i problema.

Nu-i doar conversaţia asta. Am greşit într-o sută de privinţe. Am devenit genul de persoană care îşi face griji că o să fie prinsă, nu în privinţa faptelor sale.

Nu vreau să fiu genul ăla.

— Putem vorbi despre asta? întreb cu voce domoală.

— Ne vedem mai încolo, replică Justin.

E ceva, dar nu cine ştie ce.

Se aude soneria şi lumea începe să se grăbească. Vreo câţiva zăbovesc un moment ca să se uite la mine, să vadă dacă o să le ofer o prăbuşire demnă de discuţie.

Îi dezamăgesc, cum dezamăgesc pe toată lumea.

La masa de prânz e încordare.

Nu l-am prins pe Justin în pauza dintre prima şi a doua oră – nu ştiu dacă a intenţionat el aşa sau nu m-am sincronizat eu. Când l-am văzut pe Preston între a treia şi a patra, l-am întrebat dacă a reuşit să stăvilească toate zvonurile. Am zis-o ca în glumă, dar s-a prins instant. M-a asigurat că zvonurile-s altele acum, cum se întâmplă cu zvonurile de obicei. Ştiu că-i adevărat, dar, la norocul meu, s-ar putea să ajung excepţia.

Vreau să ţin locul de lângă mine pentru Justin, dar când Rebecca îşi aduce tava şi se aşază acolo, nu ştiu cum să-i cer să se dea mai încolo fără să par slabă. Când vine Justin, observ că se uită la locul ocupat ca la o dovadă. Se aşază la două scaune mai încolo.

Aş vrea să-mi spună măcar salut.

Prietenii noştri observă. Observă, dar nu suflă o vorbă.

Ar trebui să mă gândesc la o cale de a salva situaţia, de a-l face să se simtă mai bine în privinţa mea. Îmi vine în schimb un gând prostesc, care nu ajută: *A nu mi-ar face niciodată asta.* Chiar dacă n-am fi de acord. Chiar dacă ne-am certa. A nu m-ar ignora niciodată. În orice corp ar fi, A ar găsi mereu o cale să-mi arate că e conştient de prezenţa mea.

N-am cum să ştiu asta ca fapt sigur. Dar sunt sigură de lucrul ăsta ca sentiment.

— Rhiannon?

E vocea Rebeccăi. M-a întrebat ceva.

Las deoparte cugetările pentru o clipă şi revin pe pământ, la masă. Mă uit la Justin şi văd că acum îmi dă atenţie. M-a văzut că mă cufund în gânduri. Cândva, odată ca niciodată, ar fi presupus că mă gândesc la el. Dar acum nu văd asta pe figura lui. Coboară iarăşi ochii spre farfurie.

— Îmi pare rău, zic iarăşi.

Dar de data asta e pentru Rebecca, fiindcă n-am auzit ce mi-a spus.

Trebuie s-o dregi.

Asta îmi spun cât mai ţine ziua.

A o să mă părăsească. A n-o să fie al meu niciodată. A n-o să poată vreodată să fie o parte normală a vieţii mele.

Justin e aici. Justin mă iubeşte. Justin face parte din mine. Nu pot ignora asta.

E furios, dar e furios fiindcă-i buimac, fiindcă-l fac nefericit. Ştie că ceva nu-i cum trebuie. Mă cunoaşte îndeajuns încât s-o ştie.

Nu inventează chestii. Chiar îi fac treaba asta.

Şi de aia trebuie să mă opresc.
Şi de aia trebuie s-o dreg.

Nu pare surprins că mă găseşte lângă dulapul lui, la capătul zilei.

— Ştiu că am fost absentă, zic înainte să se oţărască la mine. Ştiu că n-am fost atentă sută la sută. N-are nimic de-a face cu tine, jur. Şi îţi sunt recunoscătoare că mi-ai atras atenţia, fiindcă uneori aşa-s de dusă că nici nu-mi dau seama că-s dusă, ştii? Dar am revenit acum. Sunt aici. Vreau să ştiu ce se-ntâmplă cu tine. Vreau să particip la asta. Vreau să ne luăm cât de mult timp ne trebuie ca să ne punem iar pe picioare.

— E-n regulă, zice.

Îl urmăresc cum îşi bagă cărţile în dulap. Ceafa lui mă sfidează. Umerii lui mă atrag.

— Vrei să facem ceva? întreb.

Închide dulapul. Se întoarce cu faţa.

— Sigur, zice.

Şi în vocea, în ochii lui, o simt.

Uşurare.

Îl întreb unde vrea să mergem.

Zice că acasă la el.

Ştiu că sexul de împăcare ar trebui să însemne s-o faci după ce te-ai certat. Dar acum mi se pare că-i o împăcare înşelătoare. M-am transformat într-o fată devotată, m-am falsificat în aşa hal, încât până şi eu cred că imitaţia-i reală. Ştiu că acţiunile îi vorbesc cu voce tare lui Justin, iar el răspunde la fel de tare. Mă bucură comunicarea, felul în care intensitatea îmi face corpul să se simtă. Dar mintea mi-e în altă parte.

În focul acţiunii, în vâlvătaia clipei, se simte destul de în siguranţă ca să spună:

— Nu mă părăsi.

Şi-i promit. Îmi dau seama ce vulnerabil e şi jur asta.

După ce se termină, îl întreb cum i-a fost ziua de rahat de ieri, dar abia-şi aminteşte de ce a fost aşa de aiurea. Doar motivele obişnuite şi apăsarea lor obişnuită. Nu zice nimic că aş fi fost văzută cu alt tip, şi nici în subtext nu apare asta. Cred că am scăpat.

Mă roagă să stau la cină, o sun pe mama, care pare iritată, dar nu zice nu. Şi mama lui Justin pare iritată când ajunge şi află de la Justin că rămân, însă iritarea ei e direcţionată spre el. Îi spun că nu-i musai să stau, că ştiu că-i din pripă, dar zice că se bucură că-s acolo, că a trecut prea mult de când nu m-a mai văzut. Când am început să mă văd cu Justin, mă trata ca pe un câine vagabond cules de pe stradă. Acum, că a trecut ceva vreme, am fost avansată la statutul de animal de companie – fac parte din familie, dar nu-s cu adevărat un membru

al ei.

Tatăl lui Justin mă place mai mult, sau vrea, cel puţin, să-l plac cât de cât. Reuşeşte să ajungă acasă cu exact cinci minute înainte să fie gata cina, apoi se poartă ca şi cum ar sta în capul mesei, chiar dacă masa-i pătrată. Justin şi cu mine stăm perpendicular şi răspundem la întrebările lui taică-său ca şi cum am face un interviu la dublu. Răspunsurile noastre lipsite de nerv despre şcoală şi teme rămân necontestate de replicile lui lipsite de nerv. Risc să întreb de bunica lui Justin şi mi se răspunde că se descurcă pe cât de bine se poate. Toată lumea se încordează, aşa că schimb subiectul şi complimentez mâncarea. Mama lui Justin îmi spune că-i pare rău că n-o să mai aibă destul pentru vreo porţie suplimentară, fiindcă n-a plănuit să gătească pentru patru.

La început, voiam ca locuinţa lui Justin să devină o a doua casă a mea, iar familia lui Justin o a doua familie. Dar n-am reuşit decât pe jumătate. Şi e şi logic, fiindcă Justin abia dacă are el chef de propria-i familie. Am fost parţial dezamăgită că o a doua şansă de a avea o mamă normală s-a fâsâit. Dar am decis, mai ales, să umplu absenţa din viaţa lui Justin. Ţin minte că îmi ziceam că, dacă lui nu i se părea că are o familie, voi fi eu familia lui. Dacă nu se simţea acasă, voi face spaţiul nostru, împreună, o casă. Credeam că iubirea poate face aşa ceva. Credeam că la asta serveşte iubirea.

Acum nu mai sunt sigură de ce-i între noi. Ce fel de familie suntem. Cândva obişnuiam să mă imaginez cu el în viitor – cum ne căsătoream, făceam copii –, apoi să dau înapoi filmul mental până reveneam la cei care eram acum. Dar de ceva timp n-am mai făcut-o.

Justin, cât durează cina, nu se simte deloc în largul lui. Şi ştiu că eu sunt partea confortabilă – ştiu că-s persoana de la masă care-i aduce cea mai multă fericire, de care se simte cel mai aproape. Când se termină cina, după ce-am ajutat-o pe mama lui să spele vasele, îl găsesc la el în cameră, jucând un joc pe computer. Îl pune pe stop când intru, apoi bate cu palma locul de alături, îndemnându-mă să mă alătur lui.

— Scuză-mă că te-am pus să treci prin toată faza, zice şi mă sărută.

— Cina a fost bună, îi spun, chiar dacă n-a fost cine ştie ce.

Ştiu că mai departe de pupat n-o să mergem, cu părinţii în casă. E ca şi cum orice mişcare am face e amplificată şi ne bubuie în urechi.

Îmi dă şi mie un controler şi ne jucăm ceva timp. Dacă am fi altfel de puşti, ne-am face temele împreună. Dar noi evităm să ne facem temele împreună. Îmi dau seama cât de iresponsabilă e chestia asta. Lui Justin nu cred că-i trece prin cap aşa ceva.

Mă bucur că am revenit la normal. Nu ştiu dacă mi-a lipsit asta, dar în momentul de faţă pare să fie bine. E de parcă A nici n-a existat. A e un basm pe care mi l-am spus singură.

Justin e mai bun la jocul ăsta decât mine, valabil, de obicei, pentru mai toate jocurile pe care le jucăm. Eu pierd viaţă după viaţă, iar el îmi tot dă vieţi noi.

La ora nouă izbutesc să scap de jucat, zicându-i că trebuie să-mi fac lucrarea la bio, ca să nu iau notă proastă. Zic asta în parte fiindcă-i adevărat şi în parte fiindcă vreau să-şi amintească şi el să-şi facă tema. Are şanse mult mai mari să pice decât mine.

— OK, ne vedem mâine, zice, iar ochii îi rămân pe monitor.

Mă asigur că-mi iau la revedere de la părinţii lui. Mama lui spune iarăşi că s-a bucurat să mă vadă. Taică-său mă conduce până la uşă.

Nu simt, după ce ies, că am pierdut ceva plecând. Ca atunci când plec din casa proprie, e întotdeauna o parte din mine care rămâne, aşteptându-mă să revin. Asta o face să fie un cămin, sentimentul că o parte din mine mă aşteaptă mereu acolo.

În timp ce merg spre maşină, nu mă întorc să văd dacă Justin mă petrece cu privirea de la fereastră. Ştiu că n-o face.

Partea din el care mă aşteaptă nu-i aşa de puternică. Nu când ştie că sunt la dispoziţia lui.

Când ajung la mine, nu mă mai preocupă cearta noastră. Dimineaţa asta pare de mult uitată.

În privinţa lui A îmi fac griji. Despre A cred că mă aşteaptă. Nu i-am dat niciun semn toată ziua şi acum, că mi-am dat seama, pare că l-am abandonat. Ceea ce e greşit – că doar A mă abandonează pe mine şi sare dintr-un loc într-altul, din corp în corp.

Dar ştiu şi că aici şi eu sunt vinovată.

Îmi verific e-mailul şi mă simt aproape uşurată să descopăr că n-am veşti noi. Faptul că şi A e tăcut îmi scuză oarecum şi tăcerea mea. Şi, cu toate că A tace, se prea poate să fie din cauză că i-am spus să se oprească.

Mă pregătesc de culcare, apoi dorm timp de opt ore. Când mă trezesc, mă simt obligată, în primul rând, să pun capăt tăcerii. Aşa că scriu:

> A,
>
> scuză-mă, n-am apucat să-ţi scriu ieri. Am vrut, dar apoi s-au întâmplat o mulţime de lucruri (niciunul prea important, doar consumator de timp). Cu toate că mi-a venit greu să te văd, m-am bucurat să te văd. Pe bune. Dar are logică şi luatul unei pauze şi gânditul la chestii.
>
> Cum ţi-a fost ziua? Ce-ai făcut?
>
> R

Ştiu că-s cu fundul în două luntri – *Am vrut să-ţi scriu, dar hai să luăm o pauză.* Dar e o reflectare precisă a situaţiei. Sau a felului în care o văd.

Cu toate că ştiu că-i imposibil şi ştiu că n-o să ajute, tot vreau să ştiu pe unde e A.

Asta înseamnă că-l aştept pe A?

Nu ştiu.

Aş vrea, cel puţin, să văd ce se mai întâmplă.

Capitolul optsprezece

Primesc un e-mail zorit de la A, în drum spre şcoală. Îl citesc în maşină, înainte să intru. A îmi spune că el (ea?) şi-a petrecut ziua de ieri într-o imigrantă care îşi câştigă existenţa din spălatul toaletelor, iar în ziua de dinainte A nu s-a simţit bine, aşa că a rămas acasă la o altă fată şi s-a uitat la TV. Azi A e o altă fată care are o competiţie atletică importantă şi trebuie să rămână unde este. Chiar dacă i-am spus să nu vină aici, mă simt dezamăgită.

Vreau să mă contrazic. Vreau să-mi domin ezitările. Vreau ca A să fie aici.

Dar n-o pot răpi pe fata aia de la competiţia ei. Şi când mi-l imaginez pe A în chipul unei alergătoare de cros, mă pleoştesc. Dacă-i o altă Ashley? Sau fie şi cu aspect normal? Ce ne-am face atunci?

Mă gândesc să-i răspund, dar dacă nu-i spun să lase totul ca să ne vedem, nu prea are sens să-i mai spun altceva. N-am de gând să-i povestesc despre Justin – despre ceartă, despre împăcare. Altceva ce mai am în viaţă care să merite spus?

Închid telefonul şi intru în şcoală.

* * *

Trec prin mulţime. Încerc să nu vorbesc la oră, dar vorbesc când n-am încotro. Îmi salut prietenii, dar atât. Îi dau lui Justin ce vrea – suficientă distanţă ca să fie el însuşi, dar suficientă apropiere ca să ştie că nu sunt departe. Iau masa de prânz fără să-i simt gustul.

Mă trezesc gândindu-mă la Kelsea, la caietele cu toate acele feluri de a muri. Nu fiindcă aş vrea să mă sinucid. Nu-s nici pe departe pe punctul să mă sinucid. Dar înţeleg cum e să te simţi detaşat de propria-ţi viaţă. Să simţi că legătura ta cu oricine altcineva e atât de slabă că nu trebuie decât un gest hotărât ca s-o rupi cu totul. Dacă nu mă agăţ de ceva, alunec. Simt că nu mă susţine nimeni. În viaţa mea eu sunt singura care susţine.

În afară de A. Dar el/ea nu-i aici.

Rebecca şi Preston încearcă să ajungă la mine. Văd firul ăla subţire şi leagă mesaje de el, le împing în direcţia mea. Preston mă invită la altă sesiune de shopping fără cumpărături. Rebecca încearcă să mă mituiască cu o excursie la cafea după ore. Amândoi îmi amintesc că Daren Johnston dă un chef mâine-seară. Sunt sigură c-o să ajung pe-acolo.

Planuri. Îmi dau seama că nu fac planuri fiindcă vreau să văd unde-o să locuiască A mâine, dacă A o să fie liber. E sfârşit de săptămână. Pot merge mult cu maşina dacă e cazul.

Nu. Îl văd pe Justin şi gândesc *gata, opreşte.* Mă întreabă dacă vreau

să mergem la un film. Ba chiar mă lasă să aleg la care.

Odată ca niciodată, asta m-ar fi făcut fericită.

Nu mă ostenesc să-i zic mamei că nu vin acasă la cină. Am ajuns, cu asta, la două nopţi în şir, şi o să-mi facă oricum capul calendar. Aşa că mă gândesc să fac oricum ce am de gând şi să am parte de scandal după aia, în loc să am parte de scandal înainte şi să nu mai pot merge nicăieri.

Mergem un timp cu maşina, apoi luăm ceva de ronţăit şi mergem la un film de după-amiază. Cât aşteptăm să înceapă, mă trezesc că mă uit la ceilalţi oameni din sală. Cei mai mulţi sunt de vârsta mea şi nu mă pot opri să mă întreb dacă vreunul ar putea fi A. Probabil, cursa de atletism s-o fi terminat până acum. Poate că fata a decis să meargă la un film cu prietenii după. Nu-i imposibil.

Câteva fete îmi surprind privirile. Majoritatea mi le uită. Un cuplu mă înfruntă, holbându-se ca să mă facă să mă simt prost.

Justin se tot foieşte, simţind poate că atenţia mea se împrăştie. Mă sprijin de el, îi iau mâna. Îşi mută floricelele în poală ca să-mi dea voie. Dar când încep reclamele de dinainte de film, se trage deoparte.

Nu cred că filmul e ce s-a aşteptat el să fie. Posterele promiteau un film de groază cu acţiunea în spaţiu. Dar nu peste mult timp e limpede că lucrul cel mai înspăimântător cu care se confruntă astronautul e nesfârşita lui plictiseală şi lipsa de sens a vieţii sale. Pleoapele lui Justin încep să se zbată. Vreau să-i folosesc umărul pe post de pernă, dar mi-a zis cândva că dacă zac prea mult acolo, îi omor circulaţia. Aşa că revin la holbatul la public, cât de mult e posibil, începând să aleg de cine m-aş simţi mai atrasă dacă ar fi A în interior.

Ştiu că răspunsul ar trebui să fie *de toţi.*

Dar nu e *de toţi.*

Nu-i aşa de simplu să zici că toţi tipii sunt da şi toate fetele nu. E mai complicat de-atât. Deşi, în mare parte, pe băieţi îi pun la socoteală.

Răspunsul – adevăratul A pe care l-aş vrea – stă chiar lângă mine.

* * *

Când ajung acasă, tata e cel care aşteaptă în bucătărie, arătând dezamăgit. Îmi spune că mama deja s-a băgat în pat şi că a fost o grosolănie să nu vin la cină şi să nu sun. Mint şi zic că i-am spus de o groază de timp lui mami că o să am o întâlnire cu Justin. Îi zic „întâlnire” pentru ca tata să-şi imagineze că am băut sucuri cu gheaţă şi ne-am uitat galeş, fără oprire, unul în ochii celuilalt.

Pune botul complet.

Caut mesaje noi de la A, dar nimic. Şi nici nu-i scriu, dacă tot n-am încă ceva interesant să-i zic.

În dimineaţa următoare, mama zice că nu vorbeşte cu mine. Ştiu că ar trebui să mă simt naşpa, dar mai degrabă mă bucur că n-am de-a face cu ea.

Mă tem că n-or să mă lase diseară la chef, aşa că fac mare caz de făcutul temelor şi finalizatul câtorva sarcini domestice. E foarte uşor să-l câştig pe tata în felul ăsta.

Înainte să ies din casă mă gândesc să-i dau un e-mail lui A şi să-l (s-o) informez că o să fiu acolo. Dar după aia îmi amintesc ce s-a întâmplat cu bietul Nathan data trecută şi decid să-mi ţin gura. Dar tot mă întreb pe unde-o fi. Şi de ce n-am auzit încă nimic de la el.

Îl iau pe Justin cu maşina, fiindcă ştiu că plănuieşte să bea. Îl întreb ce-a făcut toată ziua şi abia dacă-şi aminteşte. Mă gândesc că poate viaţa lui e la fel de lipsită de evenimente ca şi a mea, şi că de-aia suntem împreună. Ca să fim, fiecare, evenimentul celuilalt.

Sau poate de-asta umblăm pe la chefuri, să găsim ceva demn de menţionat acolo. Sau să ne rupem rău. Sau ambele. Preston conduce şi el, aşa că bem cola fără zahăr şi-i povestesc filmul, care e mai interesant ca subiect de băşcălie decât de urmărit în sine. Cât vorbesc, Preston stă cu ochii pe uşă, aşteptând să i se declanşeze gaydarul. Îi rămâne amorţit până ce intră un tip care-o face pe James Dean. Preston intră în alertă pe loc, ca un copoi ce-a pus ochii pe cea mai drăguţă raţă din lume.

— Serios, zic. El?

Preston dă din cap o dată. De două ori.

— Vrei să aflu cine-i? întreb.

Preston clatină din cap o dată. De două ori.

Un minut după, Dirk Nielson dă buzna, cu cheile de la maşină zornăindu-i în mână. Se uită, îl ocheşte pe James Dean, se apleacă spre el şi-l pupă de bun găsit.

— Rahat, zice Preston.

— Îmi pare rău, zic.

— Eh, a fost plăcut, cinci secunde cât a durat.

James Dean se uită spre noi, se uită la mine. Scurt, o clipită, simt o legătură. Dar, când mă uit de-a binelea în ochii lui, ştiu că nu-i A. Mi s-a părut.

Mai vorbesc un pic cu Preston, apoi Rebecca şi Ben ni se alătură. Le povestesc despre film când o văd pe Stephanie că ţâşneşte din bucătărie, cu o falcă-n cer şi cu una-n pământ. Steve o urmează câţiva paşi, apoi se opreşte şi urlă CE CURU' MEU de cel puţin vreo trei ori, pe la spatele ei.

— Cine vrea să se ocupe? întreabă Rebecca. Cum nimeni nu schiţează vreun gest, oftează şi-o tuleşte după Stephanie. Ben şi Preston se îndreaptă spre Steve.

Le dau ocol şi-l găsesc pe Justin bând shoturi cu Kara Wallace şi Lindsay Craig, fata care era sigură că eram pusă pe rele cu tipul pe care l-am plimbat prin şcoală.

Îmi ţin firea şi mă apropii.

— Ce s-a întâmplat cu Steve şi Stephanie? întreb.

E limpede că-l întreb pe Justin, dar îmi răspunde Lindsay.

— L-a văzut mâncând cârnaţi picanţi şi-a zis că-i o nesimţire din partea lui, fiindcă ea-i vegetariană de, gen, vreo trei minute.

Karei i se pare amuzant. Justin ridică doar din umăr spre mine, ca şi cum ar fi renunţat de ani întregi să mai încerce să priceapă ce-i cu Stephanie şi Steve.

Lindsay se holbează la mine într-un fel ce mă face să mă întreb dacă nu m-am îmbrăcat cu ceva pe dos, dacă n-am zis vreo tâmpenie sau dacă nu-s o persoană eronată din cap până-n picioare. Decid să nu întreb.

Justin pare să aibă companie, aşa că ies din bucătărie. Din nou, ajung să mă plimb printre conversaţii, evitându-mi prietenii. *Eu sunt corpul ăsta,* îmi zic. Când prietenii mei văd corpul ăsta, presupun că ştiu multe despre persoana dinăuntru. Şi când oameni pe care nu-i ştiu îl văd, fac şi ăştia presupoziţii. Nimeni nu pune vreodată pe bune la îndoială presupoziţiile. Sunt stratul ăsta felul în care ne trăim vieţile. Şi nu-s altfel decât ei. Când l-am văzut pe James Dean intrând, am simţit că ştiu despre el cam la fel de multe cât a simţit şi el că ştie, probabil, uitându-se la mine. E ca o formă instant de citire, felul în care ne definim unii pe ceilalţi.

Casa nu-i aşa de mare. În pivniţă nu-i ring de dans – nici nu ştiu sigur dacă e vreo pivniţă. E coadă la baie tocmai din sufragerie, aşa că urc la etaj, sperând să găsesc o toaletă acolo. Plus că-i mai linişte sus.

Toate uşile de pe hol sunt închise. O deschid pe prima şi văd că-i un dormitor. Sunt pe punctul s-o închid, când aud o voce:

— Bună? Pot să te ajut?

Bag capul înăuntru şi-l văd pe Daren Johnston stând pe pat, cu picioarele încrucişate, citind *Proscrişii.*

— A, bună, Rhiannon, zice. Baia e a doua uşă pe dreapta. Am lăsat-o deschisă, dar cred că a închis cineva uşa. S-ar putea, adică, să fie cineva înăuntru, aşa că ar trebui probabil să baţi.

— Mersi, zic, dar nu ies. De ce stai aici, citind? E petrecerea ta, adică.

Daren surâde.

— Cred că-mi place mai mult să mă gândesc la datul unei petreceri decât să-mi vină oameni în casă. Mi-am învăţat lecţia.

— De ce nu le spui tuturor să plece acasă?

— Fiindcă se distrează, cred. Nu trebuie să sufere doar fiindcă mă simt eu mizantrop. Simţeam nevoia să iau distanţă, deci mi-am permis

să iau distanţă.

Arăt cu bărbia spre carte:

— Prima dată când o citeşti?

— Noo, cred că-i a doişpea, cam aşa.

Ţin minte când am citit-o eu – Justin şi cu mine eram în aceeaşi clasă de engleză anul trecut şi am citit-o împreună într-o după-amiază de sâmbătă, întinşi în pat. Am făcut întrecere să vedem cine termină primul, dar m-am abţinut s-o iau prea repede fiindcă îmi plăcea felul în care dădeam amândoi paginile în acelaşi timp, felul în care eram în acelaşi punct al poveştii. Când am terminat, a zis că l-a dat pe spate o chestie, „nimic de aur nu poate dăinui" – i s-a părut foarte adevărată. Apoi a zâmbit şi a zis: „Cred că noi o să trebuiască să fim argint". Şi mi-a zis, după aceea, zile întregi, Argint.

— Crezi că aurul poate dăinui? îl întreb acum pe Daren.

Zâmbetul lui e altfel decât cel al lui Justin – ceva mai subtil, ceva mai puţin aprins.

— Nu cred că poate dăinui ceva, îmi zice. Fie bun, fie rău. Aşa că mi se pare că partea importantă este să nu ajungi să-ţi faci probleme dacă ceva o să dăinuiască şi, în loc de asta, să te bucuri de ce ai atât cât ţine.

O uşă se deschide pe hol şi un băiat strigă:

— Daren! Pe unde te ascunzi?

Parcă-i un maistru ce-şi cheamă muncitorii la lucru după prânz.

Daren nu se mişcă.

— Să se consemneze, zice. Că nu mă ascund.

— DAREEN! mugeşte vocea.

Apoi uşa dormitorului se cască şi mai larg şi-l văd intrând pe James Dean. Mi-am imaginat că ar avea o voce mai… sexy.

— Aici erai!

— Aici sunt, admite Daren.

— Hai la chef!

— Vin când o să termin cu cartea asta. Nu mai am decât o sută de pagini.

James schiţează o mişcare să-l ridice pe Daren de pe pat. Apoi se aude o altă voce:

— Charles! Unde eşti, Charles?

— Era mult mai plăcut când lumea folosea telegraful, zice cu un oftat Daren.

— Cred că Dirk are nevoie de mine, zice Charles/James. Ne vedem după ce ai terminat cartea.

Se întoarce apoi spre uşă şi răcneşte:

— VIN ACUUM!

Daren n-a lăsat cartea din mână.

— Vezi, Rhiannon, spune după ce a plecat Charles. Nimic din ce-i

tâmpit nu dăinuie.

După ce mă duc la baie (pe care Charles a lăsat-o surprinzător de curată, ba chiar a lăsat la loc colacul şi capacul), revin în bucătărie. Când ajung, văd că a dispărut Kara şi că doar Lindsay a mai rămas acum cu Justin. El pare beat, iar ea pare hotărâtă. De parcă m-ar fi simţit, Lindsay se întinde şi-i pune o mână pe umăr, apoi o coboară spre piept. Reacţia lui e aşa de rapidă, încât aproape că-i poţi zice instinct – cu o mişcare iscusită i-a luat mâna de-acolo şi i-a dat-o deoparte. N-are cum să se mai scoată după umilinţa asta, a fost respinsă total. Şi partea bună e că ştiu că el nu m-a văzut încă. N-a făcut-o fiindcă mă uitam eu.

A făcut-o fiindcă e cinstit cu mine.

Las să treacă un minut, o las pe Lindsay s-o şteargă cu coada între picioare. Apoi îmi fac simţită prezenţa. N-aş putea spune că Justin se luminează când mă vede, dar nici nu se întunecă.

Îi zic cum l-am găsit pe Daren citind *Proscrişii* la etaj.

— Iubesc cartea aia! zice Justin.

— Ţii minte când am citit-o?

Probabil a dat prea multe pahare peste cap ca să mai ştie despre ce vorbesc. Sau aşa cred. Dar numai ce-l aud:

— Dii, Argint!

Nu-i atât de romantic ca atunci. Dar mă bucur că îşi aminteşte.

Se dă de lângă blatul din bucătărie.

— Hai să vedem ce se întâmplă, zice.

Mă iau după el. Ne găsim amicii, pălăvrăgim de ne ia naiba şi nu mă mai simt fata pitită în corpul vizibil. Sunt acum versiunea de eu a lui Justin – asta sunt şi asta văd ceilalţi. Şi-i în regulă. Mă ajută să navighez prin petrecere. Mă ajută să ştiu ce fac. Mă ajută să văd cine să fiu.

Nu mă mai uit după A. Mă întorc spre oamenii ăştia, fiindcă ei sunt viaţa mea.

Capitolul nouăsprezece

Duminică cedez şi-i scriu lui A. Sunt îngrijorată că n-am veşti.

A,

Pe aici nu-i decât un weekend normal. Am fost la o petrecere. Am vorbit cu ceva lume, dar niciunul dintre ei nu era tu. Am dat de belea cu mama, dar am supravieţuit. Mi-am făcut nişte teme. Am dormit până târziu azi, apoi am văzut, după-amiază, cu Rebecca, un film mai bun decât am văzut vineri-seară. (Atenţiune: VAST e plicti.)

Unde/cum/ce ai făcut tu?

R

Apăs tasta şi-l trimit deşi nu sună cum trebuie, fiindcă nu-mi pot imagina cum să-l fac să sune mai bine. Nu vrea să audă chestii despre Justin şi nu vreau să îi spun din astea. Aşa că mi-am banalizat weekendul înainte să i-l trimit pe e-mail. Nu i-am dat niciun motiv să fie interesat.

Şi poate că-i mai bine aşa.

Mă trezesc în dimineaţa următoare simţindu-mă cam tehuie de cap. Îmi zic mai întâi că-i din cauză că am adormit îmbrăcată. Nu se-ntâmplă foarte des, aşa că-i ciudat să-mi văd tricoul, blugii. Dar nu-i singura chestie. E ca şi cum m-am trezit într-un pat nefamiliar, deşi ăsta mi-e patul şi asta mi-e camera. Mă aştept, când mă uit la ceas, să arate patru dimineaţa, ca să-mi explice dezorientarea. Dar e timpul normal de trezire. Începe să sune alarma.

Asta din cauză că-i luni, gândesc.

Dar apoi mă corectez.

Nu, e marţi.

Când mă duc să opresc soneria, găsesc pe ea un petic de hârtie împăturit. Chiar înainte să-l deschid am o idee vagă că e o scrisoare pe care am scris-o chiar eu. Dar conţinutul nu mi-l amintesc.

Dragă Rhiannon,

Înainte să mai zic ceva, sau să explic ceva, vreau să te opreşti din citit şi să încerci să-ţi aminteşti tot ce-ai făcut ieri.

Scrisul de mână e al meu, dar ştiu imediat că nu eu am scris asta.

Ştiu instant.

A.

Aici.

A.

Eu.

Încep să tremur fără să mă pot opri. Vreau să ţip, dar mă tem să nu mă audă ai mei.

Nu pot să cred.

Dar *pot* să cred.

Ştiu că n-o să am decât o ocazie să-mi amintesc ce s-a întâmplat înainte ca rândurile de pe hârtia asta să-mi coloreze amintirile sau să-mi umple golurile. Aşa că las scrisoarea din mână. Mă pun iarăşi în pat.

Ieri, îmi zic. *Ce-a fost ieri?*

Mă ţin minte urcând. Afară, singură. Şi urc un munte. Cuprind cu privirea o mulţime de copaci.

E liniştit.

N-am chiulit. Am fost la şcoală mai înainte. Am luat prânzul cu Justin. Mi-a zis iarăşi Argint. A mâncat pizza şi s-a plâns de Stephanie şi Steve. Îmi amintesc că Stephanie şi Steve s-au certat, dar asta a fost sâmbătă seara la chef. N-a fost ieri. Nu cred că i-am văzut pe Stephanie sau pe Steve ieri. Nu-mi amintesc. Nu mai reţin.

Nu mai reţin nici ce i-am zis lui Justin. Ţin minte că a vorbit cu mine, dar ce i-am zis nu mai ştiu.

Poate n-am zis nimic.

Ţin minte că am plecat devreme de la cină. Că am venit aici.

Ţin minte că am scris scrisoarea.

Dar nu eu am scris scrisoarea. Îmi amintesc pixul din mână, hârtia de sub el. Dar nu mai ştiu când am decis ce să scriu.

Nu-mi amintesc să fi gândit ceva. Dar nici că a gândit altcineva pentru mine.

Apuc iarăşi scrisoarea.

N-aş fi făcut asta dacă aveam de ales. Sper că ştii. N-am avut habar că o să se-ntâmple până ce nu m-am trezit şi am deschis ochii tăi.

Am încercat să-ţi respect ziua cât de bine m-am priceput. Puteam să stau în pat, acasă – dar aş fi înnebunit să fiu singur cu tine aşa. A trebuit să ies, ca în orice altă zi.

Sper că n-am modificat nimic. Sper că nu ţi-am alterat cumva viaţa. Dacă am făcut-o, să ştii că nu asta mi-a fost intenţia. Am făcut ce-am putut.

Am încercat să-ţi las în pace amintirile. Am încercat să nu aflu despre tine lucruri pe care n-ai vrea să le aflu.

Sper că nu te-ai speriat. Pentru nimic în lume n-aş vrea să te sperii.

Trebuie să-ţi spun iar: n-am avut de ales. Dacă aveam, ar fi fost de neiertat.

Tu ce-ţi aminteşti? Sunt pe cale să-ţi povestesc parcursul

întregii zile. E ultima şansă să mai ai amintiri neafectate de relatare.

Când m-am trezit am rămas buimac. În toţi anii ăştia nu m-am mai trezit în corpul cuiva la care să ţin atât de mult. Am vrut să-ţi respect intimitatea cât mai mult posibil, aşa că porţi lenjeria de ieri, iar în momente când a fost expus câte ceva ce nu mai văzusem deja mi-am ţinut ochii închişi.

M-am întâlnit cu părinţii tăi la micul dejun, apoi am mers cu maşina la şcoală. Fiindcă am mai fost acolo, nu mi-a fost greu să pilotez. Nu cred să-şi fi dat seama cineva că ceva era în neregulă. M-am dus la ore şi am încercat să nu ies în evidenţă. Am încercat să iau notiţe cât mai bune pentru tine. Dacă vrei amănunte despre ore, le găseşti în caiete.

Am încercat să-l evit pe Justin. Ştiu că ai fi vrut să-l evit. A funcţionat până la prânz, când a sugerat să ne ducem la o pizza. N-am ştiut cum să mă scot. Nu s-a întâmplat altceva decât conversaţie. Îi e ciudă pe Steve şi Stephanie fiindcă se ceartă.

Nu l-am mai văzut până s-a terminat cu şcoala. Voia să facem ceva, dar i-am zis că trebuie s-o iau pe mama ta de la un consult medical. Asta în caz că aduce vorba.

(Îmi dau seama că-i ciudat să tot zic „eu” – prin „eu”, evident, vreau să zic „tu”. Trebuie să înţelegi: când făceam lucrurile astea nu simţeam că le-ai face tu. Simţeam că le fac eu. Mă întreb dacă şi ţie o să ţi se pară la fel.)

Fiindcă am fost deja la ocean şi în pădure împreună, mi-am zis că cel mai fain ar fi să urc un munte. Voiam şi să fim singuri… şi cât am urcat am fost foarte singuri. (Dacă vrei să ştii unde ne-am dus, căutarea pe net ar trebui să mai fie pe telefonul tău. N-am şters nimic.) M-am simţit bine în solitudine, să fac un efort exclusiv fizic. Am vrut să-ţi aminteşti asta şi să-ţi aminteşti că am fost cu tine. Nu ştiu dacă e posibil. Dar – ştiu că sună cam aiurea – a fost ca şi cum am simţit pentru amândoi.

Fiindcă nu voiam să-ţi fac probleme, am ajuns înapoi la timp pentru o cină foarte cordială cu părinţii tăi. Apoi m-am retras la tine în cameră, am încercat să fac cât mai multe din temele tale şi am decis să-ţi scriu biletul ăsta.

N-am cum să ştiu cum o să reacţionezi şi nici nu îmi închipui că ar exista un mod bun sau rău de reacţie. Chiar dacă n-am produs nicio pagubă, ştiu că fisura asta poate, totuşi, rămâne de nereparat. Înţeleg dacă n-o să mai vrei să mă vezi, să-mi vorbeşti sau să-mi scrii. Dar o să sper din răsputeri că vei vrea să rămân în viaţa ta. Asta rămâne la latitudinea ta.

Ştiu că nu-i nici vina şi nici alegerea mea, dar tot îmi pare rău. Ştiu că trebuie să fie la fel de greu să citeşti asta pe cât mi-a fost

mie să scriu.

Al tău,
A

Mama bate la uşă, să se asigure că-s trează. Îmi amintesc că i-am zis lui Justin că o duc la doctor? Da. Ţin minte c-am spus asta, şi când mă gândesc mai intens îmi amintesc chiar şi că i-am zis că o duceam la un medic specialist în insomnii. Şi cum a glumit el despre sustragerea din pastilele ei.

Cum de ştiu aşa ceva dacă n-am fost acolo?

Pot şti numai fiindcă A mi-a lăsat amintirea. Nu contează care dintre noi mi-a controlat corpul, atâta timp cât amintirile au fost păstrate.

Vreau să mă-nfurii. Vreau să mă ia groaza. Vreau să pot râde de tot, să mi se pară ridicol. Ar fi toate răspunsuri raţionale. Numai că mă simt… tristă. Tristă că A a trebuit să treacă prin aşa ceva. Tristă că a fost imposibil de evitat. Tristă că lucrurile se complică şi mai tare. Ştiu din toată inima că A nu mă minte – corpul şi viaţa mea au fost în siguranţă cât le-a controlat. Ştiu că n-ar fi făcut nimic care să mă rănească.

Îmi mai dau seama – într-un fel în care n-aş fi putut s-o fac înainte – cât de uşor i-ar fi fost lui A să distrugă totul. M-ar fi putut sili să fac orice. Să mă despart de Justin. Să-mi fac poze goală şi să le trimit pe adresa lui. Să fug de acasă.

Dar nimic de genul ăsta nu s-a întâmplat. Ştiu că nu s-a întâmplat.

Dar chiar şi aşa nu pot reveni pe deplin la normal. Nu, chestia asta mi s-a întâmplat. N-o pot da, pur şi simplu, deoparte, cum fac toţi ceilalţi ale căror corpuri le locuieşte A. Ei nu ştiu cum au pierdut o zi. Dar eu ştiu. Nu am cum să mă împiedic să ştiu.

Îmi închipui că A vrea să vadă dacă o să păstrăm legătura sau dacă mi-a ajuns şi vreau să iau distanţă. Scriu:

A,

Cred că ţin minte totul. Astăzi pe unde eşti? În loc să-ţi scriu un mesaj lung, aş vrea să vorbim.

R

* * *

Primesc răspunsul aproape instant.

R,

Mă simt aşa de uşurat că mi-ai scris. Sunt cam la două ore distanţă, un băiat pe nume Dylan. Dar o să vin oriunde vrei tu.

A

Nu vreau să aştept. Dar ştiu că trebuie să merg la şcoală, să văd dacă A a stricat ceva fără să-şi dea seama. Aşa că-i spun să ne întâlnim la librărie, după ore. Va trebui să aşteptăm până atunci.

Răspunsul îi e un simplu

Mulţumesc.

Nu-i mai scriu. N-am de ce. Nu trebuie decât să fiu acolo mai târziu – şi să mă pregătesc să văd ce s-a ales de toată lumea ieri, cât am lipsit. Mă aştept să dau peste un câmp minat – să dau socoteală pentru tot ce-am zis ori n-am zis, pentru unde-am fost sau n-am fost. Sunt pregătită ca oamenii din viaţa mea să fie mânioşi, supăraţi sau nedumeriţi.

Dar ce se întâmplă e şi mai rău:

Nimeni nu pare să-mi fi observat lipsa. Sau că n-am fost eu însămi.

Începând cu mama, care stă pe scaunul ei obişnuit. O întreb dacă i-am părut aiurea ieri.

— Nu, ai fost foarte drăguţă, zice. Am avut parte de o cină plăcută.

Nu scot în evidenţă că o „cină plăcută" ar fi trebuit să i se pară ciudată. Să dea de bănuit.

Dar ea trăieşte în lumea ei. Nu-s surprinsă că n-a observat.

Prietenii mei, totuşi… cred că ei s-ar putea să fi observat ceva. Poate nu chiar totul. Dar ceva, cât de cât.

Nu mi se pare, totuşi, că m-ar trata altfel. Nu simt o gaură de-o zi în prietenia noastră.

Aşa că întreb.

— Am fost ciudată ieri? Altfel?

Rebecca îmi spune că n-am avut nimic.

Preston zice că nu prea m-a văzut.

Ben pretinde că n-a auzit întrebarea.

Stephanie zice:

— Vrei să ştii cine-i altfel? *Steve* e altfel.

Iar Justin… Justin zice:

— Da, ai fost ciudată, dar asta nu înseamnă tocmai *altfel*.

Glumeşte. Îmi dau seama că glumeşte. Şi, din tonul lui glumeţ, îmi dau seama că a fost o zi bună, că nu l-a deranjat că am dus-o pe mama la doctor în loc să merg acasă cu el. A n-a făcut nimic ca să înrăutăţească lucrurile între noi. Dacă a făcut ceva, atunci a mai îmbunătăţit un pic situaţia.

Mă bucur că am scăpat neprinsă. Şi mi-e ciudă că nimeni n-a observat diferenţa.

* * *

Plec de la şcoală un pic mai devreme. Înainte să apuce cineva să mă oprească şi să mă-ntrebe unde mă duc. Înainte ca nimeni să nu mă poată opri şi întreba unde mă duc.

Cât conduc spre librărie, accesez încă un pic din ziua de ieri. Văd mai ales copacii aflaţi sub mine. Simt cum a fost să fiu sus, pe muntele ăla. Trag aer în piept amintindu-mi cum am tras aer în piept acolo.

Mă simt mai bine.

A nu mi-a spus mare lucru despre Dylan, băiatul al cărui corp sunt pe cale să-l întâlnesc. Dar când intru în cafeneaua librăriei nu mai am nicio îndoială după cine să mă uit, fiindcă se vede limpede că el se uită după mine. Privirile ni se întâlnesc, iar privirile ni s-au mai întâlnit. Pornesc într-acolo.

— Hei! zic.

— Hei! răspunde.

A ales aceeaşi masă ca data trecută. Şi asta, dintre toate lucrurile, mă copleşeşte. Tot ce s-a întâmplat de atunci, de ultima oară – de parcă aş simţi totul deodată.

— Am nevoie de cafea, îi zic.

Am nevoie să-mi adun gândurile. Şi chiar am mare nevoie de cafea.

Nu pare deranjat.

— Da, sigur, zice.

Arată sută la sută tocilar astăzi, cu voce de tocilar. Parcă-i scos din serialul *Teoria Big Bang*. N-are chestii pe tricou, e doar un tricou simplu, albastru. Mă-ntreb cât de mult a trebuit A să caute până ce-a găsit unul fără vreo inscripţie glumeaţă. Apoi mă răţoiesc la mine însămi pentru că am tras atâtea concluzii pripite doar din cauza faptului că tipul arată a tocilar.

— Vrei ceva? îl îmbii.

— Sigur.

Nu încearcă să vină cu mine şi mă bucur că am două minute de dat comandă şi aşteptat. Mă holbez la mâinile mele şi mă gândesc la el holbându-se, ieri, la mâinile mele. Arătau la fel? Sau familiaritatea, cumva, le modifică? Fata de după tejghea strigă comanda mea şi mi-o întinde. Duc băuturile la masă şi preţ de câteva secunde – cam prea multe – stăm aşa, stingheri. Aşteaptă să zic eu ceva. Eu aştept să zică el. Şi nu zicem nimic.

Rup tăcerea şi-i spun:

— Parcă ar fi dimineaţa de după.

Se uită la mine cu blândeţe, dar neliniştit, şi zice:

— Ştiu.

Dimineaţa de după. Nu pot să cred c-am zis asta. Fiindcă ce să ştie el despre dimineaţa de după? Nu-i întotdeauna în altă parte?

Mă priveşte – mă priveşte toată. Mâinile, faţa. Ochii. Chiar dacă o

fac zi de zi, mă întreb cum a fost să se găsească înăuntrul meu, să vadă aşa lumea fără să fi fost obişnuit deja.

Calm. Ce simt acum e un calm bizar. A şi cu mine am făcut ceva ce e posibil să nu mai fi făcut nimeni vreodată. Stau vizavi de cineva care a văzut lumea cu ochii mei. Iar A stă vizavi de cineva care-i poate spune cum a fost să dispară pentru o zi.

— M-am trezit şi mi-am dat seama că totu-i altfel, îi zic. Chiar înainte să-ţi văd scrisoarea. Nu era ca o dezorientare obişnuită. Dar nici nu simţeam că aş fi pierdut o zi. Era de parcă m-aş fi trezit şi ceva ar fi fost… în plus. Apoi am văzut scrisoarea ta, am început s-o citesc şi am ştiut imediat că era adevărată. Că se întâmplase. M-am oprit când mi-ai spus şi am încercat să-mi amintesc totul despre ziua de ieri. Şi erau toate amintirile acolo. Nu şi chestiile pe care le uit de obicei, cum ar fi trezitul sau spălatul pe dinţi. Ci urcatul pe munte. Prânzul cu Justin. Cina cu ai mei. Chiar şi scrisul propriu-zis al scrisorii – aveam o amintire şi cu asta. N-ar trebui să aibă vreo logică – de ce mi-aş scrie o scrisoare pentru a doua zi? Dar în mintea mea are logică.

Cu blândeţe, întreabă:

— Mă simţi acolo? În amintiri?

Clatin din cap.

— Nu e cum ai putea crede. Nu te simt controlând lucruri, sau în corp sau ceva. Mă simt ca şi cum ai fi fost cu mine. Ca şi cum îţi pot simţi prezenţa, dar în afara mea.

Ce mai spun şi eu! Dacă aş da drumul la TV într-o dimineaţă şi-aş auzi o fată zicând chestiile pe care le zic acum, aş crede că-i nebună de legat.

— E-o nebunie că avem discuţia asta, declar.

Dar evident că nu la fel o să vadă sau să simtă A. *Pentru el e normal,* îmi reamintesc.

— Am vrut să-ţi aminteşti totul, zice. Şi pare că mintea ta s-a conformat. Sau poate că şi ea voia să-ţi aminteşti totul.

— Nu ştiu. Mă bucur, doar că aşa stau lucrurile.

— Şi îţi aminteşti sentimente? Sau vezi doar scena?

— Cum adică?

— Adică, dacă te-aş întreba ce-ţi trecea prin minte când luai prânzul cu Justin, ai putea să-mi spui?

Închid ochii şi încerc să mă duc înapoi. Îl văd mâncând pizza. Nu-mi amintesc prea bine ce a zis, ci doar că sporovăieşte într-una. Dar nu-mi amintesc să fiu fericită, agasată. Furioasă sau ceva. Îmi amintesc doar că am fost prezentă.

— Nimic, spun ţinându-mi ochii închişi. Ştii când eşti foarte şucărit pe cineva şi apoi, după câteva zile, îţi aminteşti că ai fost şucărit, dar nu mai ţii minte de la ce. Ei bine, e opusul chestiei ăsteia.

Deschid ochii şi-l văd integrând ce i-am spus. Cred că-i confirm

ceva ce-a bănuit dintotdeauna.

— Tu chiar nu ştii cum e pentru noi, nu?

— Nu, răspunde molcom, nu ştiu.

Mă mai întreabă şi despre alte lucruri care s-au întâmplat ieri – Rebecca oprindu-mă ca să copieze tema mea la bio (nu-i nicio surpriză aici), căţăratul. Discuţia la cină cu părinţii mei. Îi spun că singura chestie care mi-a rămas întipărită bine e căţăratul pe munte. Când mă gândesc la asta chiar simt ceva – starea aia de eliberare, de libertate. E vreo emoţie sau îmi amintesc o senzaţie fizică? Nu izbutim să decidem.

— E interesant, admit. Tare sucit şi dubios şi dement – dar şi interesant.

— Eşti extraordinară pentru că înţelegi şi pentru că mai vrei să ai de-a face cu mine chiar şi după ce… am fost unde am fost.

— Nu-i vina ta. Ştiu.

— Mulţumesc.

E greu de crezut că am avut impresia că pot sta departe de el. E greu de crezut că am avut impresia că pot fugi de asta. Fiindcă, în momentul ăsta, e atât de confortabil!

— Mulţumesc pentru că nu mi-ai dat viaţa peste cap, îi zic. Şi pentru că m-ai lăsat îmbrăcată. Asta, evident, dacă nu cumva vrei să nu-mi amintesc că ai tras cu ochiul.

— N-am tras cu niciun ochi.

— Te cred. E uimitor, dar te cred întru totul.

Şi fiindcă îl cred, vreau să-mi spună mai multe despre cum a fost pentru el – când a văzut că e eu.

Dar pare şi o chestie turbat de narcisistă. Ce fel de fată cere o a doua opinie despre propria ei viaţă?

A îmi simte reţinerea. Normal.

— Ce-i?

Decid să-i spun.

— E că… simţi că mă cunoşti mai bine acum? Fiindcă chestia aiurea e că… eu simt că te ştiu mai bine. Din cauza a ceea ce-ai făcut şi ce n-ai făcut. Nu că-i ciudat? Aş fi crezut că o să afli mai multe despre mine… dar nu-s sigură că-i aşa.

— I-am cunoscut pe părinţii tăi, zice.

Măiculiţă.

— Şi care-a fost impresia ta?

— Cred că amândoi ţin la tine, în felul lor.

Râd.

— Bine spus.

— Ei, mi-a făcut plăcere.

— O să am grijă să-mi amintesc asta când o să-i cunoşti pe bune. „Mamă şi tată, el este A. Credeţi că acum îl vedeţi prima oară, dar l-aţi

mai întâlnit, când era în corpul meu.”

— Sunt sigur că ar ieşi bine.

Şi chestia tâmpită e asta: sunt sigură că l-ar îndrăgi. Dacă aş putea să-l îngheţ aşa cum este şi să-l duc acasă la mami şi tati, ar fi absolut încântaţi.

Dar nu-i pot spune asta lui. N-ar fi cinstit să-i spun. Aşa că-l întreb altceva. Ca să fiu sigură.

— Nu se mai poate întâmpla, corect? zic. Niciodată nu eşti aceeaşi persoană de două ori.

Dă din cap.

— Corect. N-o să se mai întâmple.

— Nu te supăra, dar mă simt uşurată că n-o să trebuiască să mă duc la culcare cu grija că o să mă trezesc cu tine la butoane. O dată, fie, cred că pot să accept. Dar să nu-ţi faci din asta un obicei.

— Promit – vreau să-mi fac un obicei din a fi cu tine, dar nu în felul ăsta.

O zice fără emfază, ca şi cum n-ar fi mare chestie. Ca şi cum s-ar putea nici să n-aud.

Dar aud.

— Mi-ai văzut viaţa, zic. Zi-mi în ce fel crezi tu că o să poată funcţiona asta.

— O să găsim o cale.

— Ăsta nu-i un răspuns, observ eu. E o speranţă.

— Speranţa ne-a adus până aici. Nu răspunsurile.

— Bine zici.

Sorb din cafea.

— Ştiu că-i aberant, dar… mă tot întreb. Chiar nu eşti băiat sau fată? Când erai în corpul meu, adică, te-ai simţit mai… acasă decât dacă ai fi fost într-un corp de băiat?

— Sunt eu şi atât, zice el (ea). Mereu mă simt ca acasă şi niciodată nu mă simt ca acasă. Aşa merg lucrurile.

Nu ştiu de ce, dar nu mi-e suficient.

— Şi când săruţi pe cineva? insist.

— Acelaşi lucru.

— Şi în timpul sexului?

— Dylan roşeşte? În momentul ăsta, roşeşte?

Roşu aprins.

— Mda.

— Bine. Fiindcă eu ştiu că roşesc.

Nu ştiu de ce l-ar face să roşească aşa de tare cuvântul *sex*. Dar îmi dau imediat seama şi îmi scapă pe gură:

— Tu niciodată n-ai…

Pufneşte.

— N-ar fi cinstit din partea mea să…

— Niciodată!

S-a făcut roşu ca o căpşună.

— Ce mă bucur că ţi se pare amuzant, zice.

— Pardon.

— A fost fata asta.

Aha!

— Chiar aşa?

— Da. Ieri. Când eram în corpul tău. Nu mai ştii? Cred că s-ar putea s-o fi lăsat însărcinată.

— Nu-i amuzant!

— Numai pentru tine am ochi, zice.

Şi n-o zice la modul amuzant. Sau răutăcios. Sau nepăsător.

Sinceritate. Cred că ăsta-i cuvântul. Când vrei aşa de mult să fie real ceea ce spui încât nu poate fi decât ceea ce este.

Nu-s obişnuită cu aşa ceva.

— A… încep.

Trebuie să-i spun. Trebuie să ne menţinem pe tărâmul realităţii. Şi pe tărâmul realităţii nu putem fi împreună.

— Nu acum, mă întrerupe. Să rămânem în nota asta plăcută.

Nota plăcută. Îmi stârneşte şi mie ceva plăcut. Care, momentan, răsună mai puternic decât realitatea.

— OK, zic. Pot să fac asta.

Aşa că în loc să vorbim despre ziua de mâine, vorbim despre ieri. Îl întreb ce-a mai observat şi-mi spune o sumedenie de chestii la care nu m-aş fi gândit în veci. Detalii fizice, precum un semn din naştere mic şi roşu de la baza degetului mare stâng, şi amintiri gen Rebecca şi-a prins gumă de mestecat în păr. Se străduieşte, de asemenea, să mă convingă că alor mei le pasă de mine. Îi spun că i-a prins, probabil, într-o zi bună. Nu mă contrazice – dar văd şi că nu înţelege pe deplin ce vreau să zic. Fiindcă nu trece niciodată cu cineva prin zile bune şi zile rele. Nu aşa cunoaşte el viaţa. Şi din nou îmi amintesc că n-o să fie niciodată pregătit să aibă de-a face cu cineva aşa de rău-bun ca mine.

A îşi aruncă din când în când privirea pe display-ul telefonului, şi-mi dau seama că ar trebui să ţin seama şi eu de trecerea timpului. Să ajung acasă la cină. Acasă la teme. Acasă la culcare. Acasă la viaţa mea.

— Se face târziu, spun.

— Ştiu.

— Aşa că probabil ar trebui…

— Dar numai dacă-mi promiţi că o să ne vedem iar. Şi curând. Gen, mâine dacă putem. Şi dacă nu mâine, atunci poimâine. Mâine de apoi, hai să-i zicem aşa.

Începe iarăşi, şi nu pot face nimic să-l opresc. Fiindcă nu vreau să-l

opresc. Fiindcă atâta vreme cât rămâne aşa – doi oameni de vorbă la o cafea – nu există decizii care trebuie luate.

— Cum să spun nu? zic. Mor de curiozitate să aflu cine-o să mai fii.

Sinceritatea revine atunci când el declară:

— O să fiu întotdeauna A.

Mă ridic şi-l pup pe frunte.

— Ştiu. De-aia vreau să te văd.

Îmi imaginez că lumea se uită cum ne ridicăm de la masă, cum aruncăm la gunoi paharele de cafea şi ne luăm la revedere. *A mers bine,* şi-ar putea spune. Nu-s la prima întâlnire, nu, sunt prea familiari. Şi nici vorbă să fie la ultima întâlnire. Fiindcă a mers bine. Fiindcă băiatul ăsta cu mutră de tocilar şi fata asta liniştită se plac, e limpede. Nu trebuie să fii înăuntrul corpurilor noastre ca să te prinzi de asta.

Capitolul douăzeci

În următoarea zi, A e la patru ore de mine, în corpul unei fete. Ar putea la fel de bine să fie patruzeci de ore sau zile.

Îi zic lui A că avem întotdeauna ziua de mâine. Şi, când scriu asta, vreau s-o şi cred.

Dar n-o cred de-a binelea.

Cu o zi întreagă în faţă, decid să fac un experiment. O să mă prefac că-s străină în propriul corp.

Mă holbez în oglindă, după duş. De câte ori am mai făcut asta? Să mă holbez la mine în timp ce aburii dispar. Am încercat şi am eşuat să par că arăt mai bine. De nenumărate ori. Dar de câte ori, în toate dăţile astea, m-am *văzut* pe bune? Mă uit la ce nu merge. De obicei mă fixez pe coşuri, pe părul încâlcit de pe cap, pe părul de pe corp, pe cât de nearmonioasă sunt, pe cât de obosită arăt, pe cât de grasă mă fac, pe cum îmi atârnă chestiile. Dar nu iau o imagine de ansamblu. Nu mă dau înapoi ca să mă uit la întreg şi să zic *asta-s eu.* Şi cu siguranţă nu mă dau în spate ca să mă uit la întreg şi să mă întreb *chiar sunt eu asta?*

O fac acum. Cât din corpul meu sunt eu pe bune? Faţa mea sunt eu, e clar. Oricine s-ar uita la faţa mea ar şti că sunt eu. Chiar şi cu părul ud şi dat pe spate, sunt eu. Dar după aceea? Dacă mi-aş arăta o poză cu mine de la umeri în jos, aş mai fi sigură că eu sunt? M-aş putea identifica?

Închid ochii şi mă întreb cum îmi arată picioarele. Ştiu, dar vag. La fel şi mâinile. Habar nu am cum îmi arată spatele.

Las corpul să mă definească, dar nu-l pot defini.

Dacă aş fi un străin în corpul meu, ce aş gândi despre el? Deschid ochii şi nu-s tocmai sigură. Un străin n-ar şti poveştile din spatele tuturor micilor semne şi cicatrici – căderea de pe tricicletă, sau când s-a spart, atunci, becul. Unui străin s-ar putea să nu-i pese dacă ţâţele mele nu-s identice sau că aluniţa de pe braţ are mai mult păr decât restul braţului. De ce să-ţi baţi capul judecând, dacă tot eşti străin în corpul ăla? E aproape ca şi cum ai conduce o maşină. Da, nu vrei să fie o rablă, dar până la urmă o maşină e o maşină. Nu contează cum arată, atâta timp cât te duce unde ai nevoie să ajungi.

Ştiu că nu-s maşină. Dar, în timp ce umblu pe culoarele şcolii, îmi imaginez că există o Rhiannon mititică ce conduce corpul meu. E adevăratul meu sine. Corpul e doar un vehicul. Şi-mi vin tot soiul de întrebări. Când Preston vorbeşte cu mine, pare să vorbească cu şoferiţa. Dar când se uită la mine un tip pe care nu-l cunosc, se holbează la maşină. Când profu se uită peste clasă şi bâzâie despre istorie, nu vede şoferii, ci maşinile parcate. Şi când mă sărută Justin…

nu ştiu. Uneori e de parcă ar încerca să sărute şoferiţa. Alteori pupă doar maşina.

Încerc să mă imaginez în alte trupuri pe care să le conduc, să le înţeleg punctul de vedere. Ajung la următoarea concluzie: nu-mi place foarte mult corpul meu, dar nu-s sigură nici că mi-ar plăcea mai mult corpul altcuiva. Toate arată aiurea dacă te uiţi prea mult la ele.

Ştiu că A nu-i acolo, dar aş vrea să fie într-unul din corpurile la care mă uit. Vreau să se întoarcă vreun cap şi să-l văd pe A înăuntru. Fiindcă doar A ar putea înţelege toate locurile astea demente prin care-mi umblă mintea. Fiindcă A mi-a dus mintea acolo. A m-a făcut să vreau să trec prin carcasele maşinilor ca să ajung la şoferi.

— Totul e bine? mă întreabă Preston la prânz. Nu prea pari în apele tale azi.

— Nu, sunt foarte-foarte în ape, până peste cap.

Râde. Cred că râsul e ca un claxon cu care şoferul anunţă plăcerea.

Cred că dacă A ar fi în corpul lui Preston, l-aş săruta cu foc.

Ştiu că-i un gând ridicol. Dar tot îl am.

Preston, evident, habar nu are la ce mă gândesc. Mă vede, dar nu într-un fel care să-mi dezvăluie gândurile.

Maşina n-are decât să zâmbească, asta nu înseamnă că poţi vedea expresia şoferului.

Primesc mesaje de la A.

Îmi spune:

> Fata care sunt azi nu-i de treabă. Pot s-o fac de treabă pentru o zi, dar la ce bun?

* * *

Zice:

> Aş vrea să ne plimbăm iarăşi prin pădure.

Întreabă:

> Ce faci?

Şi nu ştiu ce să spun.

Nu prea vorbesc cu Justin până după ore. Vrea să vin pe la el şi nu pot. N-am nicio scuză, ştiu doar că nu pot.

I-am iubit corpul atâta vreme. I l-am iubit cu devotament, cu intensitate. Dacă închid ochii, îl văd mai bine decât pe-al meu, fiindcă l-am studiat, analizat, detaliat cu mai multă atenţie decât mi-am acordat vreodată mie însămi. Încă mă atrage. Încă simt ataşament

pentru el. Dar, până la urmă, e doar un corp. Doar un corp.

Dacă-l sărut acum, o să mă gândesc la asta. Dacă facem sex acum, o să mă gândesc la asta.

Aşa că nu pot.

Normal că mă întreabă de ce nu. Normal că mă-ntreabă ce altceva am de făcut.

— Trebuie doar să mă duc acasă, zic.

Nu-i destul. S-a ofticat. Una e să zic că mă duc la cumpărături cu Preston sau că mi-am făcut planuri cu Rebecca. Ar fi suportabil până şi dacă aş zice că am de făcut teme sau că aş vrea să stau un pic cu mama.

Dar îi spun că n-am chef de nimic, şi asta-l face să se simtă mai prejos ca nimicul. Înţeleg asta şi mă simt prost.

Dar nu pot. Nu pot şi gata.

În următoarea zi, A e la doar patruzeci şi cinci de minute de mine. În corpul unui băiat.

Am un test la mate de dimineaţă, aşa că n-o pot şterge decât după prânz. Nici măcar nu-mi pasă prea mult de mate. Dar îmi dau seama că se poate ca viaţa mea să devină asta, să-ncerc să trag cât mai mult chiulul ca să mă duc după A, pe unde se nimereşte să fie. Şi dacă asta o să-mi fie viaţa, e nevoie să fiu atentă. N-o să las şcoala baltă din cauză că m-am înamorat, sau ce e şi asta. Dar nici n-o să stau departe mai mult decât e absolut necesar.

De vreme ce A face şcoală acasă pe ziua de azi, trebuie să născocească un plan ca să evadeze. Aştept mesajul lui, şi-l primesc pe la amiază – a reuşit să dea o fugă la biblioteca publică, şi-ar trebui să ajung acolo cât mai rapid cu putinţă.

Nu pierd vremea. Cât merg cu maşina, mi-l imaginez acolo – ceea ce e ciudat, fiindcă nu ştiu cum arată azi. Mai degrabă mi-l imaginez pe Nathan de la petrecere. Habar n-am de ce.

Biblioteca e foarte, foarte liniştită când sosesc. Când intru, bibliotecara mă întreabă: „Te pot ajuta?" Şi-i zic că mă uit după cineva. Până să mă întrebe de ce nu-s la şcoală, mă strecor frumuşel pe lângă pupitrul ei şi-ncep să scanez rândurile de rafturi în căutarea lui A. E un bătrân de nouăzeci de ani care se uită prin secţiunea de psihologie şi o femeie care ar putea foarte bine să-i fie soţie, aţipită într-un scaun confortabil de lângă un vechi fişet. În zona dedicată copiilor e o mamă care alăptează.

Sunt pe punctul să renunţ, când văd o serie de pupitre lângă fereastră. La unul dintre ele stă un băiat roşcat, citind o carte. E complet cufundat în lectură şi nu mă observă până ce nu ajung lângă el. Observ că e drăguţ la modul adorabil, şi mă înfurii, în acelaşi timp, că am observat asta. N-ar trebui să conteze. Trebuie să mă gândesc la A şi să nu-mi pese de corpul în care e.

— Ăă… hm, zic ca să-l scot din lumea cărţii pe care-o citeşte. Am văzut că eşti singurul puşti din clădire, aşa că tu trebuia să fii.

Mă aştept la un zâmbet. La o lucire a ochilor. O uşurare pentru că am ajuns în cele din urmă.

Dar, în loc de astea, băiatul spune?

— Pardon?

Pare extrem de agasat că l-am întrerupt din citit.

El trebuie să fie. M-am uitat peste tot.

— Tu eşti, corect?

Nu trezesc nimic în băiatul ăsta.

— Te cunosc de undeva? mă-ntreabă la rândul lui.

OK, poate că nu. Poate că A s-a dus la toaletă. Poate am greşit biblioteca. Poate ar trebui să nu mă mai vâr în sufletul unor străini şi să presupun că nu-s străini.

— O, iartă-mă. Eu… ăăă… ar trebui să mă întâlnesc cu cineva.

— Cum arată?

Acum o să par o tâmpită. Fiindcă ar trebui să ştiu răspunsul la întrebarea asta, dar nu-l ştiu.

— Ăă… nu ştiu, îi zic băiatului. E, gen, o chestie online.

— N-ar trebui să fii la şcoală?

Băiatul ăsta n-are cum să aibă peste optsprezece ani, aşa că ripostez prin ricoşeu:

— Dar *tu* n-ar trebui să fii la şcoală?

— Nu pot, zice. Trebuie să mă întâlnesc cu o fată extraordinară.

Mi-am spus deja că-i cazul să fac paşi, aşa că-mi ia o secundă până ce mă prind ce se-ntâmplă.

— Ce naşpa eşti, zic.

— Scuză-mă, eu doar…

Nu. N-o să-l las să se scuze.

— Eşti naşpa… naşpa.

O să plec. O s-o şterg de-acolo. N-am avut niciodată reguli, dar a încălcat oricum una.

A se ridică în picioare.

— Rhiannon, iartă-mă.

Întinde mâna spre mine, dar nu am chef.

— Nu poţi să faci asta, îi zic. Nu-i cinstit.

O să ştie întotdeauna cum arăt. Eu n-o să ştiu niciodată cum arată.

— Nu mai fac niciodată, promit.

Nu-i suficient.

— Nu pot să cred că ai făcut asta. Uită-te în ochii mei şi spune iar. Că promiţi.

Se uită în ochii mei. Rămânem aşa o secundă.

Acum îl pot vedea. Nu la modul propriu. Nu e ca şi cum ar exista o persoană minusculă care face din mână în ochii lui. Ştiu doar că-i

acolo.

— Promit, zice.

Şi vorbeşte serios. Ştiu asta. A scăpat cu bine – dar nu vreau să-i dau încă impresia asta.

— Te cred, spun. Dar tot naşpa rămâi până ce nu-mi demonstrezi contrariul.

* * *

Încă n-am mâncat de prânz, nici eu şi nici el, aşa că decidem să mergem undeva. A îmi spune că mama băiatului se-ntoarce în două ore să-l ia acasă. N-avem prea mult timp.

Intrăm în primul restaurant din drum, unul chinezesc, care miroase ca şi cum abia s-ar fi dat cu mopul.

— Şi, cum ţi-a fost dimineaţa? întreabă A.

— O dimineaţă, îi zic. Am dat test la mate. Nu merită să vorbim despre asta. Steve şi Stephanie s-au certat iarăşi în drum spre şcoală – se pare că Stephanie a vrut să se oprească la Starbucks şi Steve nu, şi din cauza asta l-a făcut egoist scârbos, iar el a făcut-o ştoarfă dependentă de cafeină. Deci, da. Şi, evident, Steve a chiulit după aia de la prima oră ca să-i aducă un macchiato cu aromă de alune, dar a făcut-o la modul pasiv-agresiv, fiindcă ei îi place macchiato cu aromă de caramel mai mult decât cu aromă de alune. Dar măcar nu i-a scos ochii cu asta când i-a mulţumit, aşa că totul a revenit la fragila normalitate până să înceapă a doua oră. Astea-s marile ştiri ale zilei.

Nu-i spun că, atunci când am dat cu ochii de Justin, m-a făcut cu ou şi cu oţet fiindcă l-am lăsat cu ochi-n soare ieri (chiar dacă, de fapt, n-aveam planuri împreună). Mi-a tot zis cum speră că am avut o seară *fantastică*. I-am spus că da, am avut o seară *fantastică* de învăţat la mate. S-a purtat ca şi cum nu mă credea, ca şi cum aş fi şters-o la vreo petrecere fără el.

În loc să vorbim despre Justin, îl întreb pe A mai multe despre fata în care a fost ieri. Simt că merit să fiu lăudată fiindcă îl întreb cu cel mai natural aer din lume. *Şi ce-ai mai făcut ieri, când ai fost fată?*

— Parcă eram o grenadă, zice A. Toată lumea aştepta să explodeze odată şi să facă pagube serioase. Avea putere, dar era toată cultivată din frică.

Mă gândesc la Lindsay Craig şi la acoliţii ei.

— Ştiu multe fete aşa. Alea periculoase sunt cele care se şi pricep la treaba asta.

— Bănuiesc că-i foarte bună la treaba asta.

Mi-l imaginez pe A în corpul lui Lindsay sau în altă tipă nasoală.

— Ei, mă bucur că n-a trebuit s-o cunosc.

Fiindcă ce rost avea? Dacă A ar fi aşa, n-am avea cum să fim cum suntem, ca acum. Ăsta se prea poate să fie un restaurant chinezesc

ieftin, cu pete unsuroase pe meniuri şi mâţe de ceramică ce străjuiesc sosul de soia de pe mese, dar tot e o evadare, tot e aţâţător. Ne luăm de mâini, ne uităm unul la altul şi nu trebuie să ne mai spunem prea multe. Am găsit pe cineva căruia-i pasă de mine şi acum, în clipa asta, pot s-o accept.

— Îmi pare rău că am zis că eşti naşpa, zic. Doar că… e şi aşa destul de greu. Şi eram foarte sigură că am dreptate.

— Chiar am *fost* naşpa. Am considerat de la sine înţeles cât de normal se simt toate astea.

— Justin face aşa câteodată. Pretinde că nu i-am spus ceva ce tocmai i-am spus. Sau inventează câte o istorie întreagă şi râde când pun botul. Urăsc chestia asta.

— Îmi pare rău…

— Nu, e-n regulă. Nici măcar n-a fost el primul s-o facă. Am impresia că am eu ceva ce-i face pe unii să mă ia de proastă. Şi probabil aş face-o şi eu – să-i păcălesc pe alţii – dacă mi-ar trece prin cap aşa ceva.

Nu vreau să pară că mă plâng. Nu vreau să sun ca o fată fără vlagă, care nu se poate descurca singură. Dar mai vreau şi ca el să ştie – nu-i suport pe cei care fac faze naşpa. Care joacă diverse jocuri. Vreau să mă păzesc, dar am inima slabă. Prefer să pierd jocul decât să-l joc. Prefer să fiu rănită decât să fiu rea. Fiindcă, dacă-s rănită, pot trăi cu mine însămi. Nu cred că m-aş putea suporta dacă aş fi rea.

Mă îngrijorează că A o să încerce să zică ceva liniştitor. Că o să-mi spună că totul e în mintea mea. Sau, şi mai rău, ca Justin, o să-mi spună că trebuie să-nvăţ cum să reacţionez la o glumă. Ca şi cum adevărata jignire ar fi lipsa mea de umor.

Dar A nu zice nimic din toate astea. În loc de asta, goleşte suportul de beţişoare.

— Ce faci? întreb.

Femeia de la tejghea ne aruncă o privire ciudată, şi n-o pot învinui.

A nu răspunde. Potriveşte beţişoarele ca să alcătuiască conturul unei inimi, acoperind masa. Apoi ia toate pacheţelele cu îndulcitor de pe masa noastră şi de la alte două ca să umple inima cu hârtie roz deschis.

E prea de tot. Şi totodată extraordinar.

Când a terminat, arată cu mândrie spre inimă. Parcă ar fi un copilaş de grădiniţă care tocmai a terminat un castel din piese lego.

— Asta, zice, e abia a nouăzeci de milioana parte din ce simt pentru tine.

Râs. Cred că a uitat că inima lui e plină de îndulcitori artificiali.

— O să-ncerc să n-o iau personal, îi zic.

Pare niţel ofensat.

— Ce să iei personal? Ar trebui s-o iei foarte personal.

— Faptul că ai folosit îndulcitori artificiali?

Zaharină. Totul fals. Dar în acelaşi timp real.

Desprinde un pacheţel roz din inimă şi-l aruncă spre mine în joacă.

— Nu totul e un simbol! strigă.

Doar n-o să stau aşa, fără să mă apăr. Trag un beţişor din inimă şi-l folosesc ca pe o sabie. Răspunde provocării mele şi înalţă şi el un beţişor, în acelaşi fel. Atacă. Parez. Suntem nişte tâmpiţei fericiţi.

Chelnerul vine la masă cu nişte farfurii. A întoarce capul şi îl înţep în piept.

— Am murit! anunţă A.

— Cine vrea pui mu shu? întreabă chelnerul.

— E-al lui, zic eu. Iar răspunsul e da, mereu ne purtăm în felul ăsta.

După ce pleacă chelnerul, A mă întreabă:

— E adevărat? Ne purtăm mereu în felul acesta?

— Păi… e cam devreme pentru mereu, răspund.

Nu vreau să distrug momentul. Doar să mă asigur că nu ne ia valul prea tare.

— Dar e un semn bun, zice.

— Mereu.

Uit de restul vieţii mele. Nici măcar nu trebuie s-o dau deoparte, am uitat-o pur şi simplu. Nu mai este aici. E doar acum, e doar aici, sunt doar eu şi cu A şi tot ceea ce împărtăşim. Nu pare amnezie, ci mai degrabă o bruscă absenţă a zgomotului.

La sfârşitul mesei desfacem răvaşele. Pe-al meu zice:

Ai un zâmbet frumos.

— Ăsta nu-i oracol, zic şi i-l arăt lui A.

— Nu. Dacă zicea *vei avea un zâmbet frumos,* atunci era oracol.

Exact. Un oracol trebuie să-ţi spună ce-o să se întâmple, nu ce există deja.

Şi, de fapt, cine n-are un zâmbet frumos?

— O să-l trimit înapoi, zic.

A pare amuzat.

— Ţi se-ntâmplă des să trimiţi înapoi prăjiturele cu răvaşe?

— Nu, ăsta e primul. Păi e un…

— Malpraxis.

— Exact.

Fac semn chelnerului, care vine imediat.

— Răvaşul meu nu-i răvaş, e doar o afirmaţie, îi zic. Şi încă una destul de superficială.

Chelnerul înclină din cap şi revine cu o mână de prăjiturele, fiecare înfăşurată individual.

— Îmi trebuie doar una, zic. Mai mult decât una ar însemna să

trişez. Staţi aşa.

Desfac a doua prăjiturică… şi mă simt uşurată de ce găsesc înăuntru.

Aventura e după colţ.

— Foarte bine, domnule, îi zice A chelnerului după ce le arăt răvaşul.

— Rândul tău, zic.

A desface cu grijă prăjiturică şi-l văd cum se luminează la faţă când citeşte mesajul.

— Ce? întreb.

Mi-l întinde ca să-l văd.

Aventura e după colţ.

Nu-s superstiţioasă de fel. Dar simt că abia aştept să ajung după colţul ăla. Pe unde-o fi el.

Ştiu că nu ne-a mai rămas mult timp. Ştiu că nu facem decât să împrumutăm timpul ăsta de la altcineva, nu să-l avem pe deplin pentru noi înşine. Dar vreau să-l împrumut cât de mult pot. Vreau să-mi mai vorbească. Vreau să-l mai ascult.

Ne întoarcem în bibliotecă şi-l rog să-mi mai zică titluri de citit. Fiindcă ştiu că ce-o să-mi zică o să mă ajute să-l cunosc şi mai bine.

Îmi arată ce carte citea înainte să vin eu. Se numeşte *Încărcare*.

— E despre diferenţa dintre conexiunea tehnologică şi cea umană. E despre cum putem acumula aşa de multă informaţie că uităm cine suntem, sau cel puţin cine ar trebui să fim.

Mă duce printre rafturi, spre capătul secţiunii pentru tineret, şi îmi arată *Hoţul de Cărţi*.

— Ai citit-o pe asta?

Fac din cap semn că nu şi spune:

— E un roman despre Holocaust şi e narat de moartea însăşi. Moartea e separată de tot, dar nu se poate opri să nu simtă că e parte din tot. Şi când începe să vadă povestea unei fetiţe cu o viaţă foarte grea, nu-şi poate feri privirea. Trebuie să ştie ce-o să se întâmple.

Mă trage spre un raft mai din faţă.

— Şi, într-o notă mai puţin pesimistă, e cartea asta, *Distruge toate maşinile*. E despre cum uneori, atunci când ţii la ceva foarte mult, poţi ajunge să urăşti lumea, fiindcă lumea poate fi foarte, foarte dezamăgitoare. Dar nicio grijă, e şi amuzantă. Fiindcă aşa treci peste toate dezamăgirile, nu? Trebuie să ţi se pară totul amuzant.

Sunt de acord. Şi aş mai vorbi cu el despre asta, dar continuă. I-am pus întrebarea potrivită şi vrea să-mi răspundă complet. Îmi arată o

carte numită *Prima zi pe Pământ.*

— Ştiu că o să-ţi sune dubios, dar e despre un băiat care e într-un grup de sprijin pentru oameni care cred că au fost răpiţi de extratereştri. Şi se întâlneşte cu alt tip, care s-ar putea sau nu să fie extraterestru. Dar volumul e de fapt despre ce-nseamnă să fii uman. Şi-l citesc mult, ori de câte ori dau peste el în vreo bibliotecă. În parte fiindcă de fiecare dată găsesc chestii noi, dar şi fiindcă volumele astea sunt mereu aici, la dispoziţia mea. Toate sunt aici pentru mine. Viaţa mi se schimbă încontinuu, dar cărţile nu se schimbă. Cititul tău din ele se modifică – poţi să scoţi din ele, de fiecare dată, chestii noi. Însă cuvintele sunt familiare. Lumea e un loc în care-ai mai fost şi care îţi urează din nou bun venit.

Clatină din cap.

— N-am mai zis nimănui asta, să ştii. Nici mie nu mi-am mai zis-o. Dar asta e. Adevărul.

Vreau să sorb toate cărţile acelea, vreau să împart cu el toate cuvintele. Apoi îmi amintesc: asta nu-i biblioteca mea. Ăsta nu-i oraşul meu.

— Dar tu? întreabă A. Ce crezi că ar trebui să mai citesc?

Ştiu că ar trebui să-i indic ceva foarte deştept şi sofisticat, dar ştiu că mă întreabă asta în acelaşi fel în care l-am întrebat şi eu – ca să mă desluşească în răspunsuri, ca să ştie mai multe despre mine după aceea. Aşa că, în loc să pretind că *Jane Eyre* e romanul vieţii mele, sau că *Johnny Tremain* m-a schimbat complet când l-am citit, îl duc la secţiunea pentru copii. Caut *Harold şi Creionul Violet,* fiindcă, atunci când eram mică, mă atrăgea foarte mult – puterea de a-ţi desena propria lume, şi de a o desena violet. O văd într-o vitrină din faţa secţiunii şi mă duc s-o scot.

Când dau să mă aplec şi s-o iau, A mă surprinde strigând:

— Nu! Nu aia!

— Dar ce ai putea avea cu *Harold şi Creionul Violet*? întreb.

Dacă-i vorba pe-aşa, e o dezamăgire cât casa.

A pare uşurat.

— Pardon, zice, am crezut că întinzi mâna după *Arborele care dăruieşte.*

Dar cine mă crede?

— Nu suport sub nicio formă *Arborele care dăruieşte,* îi zic.

— Mulţumescu-ţi, Doamne. S-ar fi terminat între noi dacă era cartea ta preferată.

Aş fi spus acelaşi lucru dacă el ar fi ales cartea. Copacul din cartea aia ar trebui să se apere. Iar băiatul ar trebui pălmuit.

— Hai, ia-mi braţele! Ia-mi picioarele! mă apuc să maimuţăresc.

— Ia-mi capul! Ia-mi umerii!

— Fiindcă despre asta e dragostea.

Pe bune, nu pot să cred că sunt părinţi care le citesc copiilor lor cartea asta. Are un mesaj oribil.

— Puştiul ăla e, gen, jigodia secolului, zice A.

— Cea mai mare jigodie din istoria literaturii.

E plăcut că suntem de acord.

Îl pun deoparte pe *Harold* şi mă dau mai aproape de el. N-o să am nevoie de un creion violet pentru ce urmează.

— Dragostea înseamnă să nu trebuiască niciodată să-ţi pierzi braţele, zice A aplecându-se spre mine.

— Exact, zic şi-l sărut.

Fără sacrificii. Fără durere. Fără solicitări.

Dragoste. Doar dragoste.

M-am pierdut în ea. M-am pierdut într-un fel delicios. Asta, cel puţin, până ce aud pe cineva cum ţipă:

— Da' ce *credeţi că faceţi?*

Timp de o fracţiune de secundă mă gândesc că ne-a prins bibliotecara şi-o să ne amendeze. Dar femeia care ţipă nu-i bibliotecara şi nici altcineva pe care l-am mai văzut. E o femeie între două vârste care scuipă furioasă cuvintele. Mi se propteşte înainte şi zice:

— Nu ştiu cine-s părinţii tăi, dar eu una nu mi-am crescut feciorul ca să umble cu *curvele.*

Am rămas mască. N-am făcut nimic care să merite *asta.*

— Mami! ţipă A. Las-o în pace.

Mami. Mă gândesc o clipită, *asta-i mama lui A.* Apoi realizez că nu, n-are cum. A n-are mamă, nu în acelaşi sens în care am eu. Nu, asta trebuie să fie mama băiatului în corpul căruia este. Cea care-l educă la domiciliu. Cea care i-a dat voie să iasă ca să meargă la bibliotecă şi l-a găsit aşa.

— Treci în maşină, George, îi porunceşte. În clipa asta.

Mă aştept ca A să cedeze. Nu l-aş învinui dacă o lasă baltă, deşi mă simt atacată dur. Însă, în loc să cedeze, A o priveşte în ochi pe mama lui George şi zice:

— Hai. Calmează-te. Odată.

E rândul mamei lui George, acum, să rămână mască. Băiatul ăsta roşcat şi inocent nu i-a vorbit niciodată, probabil, maică-sii în felul ăsta, deşi presupun că au fost puzderie de ocazii când şi-ar fi meritat-o.

Cât ţine descumpănirea mamei lui George, A îmi spune că o să găsim noi o cale şi că vorbim mai târziu.

— Sub nicio formă! proclamă mama lui George.

Îl sărut iarăşi. Un sărut care-i în acelaşi timp şi *bună* şi *la revedere* şi *succes* şi *m-am simţit foarte bine.* Ştiu că lucrurile astea-s acolo, fiindcă le-am pus acolo. De obicei într-un sărut mai sunt şi întrebări. *Mă*

iubeşti? Merge ce e între noi? Dar ăsta de faţă e lipsit de semne de întrebare.

— Nu-ţi face griji, şoptesc după ce se termină sărutul. Găsim noi o cale să fim împreună. Vine weekendul.

Mai multe nu pot zice, fiindcă mama lui George l-a înşfăcat de ureche şi a început să tragă. Se uită la mine iarăşi, încercând să mă bage-n pământ cu dezgustul ei – *curvă, curvă, curvă* –, dar nu cedez teren. A râde de ridicolul chestiei, să fie tras de ureche. Asta n-o face decât să-l tragă şi mai tare.

Când ajung afară, fac din mână. El nu mă vede, dar face şi el.

Nici trei după-amiaza nu e. Îmi verific mesajele pe telefon şi descopăr un text de la Justin care mă-ntreabă unde sunt, apoi încă unul în care spune că a căutat peste tot. Îi răspund şi-i zic că nu m-am simţit bine azi, aşa că am plecat mai devreme de la şcoală. Ştiu că n-o să se ofere să-mi aducă supă sau să treacă şi să vadă cum mă simt decât dacă vrea să verifice că nu mint.

Aşa că închid telefonul, mă deconectez.

Dacă e să întrebe cineva, o să zic că dormeam.

Şi o să aştept ca A să mă trezească iar.

Capitolul douăzeci şi unu

Îmi petrec dimineaţa de vineri gândindu-mă la weekend. Nu-i ceva neobişnuit, fiindcă majoritatea oamenilor îşi petrec vinerea gândindu-se la weekend. Numai că puţini încearcă să găsească un loc în care să întâlnească pe cineva ca A.

Am făcut un plan. Unchiul meu are o cabană de vânătoare pe care n-o foloseşte niciodată – şi acum e în California, la lucru. Părinţii mei au o cheie de rezervă şi n-or să-şi dea seama nici într-un milion de ani că lipseşte. Nu-mi trebuie decât un alibi. Sau câteva alibiuri.

Primesc un e-mail de la A, în care-mi spune că astăzi e o fată pe nume Surita, şi nu-i departe. Sunt gata să trag chiulul complet azi – până la urmă, e vineri –, numai că A insistă să ne vedem după şcoală. M-am prins – n-avem, totuşi, de ce s-o băgăm în necaz pe Surita. Dar poate că A e mai drăguţ decât aş fi eu în aceeaşi situaţie.

Justin e tot şucărit pe mine.

— Văd că te simţi mai bine, zice când ne întâlnim la dulapul lui, înainte de oră.

— Mda. Cred că-i o chestie din alea scurte, de o zi.

Pufneşte, iar eu mă pun în defensivă.

— Scuze că nu ţi-am trimis o poză cu borala mea, îi zic.

— N-am zis nimic, replică trântind uşiţa dulapului.

Nu-i cinstit ce fac. Mă supăr pe el deşi eu sunt mincinoasa.

Mai adaug o minciună.

— Mă bucur că mi-am revenit, fiindcă mergem, în weekendul ăsta, s-o vizităm pe bunica. Şi n-aş vrea s-o molipsesc.

Imediat ce zic asta, îmi amintesc că Justin are şi el o bunică, care chiar e bolnavă.

— Când pleci? întreabă.

— Mâine, spun.

Apoi îmi dau seama că am comis-o şi adaug:

— Dar i-am promis Rebeccăi că rămân la ea în seara asta.

— N-ai decât, mormăie Justin.

Şi pleacă fără să-şi ia la revedere, chestie pe care o cam merit.

Am menţionat-o pe Rebecca pentru că asta o să le zic alor mei, că petrec weekendul cu ea. O plac pe Rebecca şi n-or să se supere. Numai că-mi dau seama că o să trebuiască să stau măcar în seara asta la ea, de vreme ce i-am zis lui Justin că asta urmează să fac.

Când o văd, la ora de arte, o întreb dacă are planuri, rugându-mă să nu aibă.

— Nţ, zice. Vreo idee?

— Ce-are fi să dorm la tine? sugerez.

Rebecca pare încântată.

— S-a făcut! A trecut ceva de când n-am mai făcut o dublă de vizionare *Fete rele/Heathers.*

— Sau *Breakfast Club* şi *Pretty în Pink.*

Astea erau filmele noastre când eram de vârsta petrecerilor în pijamale. Mă bucur că Rebecca îşi aminteşte, fiindcă a trecut ceva de-atunci. Sau, cel puţin, aşa pare. E viaţa mea pre-Justin. Cu o viaţă în urmă.

— O să am nişte chestii de făcut după şcoală, îi zic. Cu mama. Dar ce-ar fi să ajung pe la tine în jur de ora şase?

— Aduci şi aluat de prăjituri?

— Numai dacă ai îngheţată.

Mă simt foarte bine vorbind aşa, atât de bine că aproape am uitat de minciunile în care-i îmbrăcat totul. Aproape c-am uitat că sunt atâtea lucruri pe care nu i le spun.

Mă văd cu A la librărie. Azi e o fată indiană, cam grăsuţă. Şi mă simt groaznic că mă gândesc la asta mai întâi, că asta observ în primul rând. E A. Petrec timp cu A. Concentrează-te pe şofer, nu pe maşină.

După ce decidem să ieşim la plimbare în parc, mă uit cu încordare la Surita şi mi-o imaginez băiat. Nu-i foarte greu. Dacă te uiţi destul de mult la faţa oricui, e relativ uşor să ţi-l imaginezi de celălalt gen. Apoi mă opresc şi mă întreb de ce fac asta. Nu e ca şi cum m-aş uita la ea şi mi-aş imagina că-i albă. Ar fi aiurea de tot. Dar tot îmi vine s-o văd ca băiat, să mă gândesc la A ca la un băiat ce se află înăuntru.

O parte a problemei sunt cuvintele. Faptul că există cuvinte separate pentru *el* şi *ea,* pentru *lui* şi *ei.* Nu m-am mai gândit la câtă discordie e ascunsă aici. Adică, dacă ar fi un singur pronume pentru noi toţi, nu ne-ar mai preocupa aşa de tare diferenţa.

Vreau, cumva, să-l întreb asta pe A, *eşti un el sau o ea?* Dar ştiu că răspunsul ar fi că A e amândouă şi niciuna, şi nu-i vina lui A că limbajul nostru nu se poate descurca cu chestia asta.

Sunt sigur că A observă. Faptul că n-o ţin pe Surită de mână. Faptul că nu-i aceeaşi electricitate în aer ca atunci când era în corpul unui băiat. Vreau să fac cumva să nu fie aşa. Înţeleg că-i greşit să simt asta. Doar că nu-mi pare genul de nod pe care să-l pot deznoda.

A îmi explică: Surita stă cu bunica ei, bunica nu-i dă prea multă atenţie, aşa că poate sta cât de târziu vrea prin oraş. Ceea ce înseamnă că eu sunt azi cu limită de timp. Îi zic asta lui A, dar după aceea îi spun şi că am un plan pentru weekend şi că ştiu un loc unde putem merge. Nu-i spun lui A ce şi cum. Vreau să mai fie şi ceva surpriză.

Ajungem la un loc de joacă, şi dacă tot nu-s copii prin zonă, ne permitem să devenim noi înşine copii, să ne căţărăm, să ne hâţânăm şi să râdem. A mă întreabă cu cine umblam când eram într-a treia şi-i zic poveşti despre mine şi Rebecca, despre cum m-am înamorat de un

băiat pe nume Peter, despre mine şi dna Shedlowe, supraveghetoarea de la prânz care asculta răbdătoare orice problemă aveam să-i împărtăşesc. Ştiu că nu-l pot întreba acelaşi lucru pe A, aşa că în schimb întreb de chestii pe care şi le aminteşte de când era mai mic. Şi A îmi spune despre o Zi a Îndrăgostiţilor în care mama lui (ei) l-a dus la zoo, o petrecere aniversară unde a salvat ziua găsind un câine pierdut şi un meci de baseball de juniori unde a marcat fiindcă, într-un fel, corpul lui (ei) ştia să se mişte chiar dacă A nu avea habar.

— Victorii mărunte, glumeşte A.

— Dar ai scos-o la capăt, zic. Asta-i marea victorie.

— Şi asta, zice A trăgându-se mai aproape, trebuie să fie recompensa.

Ştiu că ar trebui să ating braţul fetei. Ştiu că ar trebui s-o trag înspre mine şi să mă cuibăresc lângă ea pe terenul de joacă. Dar zic, în loc de asta, „uite, un tobogan!" şi o zbughesc spre el, invitându-l pe A să mă urmeze.

Dacă bagă de seamă, nu zice nimic. Şi chiar dacă nu ajungem să stăm cuibăriţi, intimi, în spaţiul ăsta care-i doar al nostru, tot mi se pare confortabil. Tot mi se pare că timpul e confortabil.

E-n regulă. Mai puţin un moment în care mi-l imaginez pe Justin acasă, jucând jocuri pe calculator. Mirosind că ceva nu-i în regulă. Turbat de draci. Dar fără să ştie cât de razna am luat-o de fapt.

Apoi mă gândesc la ce-ar face A dacă n-ar fi aici, cu mine. Pierdut în viaţa altcuiva. Ştergându-şi identitatea ca să fie ea.

După ce ne dăm pe tobogan, propun să ne dăm în balansoar. În loc să ne despărţim pe roluri, unul să împingă şi celălalt să se ridice, ne aşezăm pe nişte balansoare puse unul lângă altul şi ne împingem în pământ ca să ne înălţăm. La un moment dat suntem exact la acelaşi nivel. A întinde mâna, i-o iau într-a mea. Ne legănăm aşa, la acelaşi nivel, cam vreo douăzeci de secunde. Apoi începem să nu ne mai sincronizăm, fiindcă diferenţa de greutate, de forţă fizică, felul în care stau corpurile noastre – e ceva cu corpurile, în fine – ne împiedică s-o ţinem aşa la nesfârşit.

După ce ne-ntoarcem în librărie, îl fac pe A să mă ducă iarăşi la *Încărcare,* la *Hoţul de Cărţi, Distrugeţi toate maşinile* şi *Prima zi pe Pământ.* Le cumpăr pe toate.

— Ce noroc ai, zice A.

— Fiindcă-s cărţi bune?

— Nu. Fiindcă, odată ce le ai, or să fie mereu acolo. N-o să tot trebuiască să te uiţi după ele.

Sunt pe cale să i le ofer cu împrumut. Dar evident că n-are sens.

— Dar destul cu asta! zice A. Cui îi trebuie posesiuni pământeşti când poate să aibă toată lumea în schimb?

Are un ton voios. Poate că A o crede pe bune. Poate că greşesc dacă vreau lucruri, dacă vreau să am lucruri. Sau poate că A a lăsat să se dezvăluie un pic din ceva ce nu vrea să văd.

Nu e timp destul ca să explorez asta. Trebuie să mă îndrept spre casa Rebeccăi. Dar o să am, cu A, ziua de mâine. Îmi reamintesc că ziua de mâine va fi a noastră.

Ne luăm un rămas-bun plin de speranţă. Abia când ajung în maşină îmi dau seama că aş fi putut s-o sărut când ne-am luat la revedere.

Nici măcar nu mi-a trecut prin minte.

În noaptea asta, Rebecca îşi dă seama că mă gândesc la altceva decât Lindsay Lohan şi Tina Fey. Pune filmul pe pauză.

— E vreo problemă cu tine şi Justin? întreabă. Pe acolo îţi umblă mintea?

Mă pun imediat în gardă – prea în gardă.

— De ce crezi că-i ceva cu mine şi Justin? Nu-i nimic cu mine şi Justin.

Îmi dau seama că i-am spus, cu ultima propoziţie, adevărul fără să vreau. Dar nu se ia de chestia asta.

— Chestia e… mă bucur, adică, să fim iar noi două, aici. N-am mai făcut asta de când… de când sunteţi împreună voi doi. Nici nu ştiam dacă o s-o mai facem vreodată.

Claritate. Am rănit-o. Nici n-am observat măcar, şi am rănit-o în ultimele luni – în ultimii *ani*. N-o să-mi spună asta, dar ştiu. Acum îmi dau seama.

— Îmi pare rău, zic, cu toate că nu mi-a cerut-o, sau poate tocmai fiindcă nu mi-a cerut-o. Lucrurile stau normal cu el. Pe bune. Dar aş vrea să am parte de mai mult decât Justin, ştii? Prietenii mei cei mai buni, de pildă.

Prietenii cei mai buni. E ca şi cum mi s-a dat un cadou pe care nu-l merit. Dar uite-mă, arătând că încă am darul, că nu l-am schimbat cu altceva.

— Mai vrei îngheţată? întreabă Rebecca punând mâna pe bolul ei. Fiindcă eu mai vreau.

— Sigur, zic.

Nu pentru că aş mai vrea, ci pentru că ştiu că ea ar mai mânca, dar nu vrea să mănânce singură.

Stând acolo în încăperea pe care o ştiu de-o viaţă aproape, uitându-mă la pozele cu Rebecca şi familia la vârste diferite, îmi dau seama de o chestie în privinţa noastră: Rebecca trebuie să mă vadă mai mult decât ca pe un corp, fiindcă corpul pe care îl ştie s-a schimbat aşa de mult de-a lungul anilor. Asta probabil că ajută pe cineva să pătrundă în interior.

Revine şi dă iarăşi drumul la film. Cele două filme ţin mult până

după miezul nopţii, cu pauze de mâncare şi chestii dezordonate gen văzutul a ce s-a mai ales de tipul care-l juca pe Aaron, dacă mai e încă drăgălaş. (Mai e.) Singurul moment stânjenitor e când Rebecca mă întreabă ce fac în weekend. Ştiu că acum ar trebui s-o recrutez ca să fie alibiul meu, că acum ar trebui s-o avertizez că s-ar putea s-o sune ai mei. Dar folosesc iarăşi scuza cu bunica, îmi zice s-o salut din partea ei şi-i promit.

Adorm întrebându-mă ce fac oare şi mă trezesc întrebându-mă ce fac oare, ştiind sigur că, orice ar fi, o voi face oricum.

Capitolul douăzeci şi doi

Drumul până la cabana unchiului Artie durează cam două ore, aşa că am timp de gândire din belşug. Cheia e în buzunar, şi am rucsacul cu bagajul făcut pentru weekendul cu Rebecca. Sau petrecut cu bunica, în funcţie de cine întreabă.

Mă încântă ideea că o să petrec timp doar cu A. E drept că n-o să ţină decât până la miezul nopţii – sper să reuşească să revină şi mâine, dar ştiu că nu-i o chestie sigură. Mi se pare cam ciudat că, în atâta timp cât am fost cu Justin, nu mi-a trecut prin cap să-l iau aici. Poate fiindcă aveam casa lui la dispoziţie. Sau fiindcă nu simţeam niciodată că ne-ar trebui genul ăsta de escapadă.

Escapadă. Dacă mă gândesc îndeajuns de mult, ştiu că ceea ce fac este, tehnic, înşelat. Cred că am ştiut tot timpul asta, dar acum folosesc pentru prima oară cuvântul în cap. Nu pare tocmai în regulă ca explicaţie pentru ceea ce fac, dar nici greşit complet. Parcă sunt într-o mlaştină a confuziei. Ştiu ce-ar spune Justin despre asta şi cum i s-ar părea. Sunt sigură că-i fac o chestie pe care el nu mi-a făcut-o mie.

Mi-e şi ciudă pe el că n-a observat. Ceea ce, îmi dau seama, e absolut necinstit din partea mea.

Aş putea să-i dau un SMS când ajung. Aş putea s-o rup cu el în felul ăsta. Dar merită mai mult de-atât. Şi, în plus, merită o explicaţie. Numai că n-am cum să-i explic asta.

Mă îndrăgostesc de cineva pe care l-am cunoscut când a fost în corpul tău pentru o zi.

* * *

M-am asigurat că ajung ceva mai devreme, ca să deretic un pic. Îl iubesc pe unchiul Artie, dar e un motiv pentru care toate prietenele îl părăsesc. Cabana, propriu-zis, e o singură odaie cu maldăre de lucruri prin ea – inclusiv o groază de „trofee" de vânătoare. În cele două rânduri în care am fost pe-aici cu ai mei, când eram mică, m-au speriat de moarte capetele de animale cu ochi de sticlă care se holbau de pe pereţi. Şi încă mă sperie – dar am învăţat să nu le mai bag în seamă. Unu sau două încep să arate cam ponosite, şi peste alea arunc nişte cearşafuri. Restul arată OK.

Problema cu ajunsul mai devreme e că vine un moment în care proviziile pe care le-am adus sunt puse bine, podeaua a fost măturată şi nu mai am nimic de făcut. Am luat cu mine *Prima zi pe Pământ,* dar nu mă pot concentra, şi nu sunt onestă cu cartea. Aprind câteva lumânări, ca aerul să miroasă mai mult a vanilie şi mai puţin a unchiul Artie. Dar mirosul face ca totul să fie cumva mai ceţos, ca-n

vis. Sau poate sunt eu obosită.

Mă trezesc când aud o maşină afară. Intru în alertă când aud că se deschide portiera. Nimeni nu mai ştie de locul ăsta, deci trebuie să fie A. Arunc o privire pe geam şi văd un băiat frumos. De vârsta mea. El.

Deschid uşa, aştept şi privesc. Piele frumoasă. Păr frumos. Ca şi cum universul ar fi ştiut cumva ce planuri am pe ziua asta.

— Eşti foarte drăguţ azi, zic în timp ce trage uşa şi se apropie.

Mă aştept să aibă un rucsac, dar evident că n-are. A venit doar pentru o zi.

— Tată francez canadian, mamă creolă, explică. Dar nu vorbesc pic de franceză.

— Maică-ta n-o să apară şi de data asta, sper? glumesc.

— Nu, zâmbeşte el.

— Ce bine, zic şi mă dau mai aproape. Atunci pot face asta fără să fiu omorâtă.

Dau tot ce am în sărutul ăsta. Toată aşteptarea, toată dorinţa. Toată ziua de azi pe care-o avem şi toate zilele de mâine care s-ar putea să nu mai fie. Îl sărut ca să-i spun că-s aici. Ca să-i spun că e aici. Îl sărut ca să ne conectăm, să ne contopim, să ne înălţăm. Şi îmi răspunde cu toate lucrurile astea şi cu încă ceva ce nu pot identifica. Mă cuprinde în braţe, îl cuprind, şi strângem amândoi, ne apăsăm unul în celălalt. Mâinile lui pe trupul meu, peste tot, dându-mi formă. Fără spaţii între noi. Niciun spaţiu. Mă retrag un pic, cât să-şi scoată haina, cât să-mi azvârl pantofii din picioare. Şi-i azvârle şi el, apoi îl trag înapoi spre mine cu gura abia dezlipindu-se de a lui. Îl împing spre pat. Îl fixez acolo, ne întâlnim la mijloc – încă îmbrăcaţi complet, dar fără să simţim vreo îmbrăcăminte pe noi. Îi sărut gâtul, urechea. Îşi poartă mâinile de-a lungul meu, mă sărută iar pe buze. Nu există nicio părticică din mine care să nu vrea asta. Mă simt ca şi cum m-aş fi abţinut o viaţă întreagă şi acum îmi dau drumul. Îi simt pielea sub cămaşă, palma mea îi urmează linia pieptului. Simt, cu mâna lipită acolo, cât de fierbinte îi e pielea. Geme şi nici măcar nu-şi dă seama. Nu-i ştiu numele şi nici n-am de ce, fiindcă e A, e A, e A şi e cu mine acum. Împărtăşim asta. Deget pe sânul meu, deget pe spinarea mea. Pupici uşori, săruturi pasionale. Jos cămăşile, piele pe piele. Nu mi-a mai rămas decât simţul tactil. Buze pe umăr. Mână pe sub cureaua lui. Braţ pe braţ. Picior lipit de picior. Iute apoi încet. Iute. Apoi încet.

— Hei! zice.

— Hei! zic.

Mă întind pe spate şi se lasă peste mine. Deget trecându-mi peste obraji. Dosul mâinii peste claviculă. Răspund, îi cuprind umerii, cobor pe valea spinării sale. Îl sărut pe gât. Pe ureche. În spatele urechii.

Nu-i nimic ca asta. În toată lumea nu-i nimic ca asta.

— Unde suntem? întreabă.

— Într-o cabană a unchiului meu, explic.

Când i-am dat indicaţii pentru drum nu i-am spus încotro se îndrepta.

— E-n California acum, deci m-am gândit că-i în regulă să intru prin efracţie.

— Ai intrat prin efracţie?

— Ei, am avut o cheie.

Se întinde la loc. Îi simt mijlocul pieptului. Mijlocul exact. Apoi mişc mâna spre stânga, în zona bătăilor de inimă.

— A fost un bun-venit pe cinste, zice cu mâinile incapabile să se desprindă de corpul meu.

— Încă nu s-a terminat, îl asigur şi mă lipesc de el, iar el se lipeşte de mine.

Apropiere. Asta e. Sexul ar trebui să aibă apropiere.

Şi acum avem apropiere. Nu doar a corpurilor. A fiinţelor noastre. A e precaut, dar eu nu sunt. Nu vreau să mai stea nimic între noi. Aşa că-i scot hainele şi mi le scot şi pe ale mele. Îl vreau cu totul şi vreau ca el să mă aibă cu totul. Vreau să stăm cu ochii deschişi. Vreau ca asta să fie ce-ar trebui să fie.

Goi, sărutându-ne. Goi, dornici. Goi, aici. Mişcându-ne în inevitabila direcţie. Uneori iute, apoi încetinind, fără grabă. Ne bucurăm de asta.

E periculos, fiindcă aş face orice. Dar aş face orice doar fiindcă ştiu că nu-i periculos.

— Vrei? şoptesc.

Îl simt lângă mine. Fierbinţeala, răsuflarea. Simt momentul. Simt cât de potrivit e totul.

— Nu, zice. Încă nu. Nu acum.

Simt, brusc, un aer mai rece în jur. Simt, brusc, restul lumii. Simt toate părţile care nu suntem noi.

Îmi zic că e grijuliu. Îl privesc şi zic:

— Eşti sigur? Fiindcă vreau. Dacă pentru mine îţi faci griji, n-are rost. Vreau. M-am… pregătit.

Dar se retrage. O mână încă mă cuprinde de-un şold, dar cealaltă s-a oprit în spaţiul mic dintre noi.

— Nu cred că ar trebui, spune.

Zic că-i OK, deşi nu e, fiindcă nu pricep.

— Nu-i vina ta, zice. Şi nu e că n-aş vrea.

Gata cu visul, începe coşmarul.

— Atunci ce-i?

— Simt că nu-i corect.

Zice că nu-s eu de vină, dar cine altcineva ar putea fi? Am forţat prea tare. Cred că am scăzut în ochii lui.

— Pentru Justin lasă-mă să-mi fac eu griji, zic. Acum suntem doar

noi. E altceva.

— Dar nu suntem doar noi. Mai e şi Xavier.

— Xavier?

Arată spre propriul trup.

— Xavier.

— Ah…

— N-a mai făcut-o. Şi simt că nu-i în regulă… s-o facă prima dată fără să ştie. Simt că-i iau ceva dacă fac asta. Nu pare corect.

Asta pare mai în acord cu felul în care m-a tratat, toată viaţa mea, universul. Trimite tipul perfect în corpul perfect. Dar apoi îl face un virgin a cărui primă experienţă i-ar fi răpită fără ca el s-o ştie. N-am în cap vocabularul potrivit ca să mă descurc cu aşa ceva.

Apropiere. M-a prins aşa de tare fierbinţeala sexului că am uitat ce caut de fapt, ce vreau de fapt. Chiar dacă n-o să facem sex, asta nu înseamnă că trebuie să renunţ la orice altceva.

Asta ajung să-mi spun.

După ce stau o vreme retrasă în gânduri, revin la corpul meu şi-l lipesc de al lui. Mă aşez genunchi lângă genunchi, braţe cuprinzându-i spatele, faţă în faţă.

— Crezi că asta l-ar deranja? întreb.

Corpul răspunde pentru el. Simt cum tensiunea se risipeşte. Simt că sunt bine-venită.

— Am pus soneria, zic. Ca să putem dormi.

Mă răsucesc şi-şi lipeşte pieptul de spinarea mea, îşi potriveşte picioarele lângă ale mele. Ne-am strâns într-un balon de timp şi refuzăm să-l părăsim. Împreună, trupurile noastre se răcoresc. Împreună, răsuflările ni se domolesc. Împreună, ne simţim nesinguri.

Corpurile noastre se pot potrivi în atâtea feluri.

* * *

Curentul somnului ne poartă cu lungimi de undă diferite. Uneori mă trezesc şi el doarme. Alteori probabil că se trezeşte el. Şi alteori trezirile noastre coincid şi schimbăm câteva vorbe rămânând aşa, nemişcaţi.

— Eşti un el sau o ea? întreb.

— Da, răspunde.

— Ştiu că nu vorbim despre asta, zice la multe minute după aceea, poate după ore. Dar de ce eşti cu el?

— Nu ştiu, îi spun. Credeam că am habar. Acum nu mai ştiu.

— Asta e dragoste? întreb.

Însă doarme.

Îngână ceva. Sună ca: „E înalt unchiul tău Artie?”.

După ce ne-am mai trezit un pic, dar tot fără chef să ne ridicăm din pat, mă întorc cu faţa spre el şi întreb:

— Care a fost preferatul tău?

Îşi lasă mâna într-a mea.

— Preferatul?

— Corpul tău preferat. Viaţa ta preferată.

— Odată am fost în corpul unei fete oarbe. Când aveam unsprezece ani. Poate doisprezece. Nu ştiu dacă se poate numi preferata mea, dar în ziua aia am învăţat mai multe de la ea decât de la alţii într-un an. Mi-a arătat cât de arbitrar şi individual este felul în care experimentăm lumea. Nu doar că celelalte simţuri erau mai ascuţite. Ci că găsim căi de a naviga prin lume aşa cum ne apare. Pentru mine a fost o provocare imensă. Pentru ea era pur şi simplu viaţa.

— Închide ochii, şoptesc.

Am încredere c-o face. Ne simţim trupurile în întuneric.

Ore după aceea, sau poate doar minute, începe să sune alarma.

Ziua trece, şi noi o lăsăm. Lumina scade şi nu spunem nimic. Asta e tot ce vrem. Două corpuri într-un pat. Apropiere.

— Ştiu că trebuie să pleci, zic.

Ochii mi-s închişi. Simt cum dă din cap a încuviinţare.

— Miezul nopţii, zice. Până la miezul nopţii trebuie să mă întorc.

— Dar de ce? De ce miezul nopţii?

Acum simt cum clatină din cap.

— Nu ştiu sigur. Dar ţine de corp, iar corpul, pur şi simplu, ştie.

— O să rămân aici, zic.

— O să mă întorc mâine, promite.

Mai mult timp. Mai mult timp împreună.

— I-aş pune capăt, zice. Aş pune capăt schimbatului ăstuia dacă aş putea. Doar să stau aici cu tine.

— Dar nu poţi, ştiu asta.

N-o spun furioasă sau dezamăgită. Fiindcă nu-s furioasă ori dezamăgită.

Lucrurile sunt cum sunt.

Începem să ne uităm la ceas. Ştim că e vremea.

— O să te aştept, îi zic în timp ce se îmbracă, în timp ce se pregăteşte să plece.

— Amândoi o să aşteptăm, zice. Să ne întoarcem la asta.

N-am habar ce fac şi-s mulţumită aşa.

Mă sărută de la revedere. Ca şi cum s-ar duce la şcoală. Sau la muncă. Ca şi cum ăsta ar fi viitorul. Ca şi cum suntem obişnuiţi cu

asta.

Nu ştiu ce să fac după ce a plecat. N-am computer să stau pe net, nici semnal la telefon.

Iau *Prima zi pe Pământ*. Nu-s cuvintele lui astea, dar sunt cuvintele spre care m-a călăuzit. Deocamdată e de ajuns.

Mi-am petrecut prea mult din zi dormind. Citesc un pic, apoi restul nopţii mi-l petrec visând.

Capitolul douăzeci şi trei

Când mă trezesc mi-e foarte frig, aşa că aprind soba şi sufăr când se încinge prea tare. Presupun că astea mi-s opţiunile.

Ştiu că A n-o să se întoarcă imediat, dar mai ştiu şi că, chiar dacă se trezeşte la cinci ore distanţă, o să găsească o cale să ajungă. Trebuie doar să-mi găsesc ceva de făcut până atunci.

Termin cartea de citit şi-mi doresc să fi luat una mai groasă, sau măcar ceva teme de făcut. Artie nu are nicio carte la vedere. Doar postere din reviste gen *Field & Stream*.

Dau peste un ziar vechi unde integrama n-a fost completată. Încerc s-o fac, dar nu-s prea bună. Joc nişte jocuri pe telefon, ba chiar dau şi o tură prin împrejurimi sperând să găsesc un pic de semnal.

Mă plictisesc. Tare mă mai plictisesc. Şi, mai rău, parcă-l aud pe Justin râzându-mi în nas, zicându-mi „dar ce credeai că o să se-ntâmple?"

„Vine", zic.

„Sigur, cum să nu."

Nu. Nu pot avea conversaţia asta în cap. Mă uit la ceas. E trecut de unu după-amiaza. Ar fi trebuit să ajungă deja.

N-o să mai vină.

Dar a promis.

Mă simt tot mai tâmpită pe măsură ce ziua înaintează. Umblu în tricou şi boxeri, atât e de cald.

Aud, într-un sfârşit, motorul unei maşini. Apropiindu-se. Oprind.

Toate îndoielile mi se transformă acum în uşurare.

Alerg la uşă şi-o dau de perete. Sunt pe cale să mă arunc în braţele lui A – când îmi dau seama că tipul din faţa mea e foarte bătrân şi are pe umeri o căprioară moartă.

Ţip.

Ţipă şi el, se împiedică.

Ţip iar şi mă retrag în cabană.

— Cine naiba eşti şi tu? strigă omul.

Vreau să-i trântesc uşa în nas, dar nu pot. Încă strigă.

— Eşti pe o proprietate particulară! Dumnezeule, aproape că mi-a sărit inima. Eşti singură?

Se uită la mine acum. Vede o fată. Îmi vede picioarele.

— Sunt nepoata lui Artie, zic. E unchiul meu. E cabana lui. Nu încalc nicio proprietate.

Parcă nu m-ar crede, şi tare îmi doresc să pună jos căprioara aia. Mă ia greaţa de la ea.

— N-ar trebui să fii aici, zice omul. Dacă *chiar* eşti nepoata lui Artie.

— O secundă, zic.

Scormonesc după portofel, găsesc permisul de conducere. Când mă întorc, văd că a pus căprioara la loc în portbagaj.

— Vedeţi, zic arătându-i permisul. Avem acelaşi nume.

— Bun. Dar nu-nseamnă că ar trebui să fii aici.

— Puteţi să-l sunaţi, îl înfrunt ştiind că nu se poate şi sperând că Artie o să mă susţină dacă va fi cazul. Cred că a încurcat nişte chestii.

— Păi, să ştii că o să mai vină ceva lume. Am vânat toată dimineaţa, iar Artie ne-a zis că putem curăţa aici pieile şi alte treburi.

Vegetariana din mine e îngrozită. Dar mă ţin tare.

— O secundă, îi zic iarăşi bărbatului.

Închid uşa şi pun pe mine cât de multe haine reuşesc. Îmi fac bagajul.

Dar nu pot să plec, fiindcă dacă vine A? Sunt foarte supărată că m-a abandonat, dar nu pot risca să-l abandonez şi eu pe el.

Aşa că zăbovesc. Vin alţi bărbaţi. Se uită la mine ciudat. Se holbează. Aduc alte animale vânate şi aranjează o zonă în care le jupoaie de piele. Recitesc singura carte pe care o am. Ies până la maşină. Încerc să-i evit pe toţi, dar tot trebuie să folosesc toaleta şi n-am spaţiu de manevră.

Rezist încă vreo două ore. Apoi cedez.

E prea târziu. A nu poate veni. Trebuie să mă duc acasă.

Simt că fierb cât durează drumul spre casă.

Mă uit la mesaje imediat ce am iarăşi semnal. Aştept un e-mail. Vreo explicaţie.

Nimic. A nu mi-a trimis nimic.

Se putea trezi paralizat. Sau într-un loc fără computer. Poate n-are maşină.

Mă agăţ de scuze. Dar mă simt deznădăjduită făcând asta.

Răspunsul cel mai naşpa ar fi că A a obţinut ce-a vrut şi acum gata, s-a terminat. Ca orice tip. Şi eu sunt ca orice fată care-a fost suficient de proastă ca să creadă că tipul ei o să fie altfel.

A nu-i un tip, îmi reamintesc.

Dar nici nu mai contează.

Tot mă simt fraierită.

Tot mă simt singură.

Capitolul douăzeci şi patru

Mă trezesc devreme. Presupunând că A o să se trezească devreme şi el, arzând să-mi explice ce s-a întâmplat. O să aflu ce n-a mers cu corpul de ieri, de ce n-a ajuns până la urmă.

Dar nu e nimic în căsuţa cu mesaje. Niciun cuvânt.

Fricile cele mici cedează. Fricile cele mari le iau locul.

Încerc să-l evit pe Justin. Nu fiindcă am făcut ceva rău (cu toate că am făcut!), ci fiindcă mă tem că o să mă miroasă.

Rebecca mă-ntreabă ce face bunica. Îi zic că e bine.

Îmi tot verific e-mailul. Şi tot gol îl găsesc.

Mă gândesc să sar peste prânz, dar îmi zic, după aia, că au fost atâtea semne de întrebare în privinţa comportamentului meu, că ar fi mai bine să-mi văd de-ale mele ca de obicei.

Din fericire, Lindsay Craig a dat o petrecere sâmbătă seară şi doar despre asta se vorbeşte la masă. Stephanie crede că l-a văzut pe Steve sărutând o fată de la alt liceu, dar Steve se jură că Stephanie a băut prea mult şi i s-a părut.

— Nu ştiu, Steve, zice Justin. Fata aia era destul de mişto.

Nu-mi dau seama dacă încearcă să-l întărâte pe Steve, s-o întărâte pe Stephanie sau să obţină o reacţie de la mine.

— Ai fost la chef? întreb prosteşte.

— Te deranjează? pufneşte Justin.

— Normal că nu, zic cu voce slabă.

Rebecca observă. Simt cum observă. Mai ştiu şi că, dacă o să mă-ntrebe dacă-i totul în regulă o să încep să urlu. Deci am grijă să mă ridic din timp de la masă.

Sunt pierdută în furia proprie. Mi-e ciudă pe A. Şi mi-e ciudă pe mine pentru că am ajuns într-o poziţie unde A ar putea însemna îndeajuns de mult pentru mine cât să mă enerveze în halul ăsta.

Mă duc la toate cursurile. Jucăm softball. Mă schimb în echipament de sport şi nu protestez când sunt pusă în apărare. Încerc să mă concentrez pe joc, să nu mă fac de râs. Nu observ, la început, că face cineva din mână. Apoi îmi dau seama că-mi face mie. Nu-l recunosc, şi aşa ştiu. Vede că mă uit şi înclină capul o dată. Aştept să se termine repriza, apoi îi spun profei că trebuie să mă duc la toaletă, fiindcă nu mă simt bine. Nu se opune şi mă schimbă cu altcineva.

Tipul ăsta nu seamănă deloc cu Xavier cel din cabană. Are un tricou cu Metallica şi braţele aşa de păroase, că par aproape la fel de negre ca tricoul. Când mă vede că vin, intră în sală, ferit de terenul de softball.

Îl urmez.

Ştiu că ar trebui să-i dau o şansă la explicaţii. Ştiu că, dacă-i aici, atunci nu m-a abandonat. Şi totuşi, când îmi zice „hei”, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, sar la beregata lui.

— Unde dracu’ ai fost? ţip.

Nici nu-i vocea mea. Sunt mult mai furioasă decât mine însămi.

— M-au închis în cameră, zice. A fost oribil. Nici computer n-am avut.

Ştiu că are logică. Ştiu că se prea poate. Ştiu că nu minte. Dar tot simt furia.

— Te-am aşteptat, îi zic. M-am trezit, am făcut patul, am mâncat ceva. Apoi m-am pus să aştept. Semnal la telefon ba aveam ba nu, asta era situaţia. M-am apucat să citesc numere vechi din *Field & Stream* fiindcă numai din astea erau pe-acolo. Apoi am auzit paşi. Eram încântată. Când am auzit ceva la uşă, am dat fuga.

Îi spun cine era. Îi povestesc ce s-a întâmplat. Îl las să-şi imagineze cum stăteam singură cu bărbaţii ăia. Aşteptându-l.

— Am vrut să vin, zice. Pe cuvânt, am vrut să vin, dar eram prins. Fata asta… avea atâta durere în ea. A făcut o chestie oribilă şi nu voiau s-o lase singură. Nici măcar un minut. Se temeau de ce e în stare să facă. Şi nu voia să recunoască. Dar eu ştiam, mi-am dat seama. Şi a fost dureros, Rhiannon. Trebuie să mă crezi… a fost foarte dureros. Dar chiar şi aşa ar fi trebuit să plec. Sau măcar să fi încercat. Dar n-aveam cum. Nu era în stare să se ducă nicăieri.

— Şi-n dimineaţa asta? întreb arătând spre Domnul Metallica. El de ce nu mi-a putut trimite un mesaj?

— Fiindcă familia lui pleca în Hawaii, şi dacă mă duceam cu ei n-aş mai fi ajuns în veci înapoi. Aşa că am fugit. Am luat trei autobuze ca să ajung aici, apoi a trebuit să merg pe jos din staţie. Sunt transpirat şi sleit, iar când o să mă-ntorc la casa amicului aici de faţă, o s-o găsesc ori goală, ori o să mă aştepte iadul pe pământ. Dar trebuia să ajung la tine. Nu mi-a păsat decât să ajung la tine.

Furia se diluează, însă nu fericirea îi ia locul, ci deznădejdea. Îmi dau, în fine, seama cât de absurd e totul.

— Cum o să facem asta? îl întreb. Cum?

Aş vrea să existe un răspuns. Chiar aş vrea să existe. Dar bănuiesc că nu există.

— Vino încoace, zice şi desface braţele.

Nu-i un răspuns, dar e un răspuns. Mă dau bătută. Mă duc drept în braţele lui. E asudat, păros, dar în clipa aia nu-mi pasă. N-are a face cu atracţia. Are de-a face cu ce-i dedesubt.

Mă lipeşte de el, mă îmbrăţişează cu foc. Închid ochii, îmi spun că putem s-o facem. Că-l pot ierta. Ne putem adapta.

Se deschide uşa de la sala de sport şi-o auzim amândoi. Ne tragem

deoparte în acelaşi timp, ca să nu fim văzuţi. Dar am fost văzuţi. Mă uit spre uşă şi acolo e Justin. Tresar. Justin. E ca şi cum mintea mea nu poate să accepte. Justin. Aici.

— Ce dracu'? răcneşte. Ce morţii mă-sii?

O *să zic că-i văr cu mine,* gândesc. O *să zic că a murit vreo mătuşă şi că a venit să-mi spună.*

— Justin… încep.

Dar nu-mi dă voie să termin.

— Lindsay mi-a dat un mesaj şi mi-a spus că nu te simţi bine. Şi voiam să văd dacă eşti în regulă. Ei, se pare că eşti foarte în regulă. N-am vrut să te întrerup.

— Opreşte-te, zic.

— Să mă opresc din ce, ştoarfo? îmi aruncă, apropiindu-se.

E ca şi cum m-ar adulmeca.

Mă uit cum A încearcă să-l blocheze.

— Justin, zice.

Justin se uită la el ca la o zdreanţă.

— Tu n-ai ce vorbi cu mine, frăţică.

Sunt pe cale să explic. Dar până să-ncep, Justin l-a şi pocnit pe A din toate puterile – un pumn drept în faţă, care l-a doborât.

Ţip şi dau fuga să-l ajut pe A. Justin încearcă să mă oprească trăgându-mă de braţ.

— Mereu am ştiut că eşti o târfă.

Încerc să mă smulg din strânsoare, ţip:

— Opreşte-te!

Îmi dă drumul, dar începe să-l ia la şuturi pe A, care e la pământ. Ţip iarăşi. Nu-mi pasă cine aude, dacă o să-l oprească pe Justin.

— E gagiul tău cel nou? urlă Justin. Îl iubeşti?

— Nu-l iubesc! urlu şi eu. Dar nici pe tine nu te iubesc!

Poftim, am zis-o.

Justin dă iarăşi să-l lovească, dar de data asta A îi prinde piciorul şi-l trage la podea. Încerc să ajung la A şi să-l ridic, dar nu-s destul de rapidă şi Justin îi arde un picior drept în bărbie.

Se deschide uşa de afară şi intră fetele de la softball.

Mă văd lângă A. Văd sângele de pe podea. A şi Justin sângerează amândoi.

Imediat se întinde o undă de şoc şi bârfă. Stephanie vine în fugă şi mă întreabă dacă-s bine. Justin se ridică şi încearcă să-l pună iarăşi pe A la pământ. Dar ratează şi A se ridică.

— Ce se-ntâmplă? întreabă Stephanie. Cine-i ăsta?

A se apropie de mine clătinându-se, iar Stephanie încearcă să-l blocheze. Îmi dau seama că are logică. Justin e prietenul meu. A e un străin. Aş putea să mint. Aş putea pretinde că-s de partea lui Justin. Doar Justin ar şti adevărul, iar mândria lui s-ar putea să accepte

minciuna.

Dar nu, nu pot.

— Trebuie să plec, zice A. Ne vedem la cafeneaua unde ne-am întâlnit prima oară. Când poţi.

— A! strig, fiindcă Justin e în spatele lui şi dă să-l apuce de umăr. Mâna coboară, dar în loc să se lase prins, A se eliberează şi-o ia la sănătoasa.

Am lacrimi în ochi. Nu ştiu de unde găsesc putere să stau în picioare. Profa de sport se apropie. Stephanie mă susţine.

— Ştoarfă împuţită! ţipă Justin.

Îl aud toţi.

— Am terminat-o cu tine, pricepi? Am terminat-o de tot. N-ai decât să te fuţi cu cine vrei. Nu mai trebuie s-o faci pe la spatele meu. Te crezi grozavă, dar nu eşti. *Nu* eşti.

Bocesc şi mai tare acum.

— Justin, înapoi, zice Stephanie.

— Nu-ncerca s-o aperi! ţipă el. Din cauza ei s-a întâmplat asta!

Profa a ajuns, îmi vede lacrimile, vede sângele. Are întrebări. Stephanie are întrebări. Lindsay, dintr-o parte, radiază. Un profesor se apropie şi încearcă să-l ducă pe Justin la cabinetul medical. Justin îi zice să-l lase naibii în pace şi o şterge din sală. Toţi ochii se întorc spre mine.

— N-a fost nimic, e tot ce reuşesc să îngaim.

Nu mă crede nimeni. Şi e logic, fiindcă n-au cum să creadă.

Capitolul douăzeci şi cinci

Am decizii de luat, şi încă rapid. Trebuie să-mi dau seama care-i versiunea mea, să am o şansă ca unii să-mi ia partea.

Chiar dacă n-am păţit nimic – fizic, cel puţin –, sunt dusă la cabinetul medical. Asistenta vede în ce hal sunt şi mă pune să mă întind. Stephanie cere voie să stea cu mine, dar asistenta îi zice să se ducă la ore. La următoarea pauză, revine cu Rebecca şi Preston, iar eu mă ridic în şezut ca să-i văd.

— Rhiannon, zice Rebecca, zi-ne ce se întâmplă.

— Am dat-o în bară, îi zic, le zic tuturor. S-a terminat cu Justin. Am cunoscut pe altcineva.

Rebecca încearcă să-şi stăvilească surprinderea, ca să nu observ. Lui Preston, însă, îi scapă un „uaaaa-haaa!". Stephanie îl plesneşte peste umăr, dar nu-şi mai poate lua exclamaţia înapoi.

— Cine e? întreabă Preston. Zi-ne, hai zi-ne odată.

Rebecca şi Stephanie se pot preface agasate că a sărit calul întrebând aşa de direct, dar amândouă abia aşteaptă răspunsul.

— Nu vă pot spune. E complicat.

— E însurat? vrea Preston să ştie.

— Nu! E doar… nou.

— Suficient de nou ca să intre în şcoală să te vadă? întreabă Rebecca.

— Asta zice lumea?

Vreau şi nu vreau să ştiu.

— Lumea zice tot felul de chestii, raportează Stephanie. Justin le spune tuturor că te-a surprins pe lângă prohabul tipului. Eu am zis la toată lumea că eraţi înăuntru cam de două minute înainte să intrăm noi şi că… nu exista vreo dovadă ca tipul să fi fost… hm… descheiat la prohab.

— Ne-am îmbrăţişat, atâta tot.

— Păi e destul, zice Stephanie. Pentru bârfe vreau să zic. Din ce zice Justin, eşti cea mai mare târfă pe care-a avut-o vreodată şcoala asta. Dar nu e tocmai un martor nepărtinitor.

Acum, că s-a terminat cu pumnii şi picioarele, îmi dau seama cât de mult l-am rănit. Ce i-am făcut. Ce ne-am făcut.

Tot timpul ăla. Amintirile. Le-am pus pe foc.

Rebecca se apleacă şi mă cuprinde într-o îmbrăţişare strânsă.

— O să fie bine, zice. O scoatem noi la capăt.

Preston şi Stephanie îi ţin hangul.

Poate că doar pe ei îi mai am.

Asistenta mă lasă să stau până la sfârşitul zilei. Când se aude

soneria finală, dau să mă ridic din pat, dar îmi face semn să nu mă grăbesc.

— Să se golească holurile, zice. Poţi să-ţi permiţi asta.

E tare bună, îmi vine să-i povestesc tot. Dar pot doar să-mi imaginez ce-ar crede despre mine după.

Mai aştept o oră. Când ajung la dulapul meu, descopăr pozele pe care le ţinea în dulapul lui şi eu într-al meu. Le-a rupt bucăţi-bucăţele. Dacă n-aş şti ce-au fost cândva, n-aş putea să ghicesc.

E singura chestie pe care mi-a distrus-o în dulap. Dar e destul.

Rebecca vrea să mergem la ea. Preston şi Stephanie mă tot sună. Până şi Ben dă un mesaj ca să transmită că speră că mă simt bine.

O parte din mine vrea să fie conştientă de dezastrul pe care l-a provocat şi să se adăpostească între prieteni.

Dar A aşteaptă. Ştiu că aşteaptă.

Mă duc la cafenea. S-a curăţat un pic, dar tot arată ca un tip care a mâncat bătaie.

Îl văd. Văd că mă vede. Mă duc să iau ceva cafea, să-mi mai dau un minut de gândire.

— Chiar îmi trebuie, îi spun aşezându-mă.

— Mulţumesc că ai venit, zice.

Ca şi cum n-ar fi fost sigur. Ca şi cum îi fac o favoare.

— M-am gândit să nu vin, admit. Dar nu *pe bune.*

De aproape arată şi mai rău.

— Eşti bine?

— Mă descurc, zice.

Nu pare să se simtă prea grozav.

— Aminteşte-mi… cum te cheamă azi?

— Michael.

Mă uit iarăşi la el. Îmi amintesc că băiatul ăsta ar trebui să fie acum în Hawaii.

— Bietul Michael, zic.

— Nu cred că aşa şi-a imaginat c-o să fie ziua asta.

— Nici eu.

Dimineaţa pare să fie la un milion de ani distanţă. Eram aşa de furioasă. Acum sunt doar tristă.

— E încheiată de-acum? întreabă. Cu voi doi?

Cum să nu fie? îmi vine să-l întreb.

În ce univers ar putea Justin să înţeleagă ce-am făcut?

— Da, zic şi adaug, ca o lovitură sub centură: Deci ai căpătat ce-ai vrut.

Nu apreciază.

— E nasol să vezi aşa lucrurile. Nu vrei şi tu?

— Ba da. Dar nu în felul ăsta. Nu aşa, în faţa tuturor.

Întinde mâna să-mi atingă faţa, dar nu se simte în regulă. Mă feresc. Coboară mâna.

Mă întristez şi mai tare. Din cauză că-i fac din astea.

— Ai scăpat de el, zice.

Ce mi-ar plăcea să fie aşa uşor. Dar nu-i aşa uşor.

— Uit cât de puţine ştii despre chestiile astea, îi zic. Uit cât de lipsit eşti de experienţă. Nu am scăpat de el, A. Doar fiindcă te desparţi de cineva nu înseamnă că ai scăpat de el. Tot sunt ataşată de Justin într-o sută de feluri. Doar că nu mai ieşim împreună. O să-mi ia ani să mă eliberez de el.

Nu ştiu de ce-i zic asta. De ce vreau să suferim. Poate mă simt mai puţin vinovată dacă mă simt mai îndurerată.

— Trebuia să mă duc în Hawaii? întreabă.

Aproape că l-am pierdut. Îmi dau seama că aproape l-am pierdut. Lucrul de care mă temeam cel mai tare ieri aproape că s-a întâmplat azi. A făcut ce-a putut ca să rămână, iar acum îl pedepsesc pentru asta.

Trebuie să mă opresc.

— Nu, zic, nu trebuia. Vreau să fii aici.

I se luminează ochii de şansa pe care i-o dau, de posibilitatea ca, deşi lucrurile au mers prost, să iasă bine până la urmă.

— Cu tine?

Dau din cap.

— Cu mine. Când poţi să fii.

E cea mai bună posibilitate. O ştie. O ştiu şi eu. Şi mai ştiu că am fi putut să rămânem la mult mai puţin. Am fi putut să renunţăm.

Îmi mai pune întrebări despre ce s-a întâmplat după ce-a plecat, şi-i zic. Vrea să înţeleg de ce-a trebuit să fugă – nu-l putea băga pe Michael în alte belele – şi-i zic că înţeleg.

Trebuie să ştim că nu e vreo posibilitate ca Michael să fie luat în Hawaii, aşa că folosim telefonul meu ca să ne asigurăm că au plecat şi ultimele curse. În loc să-l las pe Michael să ia autobuzele alea înapoi spre casă, mă ofer să-l duc eu – nu mă prea grăbesc să ajung acasă. O să trebuiască să le zic alor mei că am rupt-o cu Justin, înainte să audă de la altcineva.

Cât mergem, îl rog pe A să-mi mai povestească despre persoanele în care a fost. Fata distrusă de ieri şi alţii de dinainte.

Dă drumul la poveşti – unele triste, dar majoritatea vesele. Pe măsură ce le spune îmi dau seama că pentru fiecare eveniment trebuie să-şi amintească două chestii, în vreme ce noi, restul, trebuie să ne amintim doar una. Nu doar cu cine era, ci şi cine era el. Ca, de pildă, cu primul lui sărut. Eu îmi amintesc primul sărut cu Bobby Madigan – o provocare din clasa a patra pe care ne-o doriserăm amândoi în secret. Când dna Shedlowe nu era atentă, ne-am furişat în pădure la

pauză. Ţin minte cât de moi îi erau buzele. Ţin minte cum stătea cu ochii închişi. Mie nu-mi dăduse prin cap să închid ochii; dacă era să se întâmple, voiam să văd.

A îmi spune că primul lui sărut a fost în clasa a cincea. Era într-un subsol şi jucau „învârte sticla”. Nu mai jucase asta înainte, dar ceilalţi copii păreau să ştie ce-i de făcut. A învârtit şi sticla s-a oprit la o fată blondă. Ţine minte că o chema Sarah şi că, înainte să se sărute, i-a zis „ţine gura închisă!” Îl întreb cine era atunci. Clatină din cap.

— Nu sunt sigur, îmi zice. Nu mi-o amintesc decât pe ea. Pot să zic că purta rochie – un fel de sarafan –, aşa că poate eram la o petrecere, ceva. Dar nu mai ţin minte cine eram eu.

— Nici măcar dacă erai băiat sau fată?

— Eram băiat, îmi închipui, dar sincer, nu dădeam atenţie la asta.

E ciudat să mă gândesc la asta: tot timpul pe care-l petrecem împreună, zilele astea. Eu încerc să-mi amintesc cine a fost zi de zi. Dar A?

A o să-şi aducă aminte doar de mine.

Într-un final, harta de pe telefonul meu arată că ne apropiem de casa lui Michael.

— Vreau să te văd mâine, zice A.

— Şi eu vreau. Dar ştii şi tu, ca şi mine, că nu-i doar o chestie de vrut.

— O să sper, atunci.

Îmi place asta.

— Şi eu o să sper.

Plutesc pe norişorii speranţei un timp, mergând spre casă. Apoi îmi amintesc ce s-a mai întâmplat şi încep să revin cu picioarele pe pământ. Când ajung, nu pot îndura gândul de a le spune alor mei de Justin, aşa că-i evit. Mama ţipă ceva despre nevenitul la cină, dar nu-mi pasă nici cât negru sub unghie.

O sun pe Rebecca pentru o dare de seamă. Îmi zice iar că totul o să fie bine. O să se fâsâie repede toată chestia.

După ce închid, mă holbez la telefon. Dau clic pe fişierul cu poze şi e ca şi cum toată istoria mea cu Justin e-acolo. Asta n-a putut rupe bucăţele.

Ştiu că ce i-am spus lui A e adevărat: nu s-a terminat.

Justin şi cu mine suntem în partea naşpa acum.

Capitolul douăzeci şi şase

Şcoala, a doua zi, e un chin. Numai şoapte. Numai priviri. Numai vorbe. Unele ridicole. Altele adevărate.

Toată lumea din clădirea asta a petrecut ani fără să-i pese de mine. Acum am făcut ceva greşit şi brusc îi pasă. E dezgustător.

Nu găsesc niciun mesaj de la A când mă trezesc, şi nici nu mai verific după. Simt nevoia să trec singură prin toate astea. A nu mă poate ajuta aici. Îmi trebuie amici ca Rebecca şi Preston să mă ajute.

E uimitor câţi oameni cred că au dreptul să-mi spună târfă în faţă. Fetele o zic cu jumătate de gură, băieţii cu voce tare.

Justin le-a zis limpede prietenilor mei că trebuie să aleagă şi că el e cel nedreptăţit. Nu-i pasă de Rebecca şi Preston, ceea ce le uşurează lor situaţia. Stephanie, totuşi, zice că o să se ţină la distanţă când e Justin prin zonă. Steve la fel. Zice că speră că înţeleg. Îi zic că da.

— Eşti prea de treabă, spune Rebecca auzind discuţia.

— Nu, zic, nu cred că asta-i problema mea.

E ca şi cum n-ar fi cu totul real. O bucată din mine încă-l vrea pe Justin, încă mai crede că suntem împreună, că suntem meniţi să fim împreună.

Pot rezolva problema, crede bucata aia. Când ea, de fapt, e piesa defectă.

Şi mai întreabă:

Pentru ce, mai exact, ai renunţat la Justin?

Nu ştiu cum să răspund la asta.

* * *

Înainte de a treia oară îmi verific la repezeală mesageria. E ceva de la A, care zice că-i pe drum. Răspund:

> Nu cred că azi e o zi bună.

Dar nu-s sigură că o să ajungă la el în timp util. A probabil că a răpit deja corpul în care e. Nu pot opri asta.

Îi spun Rebeccăi că o să sar peste prânz. Ştiu că o să se ofere să mă însoţească, dar îi spun că aş prefera să fiu singură, ca să procesez totul. Vreau, mai ales, să mă ascund, şi e mai uşor să te ascunzi de una singură.

— Eşti sigură? întreabă Rebecca.

Îi zic că da, sunt.

— Nu uita că asta-i partea cea mai aiurea, zice. Prima zi e întotdeauna cea mai aiurea.

Parcă nu-i prea credibil să aud asta de la o fată care, fără îndoială, o să se vadă cu prietenul ei şi-o să stea cu el la prânz. Dar mă abţin să-i spun că n-are voie să discute cu mine până ce nu-l înşală pe Ben şi el îi face vânt.

Nu ştiu unde-o să mă duc după ce pleacă Rebecca. Un ungher întunecos al bibliotecii ar putea fi sigur. N-am văzut ca vreun bibliotecar să dea vreo fată afară fiindcă toată şcoala o face târfă.

Sunt cât pe ce s-o apuc într-acolo, când o voce din spatele meu zice:

— Hei!

Nu prea am chef să mai ascult opiniile cuiva referitoare la comportamentul meu. Mă întorc pe loc şi mă uit la persoana care m-a oprit. E-un băiat, cred. Poate boboc. Poate fi şi o fată.

Sunt încurcată. Apoi mă uit în ochii lui/ei şi confuzia îmi trece.

— Hei, zic. Eşti aici. De ce nu mă surprinde?

Ştiu că ar trebui să mă arăt mai încântată că A a izbutit. Dar, pe bune? E deja prea mult pentru o zi grea ca asta.

— Prânz? întreabă A.

De ce nu, până la urmă? Nu-i chiar ascunzătoarea pe care am vrut-o, dar nu ştiu cum să explic.

— Sigur, spun. Dar după aia trebuie să mă întorc.

— Nicio problemă.

Mergem pe culoar. Şi te-ai gândi că unii s-ar holba la străinul de lângă mine, o persoană pe care n-au mai văzut-o. Poate nu-i acelaşi tip despre care umblă vorba că am făcut sex în sala de sport (nu poate fi confundat), dar totuşi – cineva diferit.

Se pare că, totuşi, rămân atracţia principală.

A s-a prins şi el. Îi vede cum se holbează la mine. Îi vede cum întorc capul.

— Am ajuns o târfă metalistă acum, îi explic, şi nu-mi pasă dacă mai aude cineva. Potrivit unor surse, m-am culcat chiar şi cu membri din trupa Metallica. E amuzant cumva, amuzant şi nu prea.

Mă opresc o secundă din vorbit şi mă uit la A.

— Tu, în orice caz, eşti complet altfel azi. Nici nu ştiu măcar cu ce am de-a face.

— Mă numesc Vic. Sunt de sex feminin biologic, dar genul mi-e masculin.

A zice toate astea ca şi cum ar fi de la sine înţelese. Oftez şi-i spun:

— Nici măcar nu ştiu ce înseamnă asta.

— Păi, înseamnă că s-a născut cu corpul într-un fel, dar mintea…

Nu asta aş vrea să audă ăia care trag cu urechea. Îl întrerup:

— Hai să aşteptăm până ieşim din perimetrul şcolii, bine? Nu vrei să mergi în spatele meu un pic? Cred că ar mai uşura situaţia.

Mă simt o zdreanţă că-i cer asta. Dar simt şi că-mi trebuie un pic de spaţiu. Un pic doar.

O duc la restaurantul Philip, care e un soi de casă veche unde se serveşte de mâncare. Nimeni de la şcoală, în afară de hipsterii cei mai înfocaţi, nu mănâncă acolo. Şi-mi zic că mă descurc cu hipsterii. Au prea multe probleme ei înşişi ca să le mai pese de-ale mele.

Chelneriţa ne tratează ca şi cum am fi spioni, veniţi să o tăiem de la ajutorul social. Abia după ce se duce putem vorbi.

— Cum merg lucrurile? întreabă A.

— Nu-mi pare că Justin ar fi prea supărat, replic. Şi nu duce lipsă de fete care vor să-l consoleze.

Mersi, Lindsay.

— E jale. Rebecca a fost fantastică. Jur, ar trebui să fie o meserie numită promoter de prieteni – ea ar fi as la aşa ceva. Ar promova acolo versiunea mea.

— Care ar fi?

— Că Justin e-un nemernic. Şi că metalistul şi cu mine nu făceam decât să vorbim.

— Îmi pare rău că s-a ajuns la aşa ceva.

— Se putea şi mai rău. Şi ar trebui să nu ne mai cerem unul altuia atâtea scuze. Tot ce zicem începe cu „îmi pare rău".

Ar trebui să-mi pară rău că sunt arţăgoasă. Doar că n-am energie. Mai ales cu cineva aşa de complicat alături.

— Deci eşti o fată care-i băiat? întreb.

— Ceva de genul.

Grozav. Acum e arţăgos şi el.

— Şi cât de mult ai mers cu maşina?

— Trei ore.

— Şi ce ai pierdut?

— Nişte testări. O întâlnire cu prietena mea.

Nu mă pot abţine să nu întreb:

— Crezi că-i cinstit aşa?

— Cum adică?

— Uite, A, mă bucur că ai bătut atâta drum. Chiar mă bucur. Dar n-am dormit prea mult astă-noapte şi-s ca naiba de prost dispusă, iar în dimineaţa asta, când am primit e-mailul tău, mi-am zis: Toate chestiile astea-s cinstite? Nu pentru mine sau pentru tine. Ci pentru… oamenii ăştia ale căror vieţi le răpeşti.

— Rhiannon, am grijă întotdeauna să…

— Ştiu că ai. Şi ştiu că nu-i decât o zi. Dar dacă trebuia să se întâmple ceva complet neaşteptat azi? Dacă prietena ei plănuieşte o megapetrecere surpriză pentru ea? Dacă colegul de proiect o să pice la examen fiindcă ea nu-i acolo? Dacă… nu ştiu. Dacă e un superaccident şi ea ar trebui să fie pe-acolo şi să salveze un copilaş?

— Ştiu. Dar dacă *eu* sunt cel căruia ar trebui să i se întâmple ceva?

Dacă ar trebui să fiu aici şi nu sunt şi din cauza asta lumea întreagă o ia razna? Într-un fel infinitezimal, dar foarte important.

— Dar n-ar trebui ca viaţa ei să fie mai presus de a ta?

— De ce?

— Fiindcă tu nu eşti decât un musafir.

Mi-a ieşit ceva mai aspru decât am vrut.

Continui:

— Nu zic că ai fi mai puţin important. Ştii că nu. În clipa asta pe tine te iubesc cel mai mult pe lume.

— Serios? zice cu scepticism A.

— Cum adică *serios?*

— Ieri ziceai că nu mă iubeşti.

— Vorbeam despre metalist. Nu despre tine.

Chelneriţa ne aduce brânza coaptă şi cartofii prăjiţi.

— Şi eu te iubesc, să ştii, zice A după ce se îndepărtează femeia.

— Ştiu.

— O să trecem şi peste asta. Orice relaţie are o parte dificilă la început. Asta-i partea noastră dificilă. Nu-i ca la un puzzle unde piesele se potrivesc instant. Într-o relaţie trebuie să şlefuieşti piesele pe toate părţile ca să se potrivească perfect împreună.

Relaţie. Vreau să ştiu dacă asta este cu adevărat. Dar A nu e persoana potrivită ca să-l întreb.

Arăt, în schimb, că piesa lui A îşi schimbă forma în fiecare zi.

— Doar fizic, mă contrazice.

— Ştiu.

Mănânc o felie de cartof prăjit. Sunt sătulă de discuţii, dar nu ştiu cum să mă retrag fără să-l fac pe A să se simtă prost.

— Chiar ştiu. Cred că trebuie să mai lucrez la piesa mea. Se întâmplă prea multe deodată. Şi tu, aici… asta se adaugă la prea mult.

— Mă duc, zice. După prânz.

Mă simt rău pentru că mă simt aşa de recunoscătoare.

— Nu vreau asta, încerc să-l asigur, cred doar că simt nevoia s-o faci.

— Înţeleg.

— Bine.

Mă silesc să schiţez un zâmbet. Am nevoie de o schimbare de ton.

— Acum zi-mi de întâlnirea la care te duci diseară. Dacă tot n-o să fiu cu tine, măcar să ştiu cine o să fie.

Mă las apoi cu spinarea pe spătar, iar el îmi povesteşte despre o fată pe nume Dawn, pe care băiatul ăsta născut fată, Vic, o iubeşte ca pe aer. Nimic nu-i mai trebuie pe lume. E o poveste de dragoste, pur şi simplu, şi descopăr că mă bucur că cineva din univers are parte de aşa ceva.

Chiar dacă doar de data asta l-am întâlnit pe Vic şi n-am să dau

niciodată ochii cu Dawn, mă gândesc la ei după ce pleacă A. Îmi imaginez prin ce rahaturi trebuie să treacă ei ca să fie împreună. E primul lucru, pe azi, care pare să se potrivească perfect. Nu-mi merge deloc bine, sigur. Dar oamenii pot să îndure multe ca să ajungă acolo unde simt nevoia să fie.

Să nu uit asta.

După şcoală. Rebecca, Ben şi Preston mă scot la o îngheţată. Vor să ştie mai multe despre Bărbatul Misterios – aşa îi zic, şi nu ştiu dacă nu cumva au nimerit-o.

Nu le zic cine ştie ce. Respectă asta. Dar e limpede, în acelaşi timp, că n-o să le scadă curiozitatea şi o să trebuiască ori să scot din pălărie minciuni după minciuni, ori să o rup iute cu Bărbatul Misterios.

Am grijă să ajung din vreme acasă, la cină. În faţa puiului cu cartofi, le zic alor mei că am terminat-o cu Justin. Spre marea mea jenă, încep să plâng când zic asta. Chiar dacă ştiu că aşa-i corect, şi chiar dacă ştiu că-i vina mea, când o spun acolo, la masă, pare o chestie mai reală decât a fost până acum. Nu le spun părinţilor despre Bărbatul Misterios. Deci povestea e că eu şi Justin nu mai suntem împreună.

Ştiu că nu l-au plăcut niciodată. Ştiu că n-or să-mi zică să mai încerc, să fac lucrurile să meargă. Le sunt recunoscătoare pentru asta. Tata zice: „Hai, gata”. Mama zice că e sigură că aşa-i cel mai bine. Apoi stau acolo şi se uită la mine cum plâng. Aşteaptă să-mi revin. Schimbă subiectul şi mă întreabă ce mai face Rebecca.

Mă liniştesc în vreme ce le povestesc un weekend inventat – nu fac, în principiu, decât să iau noaptea la Rebecca şi s-o întind pe două zile. Multe filme. Multe discuţii. Multe amintiri.

Justin nu mai este menţionat.

Ştiu că-i datorez lui A un fel de comunicare. Îi trimit, ceva mai târziu, un e-mail.

> A,
>
> Astăzi a fost cam aiurea, dar cred că-i din cauză că perioada asta se simte aiurea. Nu are a face cu tine, şi nu are a face cu iubirea. E din cauză că totul s-a prăbuşit deodată. Cred că ştii la ce mă refer.
>
> Hai să mai încercăm. Dar cred că la şcoală nu se poate. E prea mult pentru mine. Să ne vedem după. Undeva unde să nu fie urme ale restului vieţii mele. Doar noi.
>
> Îmi vine greu să-mi imaginez cum, dar aş vrea ca piesele să se potrivească.
>
> Cu drag,
>
> R

După ce-am spus atâtea minciuni atâtor oameni, mă simt bine să fiu şi un pic onestă cu cineva, şi ştiu că onestitatea va fi apreciată. Dacă A o să fie singurul lucru adevărat în viaţa mea, trebuie să-l păstrez adevărat… chiar dacă mă întreb: pot să transform asta în realitate?

Capitolul douăzeci şi şapte

Sunt gata să mă întâlnesc cu el oriunde şi oricând trebuie. Dar când, în cele din urmă, primesc un e-mail de la A în următoarea dimineaţă, îmi spune că s-a trezit în corpul unui băiat al cărui bunic a murit. Trebuie să se ducă la înmormântare azi. N-o să ne putem vedea.

Vreau să-i răspund că-mi pare rău pentru pierderea suferită. Dar nu e pierderea *lui,* evident. Îmi pare rău, de fapt, pentru băiatul al cărui corp îl locuieşte, fiindcă n-o să poată asista la funeraliile bunicului. Nu-i vina lui A, dar tot nu-i cinstit.

Nu ştiu de ce faptul că n-o să-l văd pe A mă aduce la disperare, dar aşa stau lucrurile. Ar trebui să mă obişnuiesc cu asta. Ar trebui să ştiu că asta o să fie mereu parte din plan – sau partea care face planul să se ducă de râpă. Numai că, la cât de varză sunt toate, mă bazam pe ceva. Şi acum mă simt tâmpită că m-am bazat.

Mersul la şcoală nu prea ajută. Simt că-s la distanţă de tot şi toate. Poate e autoapărare – încă aud lume vorbind despre mine, încă-i văd holbându-se la mine cu scârbă. Dar mai ştiu şi că nimeni de aici nu poate pricepe prin ce trec. Nimeni de aici nu e îndrăgostit de cineva care s-ar putea, la noroc, să apară sau să nu apară în orice zi. Nimeni de aici nu e în situaţia de a nu şti ce formă o să capete iubitul/iubita. Şi în loc să simt superioritate – să mă ţin cu nasul pe sus fiindcă am ceva ce n-au ei – mă trezesc că-i invidiez. Vreau stabilitatea lui Stephanie şi Steve. Sau Rebecca şi Ben. Care nu-i stabilitate – tot au parte de certuri şi neînţelegeri, de zile proaste şi zile bune – dar tot e mai ceva decât marele necunoscut cu care am-întâlniri-şi-nu-tocmai.

Am şaisprezece ani, mă trezesc cugetând. *E prea de tot.*

Singurul lucru pe care nu-l fac e să-mi doresc să fie cu câteva săptămâni mai devreme, şi să fiu încă pe deplin a lui Justin. Dar şi chestia asta se cam clatină. Fiindcă, atunci când îl văd pentru prima dată de la faza cu sala de sport, mă apucă şi mai tare mâhnirea. Iese de la mate, iar eu sunt un corp ca oricare, pe culoar. Ceea ce văd nu-i deloc plăcut. Mai mult trist decât enervant. A urât întotdeauna locul ăsta, iar acum îl urăşte şi mai mult. Sunt sigură că, dacă m-ar vedea, şi-ar direcţiona ura spre mine. Dar, pentru că nu mă vede, ura lui n-are unde se îndrepta. Se tot învârte în jurul lui, îşi tot muşcă coada.

Acum o săptămână aş fi dat fuga să-l consolez. Aş fi încercat să deznod furia aia, ura aia, să-l fac să respire puţin. Asta făceam. Asta îi trebuia şi pentru asta îmi purta pică mereu.

Mă depărtez, o apuc într-o direcţie în care ştiu că n-o să vină, deşi nu într-acolo trebuie să merg. Deja e destul de naşpa. Nu vreau să înrăutăţesc şi mai mult situaţia.

* * *

În ziua următoare, A zice că ne putem vedea. Dar e şi un avertisment acolo.

> Nu-s sigur că tipul ăsta e genul tău. E cam imens. Aş vrea să te pregătesc, fiindcă ultima dată când m-ai văzut n-a fost aşa.

Genul. Deodată, A e preocupat de cine e genul meu. Nu vreau să gândească aşa, n-ar face decât să ne îngreuneze situaţia. Şi, de vreme ce acum mă gândesc la A ca la un „el", aproape că-mi vine să-i zic că mi-a nimerit genul pe jumătate dacă e băiat. Dar ce înseamnă, totuşi, asta? Cât de mult greşesc gândind aşa?

Iubeşte persoana din interior, îmi reamintesc. *O să meargă doar dacă iubeşti persoana din interior.*

Problema e – şi îmi tot frământ mintea cu ea cât ţine şcoala – că am o imagine mentală a persoanei de dinăuntru. Când mi-l imaginez pe A, mi-l închipui ca pe un tip atractiv, licărind ca un spirit sau o fantomă, sărind din corp în corp. De persoana aia m-am îndrăgostit. Şi-n mintea mea e un tip, e un tip alb, are păr negru şi e subţire. Nu e o matahală. Nu e frumos ca un superstar. Doar normal de atrăgător. Parcă-l şi văd zâmbind.

Imaginea asta mentală ar trebui să-mi uşureze situaţia, să-l facă pe A mai real pentru mine. Dar nu face decât să îngreuneze lucrurile, fiindcă ştiu că imaginea mentală reprezintă ce vreau eu, nu ce este A.

* * *

Mă aşteaptă lângă librăria Clover, după şcoală. E pus la patru ace, cu cămaşă şi cravată, chestie pe care o apreciez. Dar n-am cum s-o dau cotită – e mare. E ditai omul. Şi îmi vine greu să mă descurc cu asta. Nu fiindcă ar fi urât. E, de fapt, simpatic cu cravata aia. Dar e mult mai masiv decât mine. Mă intimidează. Şi, da, mi-e greu să trec de la imaginea lui A în corpul lui Vic, fata-băiat, într-o zi, la corpul ăsta, în ziua următoare.

— Hei! zice când ajung mai aproape.

Cred că, de-acum, ăsta-i codul nostru. Salutul nostru. Dar tot sună ciudat când îl rosteşte cu vocea aia de bas.

— Da, hei, răspund.

E şi mai rău când mă apropii. Mă simt minusculă.

— Ce-i? întreabă, ca şi cum trupul ăla n-ar fi deloc altfel decât altele.

— Încerc să mă obişnuiesc cu tine, cred, zic.

E ca un test. *Hai să-l facem pe A cât mai diferit posibil de data trecută*

şi să vedem cum suporţi.

N-am chef de teste. Am fost testată destul.

— Nu te uita la ambalaj, zice A. Uită-te la conţinut.

Ştiu. Mă uit. Dar totuşi nu-mi place presupunerea că asta ar fi natural.

— Ţie îţi e uşor, îi zic. Eu nu mă schimb niciodată, nu? *Doamne, nu vreau să mă iau la ceartă.* Gândesc asta deşi eu sunt aia cu dispoziţie certăreaţă.

Apoi mai avansez un pas mental şi-mi zic: *E cum era cu Justin.*

Ba nu. Nu este. Cu Justin mă certam fiindcă mă simţeam băgată în corzi.

A nu face asta.

Ca, de pildă, acum. A ar putea oricând să zică: „Ei, cum să nu te schimbi. Fata pe care-am cunoscut-o eu era foarte de treabă, iar fata cu care vorbesc acum se poartă ca o scorpie".

Dar chestia e că A n-ar zice aşa ceva. Şi de asta şi sunt aici.

În loc să se ia la harţă cu mine, A zice:

— Să mergem.

Un pas înainte, în loc să se blocheze aici.

— Unde?

Zâmbeşte.

— Păi… am fost la ocean, la munte şi în pădure. Aşa că mă gândeam ca de data asta să-ncercăm… cina şi un film.

Ha. Nu mă aşteptam. Dar e mai bine decât să-ncercăm să găsim vreun deşert.

— Seamănă suspect de mult cu o întâlnire romantică, zic zâmbind la rândul meu.

— Îţi cumpăr şi flori dacă vrei.

Îmi place cum sună.

— Dă-i drumul, zic, cumpără-mi flori.

Glumesc, dar numai pe jumătate. Iar el e serios, fiindcă în loc să intre în librărie descoperă un florar şi-mi cumpără o duzină de trandafiri. E o mică nebunie, dar toată povestea-i o mică nebunie, aşa că accept.

Îmi spune ce rulează la cinematograful din zonă, şi-i răspund că, dacă-i întâlnire romantică, atunci trebuie să vedem unul dintre filmele alea cu supereroi care par făcute pentru întâlniri – destulă acţiune pentru tipi şi suficient flirt pentru fete. Sigur că, imediat ce zic asta, îmi dau seama că schema nu ţine cont de ăia care nu-s nici băieţi, nici fete – plus că se cam hazardează la presupunerile despre ce le place băieţilor şi fetelor.

A nu-mi scoate ochii cu asta, totuşi. Îmi zice, în schimb, că e ceva ce-ar vrea să vadă, fără să-mi zică şi de ce.

Ajungem în sală, care e aproape pustie. Mai e, în seara asta de joi,

doar o gaşcă de adolescenţi cărora e clar că nu le pasă de temele sau de şcoala de mâine. Îi văd cum se holbează la noi şi cum comentează la băşcălie – poate din cauza dimensiunilor lui A, poate fiindcă-s o fată care a venit la film cu un buchet de trandafiri în braţe, ca şi cum ar fi Ziua Îndrăgostiţilor sau aşa ceva.

E amuzant că A are nişte probleme să-şi mişte corpul. Are logică – nu-i învăţat să fie aşa de mare şi trebuie să se obişnuiască. Abia încape în scaunul de lângă mine – şi chiar dacă izbuteşte, e limpede că n-o să am parte de braţul scaunului. Încearcă să mă cuprindă cu un braţ, şi e aiurea – sunt, propriu-zis, blocată în subsuoara lui foarte activă. Dar pe bune? Cred că pe A îl stânjeneşte mai mult ca pe mine. Până să se termine cu reclamele a şi renunţat şi s-a dat un scaun mai încolo, ca să avem un pic de spaţiu de mişcare. Dar nu e tocmai ce-ar trebui să faci la o întâlnire.

Ca s-o dreagă cumva, îşi lasă mâna pe scaunul dintre noi. Mi-o las şi eu, apoi, după ce filmul începe şi lumea e ameninţată cu distrugerea, ne ţinem de mână. E plăcut, dar nu aşa de plăcut ca-n alte dăţi. În parte, fiindcă palma lui e mult mai mare ca a mea. În parte, din cauza poziţiei. În parte, fiindcă transpiră şi fiindcă se tot foieşte în scaun. O las baltă în cele din urmă şi nu-ncearcă să-mi ia mâna din nou. Ar fi OK să mă sprijin de el – corpul ăsta ar fi numai bun de sprijinit. Dar e prea departe pentru asta. Prin urmare, stăm aşa, în scaunele noastre separate, mare parte din film. Nu mă deranjează, dar nu prea aduce a întâlnire romantică.

Mergem, după film, la un local italian. Tot nu ştiu ce să fac cu florile şi-mi doresc să nu le fi cerut. Le pun, până la urmă, sub scaun.

Mă întreabă iarăşi cum mă descurc la şcoală, şi-i ofer noutăţile. Îi spun şi că i-am anunţat pe ai mei, şi că Rebecca l-a poreclit Bărbatul Misterios.

— Sper că nu aşa te gândeşti şi tu la mine, zice.

— Păi, trebuie să admiţi că ai în tine mai mult mister decât un tip oarecare. Decât o persoană, adică.

— Cum adică?

— Păi… felul în care eşti? De unde vii? De ce faci chestiile pe care le faci?

— Mda, face el, dar n-avem cu toţii aceleaşi mistere? Poate nu la faza asta cu „de unde vii”… dar chiar ştii de ce eşti cum eşti? Sau de ce faci chestiile pe care le faci? Nu ştiu de ce m-am născut aşa, dar nici tu nu ştii de ce te-ai născut aşa. Suntem în beznă cu toţii. Doar că bezna mea e un pic mai neobişnuită decât a ta. Din câte ştim.

— Dar la mine sunt mai multe chestii explicabile. Trebuie să admiţi.

— Poţi să-ţi pierzi minţile căutând explicaţii pentru absolut orice.

Eu nu pot face asta. Mă bucur să las lucrurile aşa cum sunt. Nu simt nevoia să ştiu de ce.

— Dar trebuie să fii curios un pic! Eu *sunt.*

— Eu nu. Şi dacă e să meargă între noi, o să trebuiască s-o laşi cum se vede.

— Cum se vede? Pe bune?

— Bine. N-am ales cuvintele cum trebuie. Valoare internă. Intrinsecă. Valoare personală. Cum vrei să-i spui.

— Dar *tu* cum îi spui? Ce crezi că eşti?

— Sunt o persoană, Rhiannon. Sunt o persoană care, întâmplător, ajunge în alţii pentru câte o zi. Dar tot o persoană sunt.

Mă mustră. Simt că l-am dezamăgit. Am căzut în aceeaşi capcană ca şi ceilalţi. N-am priceput.

Ne oprim din vorbit ca să mâncăm. Dar nu mă pot opri să-l măsor din priviri. Să-l cercetez.

— Ce e? întreabă A prinzându-mi privirea.

— Ăă… nu te pot vedea în interior. De obicei pot. Îţi luceşte ceva în ochi. Dar în seara asta, nu.

Nu-s sigură dacă-i vina lui ori a mea. Conexiunea trebuie făcută de ambele părţi, şi poate că în seara asta e întreruptă la mine.

— Sunt aici, pe cuvânt, zice.

— Ştiu. Dar n-am ce face. Pur şi simplu nu simt nimic. Când te văd aşa, nu simt. Nu pot.

— E-n regulă. Nu mă vezi pentru că el e aşa de diferit de mine. Nu mă simţi pentru că eu nu simt aşa. Aşa că, într-un fel, e logic.

— Presupun că aşa-i, zice.

Dar nu asta am vrut să aud. Niciodată nu l-am auzit să-şi renege vreunul dintre corpuri. Nu l-am auzit să zică *Ăsta nu-s eu.* E din cauză că aşa simte sau din cauză că l-am făcut să fie conştient de sine? Ştie că nu mă simt în largul meu şi asta-l face şi pe el să se simtă stânjenit. El, care se poate adapta la orice şi a tot făcut-o de când e pe lume, se vede acum prin ochii mei şi, din cauza asta, îşi descoperă lipsuri.

Trebuie să mă opresc. Dar ce să fac? Să-ncerc să nu-l văd ca pe un tip imens? Cum să ignor asta? Cum să nu mă simt ciudat în legătură cu asta?

Toate gândurile astea, şi nu le pot rosti cu voce tare.

Fiindcă n-ar face decât să înrăutăţească situaţia.

Aşa că preferăm să discutăm despre film. Despre mâncare. Despre vreme.

E supărător. Supărător fiindcă nu vorbim despre noi. Şi fiindcă îmi dau seama că, atunci când ai şaisprezece ani şi eşti îndrăgostită, nu prea ai despre ce vorbi în afară de tine însăţi.

N-are de-a face cu corpul în care te afli, vreau să-i spun lui A. *Are de-*

a face cu locul în care suntem.

Nu vorbim despre asta până ce nu ajungem să ne îndreptăm spre maşini.

— Care-i problema? întreabă.

— O noapte cam cu fundu-n sus, presupun, încerc să miros trandafirii, dar mirosul s-a dus.

— Ne permitem să mai avem şi nopţi din astea, da? Mai ales ţinând cont de…

— Da… Mai ales ţinând cont.

Nu-i o singură chestie, e totul. Dacă ar fi în corpul de la cabană, l-aş săruta de noapte bună. Dacă ar fi fata-băiat de alaltăieri, n-aş face-o. Sau dacă ar fi Ashley, cu aspectul ei de Beyonce. Ori Nathan, în pivniţă. N-aş face-o. Şi dacă ar fi fost imaginea din mintea mea, noaptea ar fi fost altfel. Ar fi altfel chiar în momentul ăsta.

Nu-i cum ar trebui. Dar aşa stă treaba cu mine. Cel puţin până mă mai obişnuiesc. Dacă mă pot obişnui.

Nu l-aş putea săruta de la revedere nici dac-aş vrea. Nu mi-ar fi simplu. Nu s-ar putea fără ca el să coboare la nivelul meu.

Aşa că, în loc să încerc, ridic buchetul de trandafiri.

Îl las să miroasă florile în loc de sărut. Încerc să obţin un rămas-bun decent în felul ăsta.

— Mersi pentru flori, îi zic.

— Cu plăcere.

— Mâine, zic.

Dă din cap.

— Mâine.

Şi lăsăm lucrurile aşa.

Dar e destul?

Zicem mereu mâine. Promitem, deşi nu se poate promite cu maximă siguranţă.

Ai mei sunt deja adormiţi când ajung acasă, dar casa liniştită îmi dă prea mult spaţiu ca să gândesc. Cina şi un film. Elementele de bază ale unei relaţii, ale unei întâlniri. Dar nu ne-a ieşit, este?

Îmi zic că poate dimineaţa o să mă simt altfel.

Nu mă simt.

Zac în pat, întrebându-mă pe unde e A şi cum arată, îmi imaginez cum ar fi să mă gândesc la asta în fiecare dimineaţă. Poate nu pentru tot restul vieţii mele. Dar măcar cât mai ţine liceul.

Pare prea de tot. Îi dau un mesaj lui A.

> Chiar vreau să te văd azi.

Avem de vorbit.

Capitolul douăzeci şi opt

A răspunde că azi e o fată pe nume Lisa şi că ne putem întâlni când vreau. Zic că după ore, în parcul de lângă liceu.

Îmi petrec ziua întreagă întrebându-mă ce-i de făcut, îl vreau pe A în viaţa mea. Ştiu că-i un lucru bun, că ţine la mine aşa cum puţini o fac. Ce avem e iubire. Sunt sigură că-i iubire. Dar înseamnă că poate fi vorba de o relaţie? Că suntem meniţi să fim împreună? Nu poţi iubi pe cineva fără să fii împreună cu el?

După şcoală, îl găsesc pe A în parc, pe o bancă – exact unde l-am rugat să vină. Fata care e astăzi arată precum cineva cu care m-aş putea împrieteni – acelaşi stil de haine, acelaşi păr. Tot trebuie să mă adaptez, dar nu-i aşa de greu, fiindcă e mai familiar.

Citeşte o carte şi nu mă observă până ce n-am ajuns lângă ea. Atunci ridică privirea şi zâmbeşte.

— Hei! zice.

— Hei!

— Cum ţi-a fost ziua?

— În regulă.

Nu vreau să dau drumul la toate chestiile la care m-am tot gândit. Aşa că, în loc de asta, îi zic lui A ce ore am avut şi despre meciul pe care îl aşteaptă mâine toată lumea, şi că Rebecca insistă să merg, deşi eu nu prea am chef. A întreabă de ce şi admit că, parţial, e fiindcă nu vreau să-l văd pe Justin şi parţial fiindcă… ei bine, e un meci de fotbal.

— Vremea se anunţă bună, măcar, zice A înainte de a se lansa într-un buletin meteo al săptămânii.

Trebuie să-l întrerup. Dacă începem să dezbatem dacă o să plouă sau nu duminică, mă pun pe ţipat.

— A, zic, cu toate că n-a terminat. Sunt chestii pe care trebuie să ţi le spun.

A se opreşte. Şi nu-i ca ieri, când părea atât de distant în corpul ăla. Acum pluteşte la suprafaţa fetei ăsteia. Aşa de agitat. Aşa de speriat.

Aş vrea să-i spun că totul o să fie bine. Aş vrea să-l pot invita la meci. Aş vrea să-mi poată cunoaşte prietenii. Aş vrea să pot spune că vreau s-o sărut pe fata asta la fel de mult ca pe oricine. Aş vrea să pot spune ce vrea el să spun.

Dar refuz să mint. De asta putem avea parte – onestitate între noi. Orice altceva, ce-o fi, se poate construi pe asta.

— Nu cred că pot s-o fac, zic.

Înţelege la ce mă refer. Nu zice „ce?”. Nu pare nedumerit. Întreabă:

— Nu crezi c-o poţi face sau nu *vrei* s-o faci?

— Vreau. Pe bune că vreau. Dar cum, A? Nu-mi dau seama cum ar fi posibil.

Acum întreabă:

— Ce vrei să zici?

Îi explic. Mă doare, fiindcă ştiu că nu-i ceva ce poate controla. Dar trebuie să vadă că nici eu nu-mi pot controla sinele.

— Adică… eşti altă persoană în fiecare zi. Nu pot şi gata să iubesc fiecare persoană care eşti în mod egal. Ştiu că-i doar un ambalaj. Dar nu pot, A. Am încercat şi nu pot. Vreau – vreau să fiu eu aia care poate s-o facă –, dar nu reuşesc. Şi nu-i doar asta. Tocmai m-am despărţit de Justin şi-mi trebuie timp să procesez, să las asta în urmă. Şi-s atâtea chestii pe care nu le putem face! N-o să umblăm niciodată cu prietenii noştri. Nici măcar nu le pot vorbi despre tine şi asta mă înnebuneşte. N-o să-mi cunoşti niciodată părinţii. N-o să mă pot duce cu tine la culcare seara şi să mă trezesc tot cu tine de dimineaţă. Niciodată. Şi am tot încercat să mă conving că toate chestiile astea nu contează, A. Pe bune. Dar am pierdut dezbaterea. Şi nu pot să mă tot zbat, când ştiu care-i răspunsul real.

Asta e. Onestitate maximă. Dar nu cedează când îl pun faţă în faţă cu argumentele.

— Nu e imposibil, spune. Crezi că n-am avut şi eu aceleaşi discuţii cu mine însumi, aceleaşi gânduri? Am încercat să-mi imaginez un viitor al nostru, împreună. Ce zici de asta? Cred că o cale pentru a nu mai trebui să călătoresc aşa de departe ar fi să locuim într-un oraş mare. Ar fi mai multe corpuri de vârsta potrivită prin zonă. Şi, cu toate că nu ştiu cum se face trecerea, simt că distanţa la care călătoresc are de-a face cu posibilităţile care sunt. Dacă am fi în New York, probabil că n-aş pleca niciodată. Sunt o groază de oameni din care să aleg. Şi ne-am putea vedea tot timpul. Să fim împreună. Ştiu că-i o nebunie. Ştiu că nu poţi pleca de-acasă cât ai clipi. Dar am putea s-o facem până la urmă. Asta ar putea fi, în cele din urmă, viaţa noastră. N-aş putea să mă trezesc lângă tine, dar aş putea fi cu tine mereu. N-ar fi o viaţă normală, ştiu. Dar ar fi o viaţă. O viaţă împreună.

Vreau să fiu fata care poate crede toate astea. Vreau să fiu fata care poate fugi de viaţa ei şi care-o poate face. Pentru cineva. Pentru persoana potrivită.

Numai că, în momentul ăsta, nu-s fata aia.

Încerc să-mi imaginez. Mă văd locuind în New York. Să am un apartament. Să-mi duc viaţa acolo.

Problema e că, atunci când se deschide uşa şi intră A, e imaginea mea mentală a lui A. E tipul ăla. Tipul care n-o să fie niciodată.

Nu pot să-mi fac o imagine cu câte o persoană diferită în fiecare zi. Nu-mi prea pare o viaţă. Mai degrabă un hotel.

Ştiu că vrea foarte mult asta. Şi mă doare că nu pot să-i ofer ce vrea.

— N-o să se întâmple în veci, zic, încercând să-mi fac vocea cât mai liniştitoare cu putinţă. Aş vrea să o pot crede, dar nu pot.

— Păi, Rhiannon…

M-a buşit plânsul. E prea mult.

— Vreau să ştii că, dacă ai fi un tip pe care l-aş întâlni – dacă ai fi acelaşi în fiecare zi, dacă interiorul ar fi exteriorul –, ar fi o şansă mare să te pot iubi pentru totdeauna. Asta n-are de-a face cu ce simţi – sper că ştii. Dar restul e prea dificil. Poate că sunt pe undeva fete care ar putea face faţă. Sper să fie. Dar eu nu-s una dintre ele. Nu pot, pur şi simplu nu pot.

A plânge şi el. Adică fata care stă pe bancă cu mine.

— Şi… ce-i asta? întreabă. Gata? Ne oprim?

Clatin din cap.

— Vreau să fim unul în viaţa celuilalt. Dar viaţa ta n-o poate încurca pe a mea. Am nevoie de prietenii mei, A. Trebuie să merg la şcoală, la balul de absolvire şi să fac toate chestiile care se fac de obicei. Sunt recunoscătoare – cu adevărat recunoscătoare – că nu mai sunt cu Justin. Dar nu pot renunţa la celelalte chestii.

— Nu poţi face asta pentru mine cum o fac eu pentru tine?

— Nu pot. Iartă-mă, dar nu pot.

Şi nici nu vreau ca el să facă asta pentru mine. Nu vreau. Nu merităm atâta bătaie de cap.

— Rhiannon… zice A, dar se opreşte.

Ca şi cum şi-ar fi dat seama, în cele din urmă, care-i adevărul. Şi ce înseamnă asta pentru noi.

Ne-am putea contrazice ore în şir. Zile întregi. Am putea veni întruna să stăm pe banca asta, cu A de fiecare dată în alt corp. N-ar conta. Ştiu. Şi cred că şi A începe să-şi dea seama.

Mă aplec şi-l (o) sărut pe obraz.

— Ar trebui să plec, spun. Nu pentru totdeauna, ci deocamdată. Să mai vorbim în câteva zile. Dacă te gândeşti bine-bine, o să ajungi la aceeaşi concluzie. Şi atunci n-o să mai fie aşa de rău. Atunci o să putem să trecem prin asta împreună şi să ne dăm seama ce urmează. Vreau să mai fie ceva. Doar că nu poate fi…

— Iubire?

Nu.

— O relaţie. Întâlniri. Ce vrei tu.

Mă ridic. Trebuie să plec. Nu pentru că o să mă răzgândesc dacă mai stau. Ştiu că n-o să mă răzgândesc. Dar mai ştiu şi că o să-l rănesc pe A mai mult dacă tot încerc şi eşuez.

— Vorbim, îi promit.

— Vorbim, spune.

E o afirmaţie, nu o promisiune.

Mă tot codesc. Nu vreau să las aşa lucrurile.

— Rhiannon, te iubesc, zice cu voce întretăiată.

— Şi eu te iubesc, zic.

Ştiu că-i ceva. Nu-i destul, dar e ceva.

Fac din mână, apoi mă îndrept spre maşină. Nu mă uit înapoi. Îmi ţin cumpătul. Abia după ce ajung în maşină şi mi-am pus centura iese totul din mine. Încep să gâfâi după oxigen. Nu mai pot să văd. N-am cum controla asta. Corpul meu simte nevoia să se elibereze. Aşa că-i dau drumul. Îmi dau voie să fiu ruina care-a devenit viaţa mea. Şi când am terminat, îmi suflu nasul, mă şterg la ochi, întorc cheia în contact şi o pornesc spre casă.

Capitolul douăzeci şi nouă

Imediat ce ajung la mine în cameră îmi vine să-i trimit un e-mail lui A, să retrag ce-am spus. Dar trebuie să fiu puternică. Fiindcă ştiu că ar fi o minciună şi trebuie să trăiesc în adevăr.

N-am niciun chef să merg la meci, iar Rebecca şi Preston nici nu se gândesc să mă lase să scap. Unuia dintre ei aş putea să-i rezist, dar forţa lor combinată e prea mult pentru mine.

Mă sună de pe interfon de la Rebecca de acasă.

— Trebuie să vii, insistă Preston.

— Nu-mi pasă dacă Bărbatul Misterios plănuieşte să te ducă în turul Europei în weekendul ăsta, zice Rebecca. Treaba asta are întâietate.

— Fiindcă vrem să fii acolo.

— Avem *nevoie* de tine acolo.

— Dar o să fie şi Justin! le atrag atenţia.

— Şi ce? zice Preston. Ne descurcăm noi cu slăbănogul ăla smiorcăit dacă trebuie.

Rebecca oftează.

— Preston vrea să spună că nu-l poţi evita pe Justin la nesfârşit. Şcoala noastră nu-i aşa de mare. Şi cu cât o termini mai rapid cu asta, cu atât mai bine. Iar noi o să fim cu tine mereu.

— Plus că, adaugă Preston, o să înnebuneşti dacă stai acasă tot weekendul.

Adevărat. Toate astea-s adevărate.

Şi mi-e şi dor de ei.

— Bine, zic. Dar vorbiţi cu mine pe tot parcursul. Doar nu vă aşteptaţi să mă uit la meci timp de două ore.

— Ai obţinut un acord, zice Rebecca, în timp ce Preston ovaţionează.

Devin hiperpreocupată cu ce să mă îmbrac. Asta n-a fost o problemă niciodată când mă duceam să-l văd pe A – îmi ziceam, cred, că dacă el oricum avea să apară într-un corp oarecare, puteam şi eu să mă-mbrac cu te miri ce. Sau poate că nu simţeam nevoia să-i fac mereu o impresie bună, cum era cu Justin.

Rebecca, Preston şi Ben mă iau de-acasă şi pornim spre liceu. Parcă tot oraşul e acolo – chiar dacă echipa noastră e varză, deschiderea sezonului e o mare chestie. Stephanie şi Steve sunt cu Justin şi alţi câţiva amici, iar Stephanie a promis să ne trimită SMS-uri de informare asupra locului unde se află. Îşi spun Rebeccăi că nu-i nevoie – nu e cazul să fiu tratată ca şi cum ar fi implicate ceva ordine de

restricţie. Nu mă tem că Justin o să mă atace. Mă preocupă numai cât de trist o să fie să-l văd.

Din fericire, tribunele sunt pline, iar grupul lui Justin nu e prin apropiere. Cum mi s-a promis, vorbim cât ţine jocul, mai ales Preston, care oferă comentarii despre alegerile vestimentare ale diferitor persoane de la peluză, la care mai adaugă şi Ben, când şi când, câte-o remarcă. La un moment dat, Preston zice că dă o fugă după covrigi, iar Rebecca se oferă să-l însoţească şi mă lasă singură cu Ben, prima dată după ceva timp.

Îmi zic, la început, că o să ne uităm la meci până ce se întorc Preston şi Rebecca. Dar Ben zice:

— Mă bucur c-ai făcut-o.

Nici nu se uită la mine măcar, ci pe teren. Dar ştiu că vorbeşte cu mine.

— Mersi.

Acum mă şi priveşte.

— Nu-i nevoie de mersi. Doar că-i fain să te mai văd şi ieşită din umbra lui. Fiindcă chestiile nu cresc în umbră, nu? Era frustrant să te văd stând acolo… şi foarte mişto a fost să te văd că ai ieşit din acea situaţie. Nu ştiu cine-i tipul ăla nou, dar asigură-te că nu stai în umbra lui cât eşti cu el. Stai unde te poate vedea toată lumea.

Mulţimea începe să ovaţioneze, iar Ben se întoarce la meci tocmai la timp ca să-l vadă pe unul dintre jucătorii noştri avansând spre capăt.

— Haide! ţipă odată cu restul mulţimii.

Jucătorul e placat cu câţiva metri înainte de finiş.

— Fir-ar! oftează Ben. Poţi să crezi?

— Aşa aproape, zic.

— Mda, zice Ben cu o aplecare a capului. Aşa de aproape.

Ar fi trebuit să ştiu că o să fie un chef după.

— O să ne distrăm, promite Rebecca luându-mă de mână şi conducându-mă spre maşina ei. N-o să te slăbim din ochi.

Adevărul e că nu-mi ia mult să mă las convinsă. Mă simt bine. Distracţie, fără complicaţii, cu prietenii mei. N-am putut avea parte de aşa ceva de mult timp – era mereu şi contragreutatea lui Justin, obligaţia de a fi într-un cuplu în loc să petrec vremea cu ceva amici. Asta face parte din libertate – nu mă uit după nimic, nu-mi lipseşte nimic, sunt doar bucuroasă că-i am lângă mine pe prietenii mei care-s aici.

— Sigur, îi zic Rebeccăi. Să mergem.

Nu-i chiar târziu, abia dacă s-a întunecat. E un after-party oficial la un restaurant deţinut de un fost fundaş al echipei şcolii, dar cei nu tocmai pasionaţi de fotbal se adună acasă la Will Tyler, foarte

convenabil aşezată peste drum de un bazin de colectare, unde nu patrulează nimeni ca să protejeze proprietatea.

Will Tyler e un tip dintr-o clasă mai mare care a vândut un roman fantasy unei edituri renumite când avea paisprezece ani. Are deasupra uşii un banner pe care scrie FOTBALUL E PENTRU ÎNCUIAŢI; QUIDDITCH E PENTRU ZEI. Preston chiuie când îl vede.

Dacă aerul tocilar pe care-l emană bannerul nu-i de ajuns să-l ţină departe pe Justin, sunt sigur că lipsa totală a alcoolului o să facă treaba. În loc de bere şi vodcă, Will şi părinţii lui au adus grămezi din toate sucurile de pe faţa pământului – sau aşa pare, cel puţin. Sticlele sunt aliniate în perechi identice la bucătărie, de parcă ar fi un soi de arcă a băuturilor carbogazoase. Mai sunt şi unii care bombăne sau scot sticluţe să-şi toarne chestii în Fanta. Dar mie-mi place. A trecut prea mult de când am băut ultima cola cu aromă de vişine.

Lui A i-ar plăcea mult aici. Nu mă-ndoiesc că i-ar plăcea. Aş vrea să fie şi el – nu ca să fim împreună, ci ca să guste din toate sucurile de care n-a avut parte în copilăria lui atât de zbuciumată.

— Will Tyler nu-i prost deloc, zice Preston închinând o ceaşcă roşie cu lichid purpuriu. O să ne-amintim petrecerea asta.

— A, mersi, spune un băiat din spate, cu o uşoară tărăgănare sudistă. Mă bucur c-ai putut veni, Preston.

Preston se-ntoarce spre băiat şi îngaimă:

— Ştii cum mă cheamă?

Will râde.

— Sigur că ştiu cum te cheamă! E un nume foarte drăguţ.

Preston zâmbeşte.

Will zâmbeşte.

Şi eu sunt, gen, *oau, da-ţi-i bătaie.*

— Trebuie s-o găsesc pe Rebecca, zic, cu toate că Rebecca e la doi metri de mine şi-şi toarnă bere fără alcool.

— Nu te uita acum, îi şoptesc în ureche, dar cred că Preston a găsit pe cineva din echipa lui.

Şi normal că Rebecca se uită. Când se-ntoarce iar spre mine, are ochii mari.

— De ce nu ne-am gândit la asta mai devreme? mă întreabă.

— Toate la vremea lor.

— Şi aş zice că le-a venit vremea!

Ben se strecoară înăuntru.

— Aveţi cumva idee ce e aia Vernors? L-am încercat şi nu-i rău. Dar nu-mi dau seama ce-ar trebui să fie.

— Afară! zice Rebecca. Afară-afară-afară!

O ştergem din raza vizuală a lui Preston şi Will şi ne băgăm în birou, unde se aude tare „Lumini” de Ellie Goulding, în vreme ce luminile însele-s pe minim. Arunc o privire prin jur şi văd că suntem

înconjuraţi mai mult de puşti isteţi – gaşca lui Ben şi a Rebeccăi. Dar nu simt că n-aş fi bine-venită.

Cred că ar putea fi, la o adică, şi gaşca lui A. Se putea transforma în oricine – o jigodie, un drogat, un arivist, un sociopat. Dar, după toate prin câte a trecut, e, la bază, un puşti isteţ.

Cercetez mulţimea din priviri, căutând acel semn de recunoaştere, cu toate că nu l-am rugat să vină acolo. Dacă a venit, e pură coincidenţă. Soarta.

Cineva sugerează să jucăm şarade. Muzica e oprită, luminile se aprind, iar Preston şi Will vin din bucătărie. Sunt în aceeaşi echipă de şarade, normal. Şi când unul dă indicii, se uită la celălalt.

Mai apare lume – alţi puşti isteţi care s-au oprit la cină înainte să sosească. Abia după ora nouă se sparge petrecerea oficială şi soseşte un val complet diferit. Unii sunt beţi, alţii vor să fie. Rebecca se uită la telefon şi vede un mesaj de la Stephanie, unde zice că vor sosi curând.

— Vrei să pleci? mă întreabă Rebecca.

Şi spun nu. Sunt fericită aici. Nu vreau să plec.

Dar tot e aiurea când în birou intră Stephanie, şi ştiu că ăsta-i semnul că şi Justin e prin casă, pe undeva. E aiurea când îl aud ţipând în bucătărie, întrebând pe cineva unde e ascunsă băutura.

— Steve o să-l ţină acolo, îmi promite Stephanie.

Numai că Steve nu-l poate ţine acolo fără pileală.

Justin dă buzna în birou, şi asta-i: eu şi cu el, în aceeaşi cameră.

Când mă vede, expresia lui e groaznică. Ca şi cum a fost păcălit. Ca şi cum aş fi o capcană. Ca şi cum aş fi de vină pentru toate chestiile naşpa care i s-au întâmplat vreodată.

— Ce dracu' caută ea aici? zice.

A băut deja trei sau patru beri. Îmi dau seama. Se întoarce spre Stephanie.

— Ştiai că o să fie aici, nu? De ce morţii mă-sii nu m-ai prevenit?

Acum intră în scenă Steve, care-i cere lui Justin să se calmeze.

— Căcat! zice Justin şi dă de pământ cu cel mai apropiat pahar. Nu prea are efectul pe care-l vrea. E de plastic. Şi plin cu Sprite.

Am încremenit acolo, şi e ca şi cum am ieşit, preţ de-o secundă, din propria piele. Urmăresc totul de la distanţă. Mă-ntreb, calmă, ce-o să mai facă. O să ţipe la mine? O să mă scuipe? O să mai azvârle vreun pahar? O să izbucnească în plâns?

Nu, se uită la Steve şi zice, cu mai mult sentiment decât ar vrea să aud eu:

— E de *rahat*.

Şi o taie spre uşa de la intrare.

Steve dă să se ia după el, dar surprind pe toată lumea din cameră, inclusiv pe mine, când zic:

— Nu. Mă ocup eu.

Steve mă măsoară curios.

— Eşti sigură? Cheile lui sunt la mine.

— Mă-ntorc repede, îi zic.

Apoi văzând ce faţă face Rebecca, îi zic şi ei:

— Pe bune, mă-ntorc repede.

Nu-i greu de găsit. Îi văd jarul ţigării peste drum, reflectat în apa din bazinul de colectare. Nu putea decât să se ducă glonţ la panourile cu „Trecerea oprită".

Îl las să tragă câteva fumuri până ajung.

— Vin la tine, îl avertizez.

Apoi cotesc pe după un copac şi nimeresc drept înaintea lui.

Nu mă pot abţine. Prima chestie care-mi iese pe gură e:

— Arăţi ca naiba.

Ceea ce înseamnă că prima chestie care-i iese lui pe gură e:

— Păi, m-ai făcut să mă simt ca naiba, aşa că ar cam avea logică.

— Îmi pare rău.

— Du-te dracului!

— Chiar îmi pare.

— *Du-te dracului!*

— Haide, scoate-ţi-o din sistem.

— De ce, Rhiannon? *De ce?*

E mai rău decât *du-te dracului.* Mult mai rău.

Fiindcă acum corpul lui e transparent. Văd în el, văd cine e. Şi-i aşa de supărat. Nedreptăţit. Surprins. Am tot vrut să văd cât de tare îi pasă. Şi acum am ocazia. Acum, după ce s-a terminat totul.

— Cât, Rhiannon? Cât timp ţi-ai pus-o cu altul? Cât timp m-ai minţit?

— Nu mi-am pus-o cu el.

— A, şi asta mă face să mă simt *mult mai bine!* Cel mai bun soi de târfă e aia care nu pune curul la bătaie!

L-am umilit. Am fost aşa de ocupată cu propria umilire, că nu mi-am dat seama cât de rău l-am umilit.

— Îmi pare foarte, foarte rău, zic.

Ar trebui să plâng. Dar simt altceva decât mâhnire. E groază.

— E-n regulă dacă mă urăşti.

Râde.

— Nu-mi trebuie *permisiunea* ta să te urăsc. Dumnezeule! Tu te auzi vorbind?

Aş vrea să pot da vina pe A. Aş vrea să spun că-i din cauza lui. Dar A n-a făcut decât să-mi arate cum nu este Justin. Şi, în loc să mă confrunt cu asta, am fugit. M-am prefăcut. Şi am fost prinsă.

— Nu doar te urăsc, Rhiannon, zice Justin. Te urăsc mai mult decât am crezut că-i posibil să urăşti pe cineva. Ştii ce-i mai rău decât să fii distrus? E să fii distrus de cineva care n-a meritat nici atâtica. Dacă

vrei să te las, dacă vrei să-ţi spun că gata, sunt în regulă cu tot, păi nu-ţi pot spune decât că sper să suferi toată nenorocita ta de viaţă. Să o simţi de fiecare dată când te pupi cu ăla. Sper să o simţi de câte ori te gândeşti să te săruţi cu cineva. Să nu poţi dormi noaptea. Să nu mai dormi deloc. Aşa de mult te urăsc. Gata, du-te la mizeria aia de chef şi bea suc şi dispari din faţa mea.

— Nu, zic cu voce şovăielnică. Nu… trebuie să vorbim. Trebuie să-ţi spun…

— Bine. Plan nou. O să mă duc eu acolo, să-l iau pe Steve şi cheile maşinii, şi-o să mă car naibii. N-ai decât să stai. Îţi ofer custodia acestei rezervaţii de rahat. Nu te lua după mine şi te rog să nu mai vorbeşti cu mine niciodată.

Îşi azvârle ţigara pe jos şi pleacă. Ţâşnesc înainte – nu ca să mă iau după el, ci ca să mă asigur că ţigara nu dă foc la toate.

Ce-am făcut, ce-am făcut, ce-am făcut?

Chiar când gândesc asta pe repetare, mă gândesc şi că-i prea târziu să-mi mai pun întrebarea.

Vreau să mă trezesc mâine în alt corp, în altă viaţă. Dar nu vreau cu adevărat. Îmi dau seama că, din tot timpul petrecut cu A, după toate dăţile când m-am gândit la viaţa lui A, am pierdut cea mai importantă chestie: *nu face rău.* A, cumva, poate s-o scoată la capăt într-o singură zi, eu însă n-am reuşit s-o fac pe parcursul unei vieţi reale, continue.

În casă nu mă pot întoarce, dar nu pot nici să stau acolo până când îi văd pe Justin şi Steve plecând. Aşa că intru în pădure, încalc şi mai mult proprietatea. Odată ce-am ieşit din raza felinarului stradal şi a luminilor din vecini, se face întuneric beznă. Merg printre copaci şi-mi dau seama că ăsta-i maximul la care mă pot apropia de a fi fără corp. Doar o minte păşind în noapte. Nevăzută. Nesimţită. Ireală.

Justin a fost neglijent cu mine. Asta nu se poate nega. Dar nu-i o scuză că am fost şi eu neglijentă cu el. Explică de ce, dar nu scuză.

Pierd simţul timpului, până când îmi aud numele. E strigat în mod repetat, din ce în ce mai frenetic. Vocea Rebeccăi. A lui Preston. A lui Stephanie. A lui Will.

— Aici sunt! chiui, apoi o ţin într-un chiuit până ce mă găsesc.

Capitolul treizeci

Îmi sun părinţii.

Le zic că dorm la Rebecca. Apoi dorm la Rebecca.

Dimineaţa următoare. Will ne invită iar acasă la el, la un picnic.

— Eşti sigură că nu-l invită doar pe Preston? întreb.

E unsprezece dimineaţa şi încă nu m-am dat jos din pat.

— Nţţ, face Rebecca, care s-a trezit de cel puţin o oră, sunt sigură. Noi toţi. Eu, Ben. Steve şi Stephanie. Will şi Preston. Şi… tu? Vrei să-l întrebi pe Bărbatul Misterios dacă vrea să vină?

— Nu pot.

— Haide. N-ar fi timpul să-l cunoaştem?

— Nu pot şi gata.

— De ce? Ţi-e ruşine cu noi?

Mă tachinează, dar îi detectez şi o îngrijorare că s-ar putea să fie adevărat.

— Nu, spun.

Fiindcă adevărul e că sunt sigură că lui A nu i-ar plăcea nimic mai mult decât un picnic cu mine şi prietenii mei. S-ar potrivi perfect în peisaj. Mă doare că ştiu asta.

— Atunci de ce nu?

— Fiindcă nu cred că o să meargă. Între mine şi el. Pur şi simplu nu cred…

Nu pot termina fraza, fiindcă e atât de ciudat s-o zic cu voce tare.

Rebecca se aşază pe pat, lângă mine, şi mă îmbrăţişează.

— Of, Rhiannon! zice. E-n regulă.

Nu ştiu de ce se poartă aşa cu mine, dar presupun că plâng sau ceva. Vreau să-i zic că-s lacrimi de confuzie, nu de tristeţe. *Toate astea au fost degeaba?* Mă gândesc la Justin, cum a fost noaptea trecută. Mă gândesc la A, care-i pe undeva pe-acolo. Şi-mi zic că nu, n-a fost degeaba. Chiar dacă n-o să fiu cu A, trebuia să-l opresc pe Justin să-mi mai controleze viaţa. Trebuia să-mi găsesc o viaţă a mea. A, într-un fel, m-a adus la punctul ăla. N-a fost degeaba. Încă mai e ceva între mine şi A, chiar dacă nu-i genul de „ceva” încât să poată veni la un picnic cu prietenii mei.

Mă adun.

— Scuză-mă, îi zic Rebeccăi.

— N-ai de ce să te scuzi.

— Ştiu.

— Vrei să vorbim despre asta?

Da, vreau. Nu, nu pot vorbi.

— E o chestie la distanţă şi e greu, zic.

Rebecca dă înţelegătoare din cap. Ştiu că vrea să mă mai întrebe.

— Hai să ne pregătim de picnic, spun.

* * *

Ne întâlnim în curtea din spate a lui Will şi ne facem că suntem în Central Park. Nimeni nu aduce vorba de Justin. În afară de gândurile mele. Ele aduc continuu vorba de Justin şi de A.

Mă bucur că Justin nu-i acolo. Dacă era, nu ar fi fost cum este. Rebecca şi Ben discutând în contradictoriu despre cât de pretenţios e să pronunţi *croissant* cu accent franţuzesc atunci când vorbeşti engleză. Will şi Preston găsind orice ocazie posibilă ca să se atingă pe braţe, pe picioare, pe obraji. Steve şi Stephanie relaxaţi – Stephanie rugându-l pe Steve să-i cojească un strugure, Steve chiar făcând-o, amândoi râzând de mizeria produsă. Dacă Justin ar fi aici, s-ar plictisi. Şi m-ar înştiinţa că e foarte plictisit. N-aş mai putea să mă bucur cu prietenii mei fiindcă aş fi blocată în felul în care se simte Justin.

Dar dacă A ar fi aici. Mai întâi e A imagine-mentală. Apoi oricare dintre corpuri. Fiindcă, chiar dacă ar fi o fată drăguţă sau un tip imens, ori fie şi sărmana Kelsea, întoarsă de unde-a trimis-o tatăl ei – ar fi un loc pentru el. Fiindcă A ar aprecia toate astea. A ar înţelege cât contează toate astea, să petreci o zi cu amicii fără să faci mai nimic, spunând glume cu circuit intern şi simţindu-te în circuit. A n-a avut niciodată parte de asta. Dar i-aş putea da un pic de la mine.

I-aş putea scrie un mesaj. *Vino pe aici.* Mă tem, totuşi, că n-o să înţeleagă de ce-i cer asta. O să creadă că îl anunţ că putem fi împreună. Cuplu.

În plus, n-ar fi cinstit pentru persoana în care este.

Trebuie să ţin cont şi de asta.

* * *

Mă gândesc de o mie de ori să-l contactez. Tot restul zilei de fapt, în momentele distractive cu prietenii mei sau în cele liniştite, când sunt acasă. Când mă întorc la şcoală, când văd chestii pe care cred că ar fi amuzant să i le povestesc sau când minutele par ore şi cursurile nu se mai termină. Vreau să-i spun despre Justin şi despre cum, când ne vedem pe culoare, ne ignorăm ca doi străini, deşi n-o facem deloc ca nişte străini. Vreau să-i spun lui A că a avut dreptate în privinţa lui Justin, dar că a şi greşit în privinţa lui Justin. Da, nu era bun pentru mine. Dar nu, de păsat îi păsa. Asta, cel puţin, e limpede acum.

Într-un târziu, luni-seară, cedez. În loc să-i spun totul lui A, lansez un mesaj simplu, să mă asigur că-i în regulă să păstrăm legătura.

Ce mai faci?
R

Primesc, într-o oră, şi răspunsul.

Ultimele două zile au fost dure. Se pare că nu-s singura persoană aşa. Şi îmi e greu să mă gândesc la asta.

A

Şi, deodată, simt că intru iarăşi în iureş. Mă apuc să-i răspund – un răspuns lung –, dar după câteva paragrafe îmi zic *nu, opreşte-te.* Aş fi crezut că o să fie distanţă, dar nu-i nicio distanţă. Ştiu că, dacă mă implic iar în momentul ăsta, o să fie la fel ca înainte. Şi nu se poate aşa. Mă abţin. O sun pe Rebecca şi vorbim despre altele. Trebuie să-mi clădesc o viaţă fără A înainte de a-i da voie să revină.

Capitolul treizeci şi unu

Prietenii se adună în jurul meu. La şcoală. După şcoală. La telefon, noaptea.

Will se alătură fără efort cercului nostru. Arată tare fericiţi, el şi cu Preston. Şi eu mă bucur pentru ei. Chiar mă bucur. Dar mi-e şi ciudă, fiindcă Will se poate alătura fără probleme, într-un fel în care A n-ar putea niciodată.

Nimeni nu mai aduce vorba de Bărbatul Misterios. Rebecca le-a spus, probabil, să nu.

Ceva din mine încă îl aşteaptă să apară. Aşteaptă ca universul să-l trimită într-o clasă de lângă a mea. Sau în corpul Rebeccăi. Ori al lui Steve. Cât să-i spun salut. Cât să-i fiu aproape.

Dar nu pot gândi aşa. Ştiu că nu pot.

Îmi dau seama că mă uit în ochii oamenilor mai mult ca altădată. Acolo, îmi dau seama, încetăm să mai fim de vreun gen sau culoare a pielii. Trebuie doar să priveşti în centrul ochiului.

Ştiu că nu i-am răspuns. Mă apasă. Ştiu că nu-i corect. N-are sens să petrec atâta timp gândindu-mă la A şi să nu-i răspund. Trebuie să fiu onestă şi limpede în privinţa direcţiei pe care o poate lua asta. Atâta tot. Asta e.

Joi, dis-de-dimineaţă, îi scriu.

> Vreau să te văd, dar nu sunt sigură că ar trebui. Vreau să aud veşti despre tine, dar mi-e teamă să nu declanşez din nou totul. Te iubesc, chiar te iubesc, dar mă tem să fac prea importantă iubirea asta. Fiindcă tu o să mă părăseşti mereu. Nu putem nega. O să pleci mereu.
> R

Niciun răspuns, cât e ziua de lungă. Şi-mi zic bine, merit asta.
Dar tot e dezamăgitor.
Apoi, vineri la amiază, un mesaj de la el.

> Înţeleg. Te rog, ne putem vedea la librărie în după-amiaza asta, după şcoală?
> A

La care răspund:

> Sigur
> R

* * *

Nu-s în apele mele cât conduc până acolo. Totul s-a schimbat şi nimic nu s-a schimbat. O să fie dur, dar pare aşa de uşor. Vreau, mai ales, să-l văd. Să-i vorbesc. Să-l am în viaţa mea.

Toate celelalte obstacole s-au prăbuşit. Încep chiar să cred că dacă le-aş spune prietenilor mei adevărul, dacă l-ar cunoaşte pe A cum îl cunosc eu, în mai multe zile, ar crede şi ei că-i adevărat.

Singurul obstacol pe bune e viaţa lui.

Şi ştiu că-i un megaobstacol. Dar, în graba de a-l vedea, nu mi se mai pare aşa de mare cum ar trebui.

Ajung prima. Îmi arunc privirea prin cafenea şi ştiu că niciunul dintre oamenii ăştia n-are cum să fie el. El ar şti când sosesc.

Iau, deci, loc. Şi-n minutul când intră pe uşă, ştiu. E ca şi cum ar fi o străfulgerare între noi. Astăzi e un tip subţire, asiatic, purtând un tricou albastru cu Monstrul Prăjiturilor. Când mă vede, zâmbetul lui e mai larg decât al Monstrului.

— Hei! zice.

Şi de data asta, bucuroasă, răspund:

— Hei!

Iată-ne, deci. Încerc să-mi amintesc că nu-i cazul să mă cufund în asta iarăşi, să nu încep cu gândul că-i posibil. Dar mi-e greu cu el acolo, înaintea mea.

— Am o idee, zice.

— Ce?

Zâmbeşte iar.

— Hai să ne prefacem că asta e prima dată când ne întâlnim. Să zicem că tu eşti aici să-ţi iei o carte, iar eu am dat din greşeală peste tine. Am pornit o conversaţie. Te plac. Tu mă placi. Am ieşit la o cafea. Pare foarte în regulă. Nu ştii că schimb corpurile zi de zi. Nu ştiu nimic despre fostul tău sau altele. Suntem, pur şi simplu, doi oameni care abia s-au cunoscut.

Minciuna pe care vrem s-o credem. Pare periculos.

— Dar de ce? întreb.

— Ca să nu trebuiască să vorbim despre altele. Ca să fim împreună şi atât. Să ne bucurăm.

Trebuie să-i zic:

— Nu văd rostul ca…

— Fără trecut. Fără viitor. Doar prezent. Dă-i o şansă.

Vreau. Ştiu că vreau. Aşa că o s-o fac. Ştiu că nu-i chiar aşa de uşor, dar pot, cel puţin, s-o fac chiar aşa de uşor.

— Mă bucur să te cunosc, îi zic.

Mă simt ca o actriţă proastă într-un film prost.

Dar lui îi place.

— Şi eu mă bucur, zice. Unde să mergem?

— Tu decizi. Care-i locul tău preferat?

Se gândeşte un pic. Dacă-i în mintea lui sau într-a băiatului, n-am cum să ştiu. Zâmbetul i se lăţeşte.

— Ştiu exact locul potrivit, zice. Dar o să ne trebuiască provizii.

— Păi avem noroc, e un magazin alimentar mai încolo, pe stradă.

— Mamă, ce noroc!

Râd.

— Ce-i? întreabă.

— „Mamă, ce noroc”! Eşti aşa de haios.

— Mă bucur că te pot încânta cu haioşenia mea.

— Parcă ai fi Preston.

— Cine-i Preston?

Chiar nu ştie. De unde să ştie dacă nu i-am spus niciodată?

Aşa că, în timp ce mergem spre magazin, i-i prezint pe toţi prietenii mei. Pe Rebecca o ştie, şi-şi aminteşte vag de Steve şi de Stephanie, dar îi dau amănunte despre ei, despre Preston şi Ben, ba chiar şi despre Will. E ciudat, fiindcă ştiu că nu-l pot întreba aceleaşi lucruri. Dar pare în regulă cu asta.

Odată ajunşi la magazin, A zice că trebuie să trecem pe la toate rafturile.

— Nu poţi şti niciodată dacă n-o să-ţi lipsească ceva, spune.

— Şi pentru ce facem cumpărături?

— Cină, spune. Cu siguranţă, cină. Şi, cât facem asta, mai povesteşte-mi.

Mă întreabă despre animale de companie şi-i spun mai multe despre Swizzle, iepuraşul cel rău care obişnuia să scape din cuşcă şi să doarmă pe feţele noastre. Era înfricoşător. Îl întreb dacă a avut vreun animal preferat şi-mi spune că a avut într-o zi un dihor îmblânzit care părea să priceapă că are un musafir în casă, aşa că i-a făcut viaţa cât de grea a putut – dar i-a dat şi o ocupaţie, fiindcă nu mai era nimeni acasă în ziua aia. Când ajungem la raionul de legume-fructe, îmi zice o întâmplare din tabără, când a fost lovit în ochi de un pepene dat cu grăsime. Îi zic că nu-mi amintesc să fi fost rănită de vreun fruct, deşi, vreo câţiva ani buni, o pusesem pe mama să-mi taie merele înainte să le mănânc, fiindcă auzisem la şcoală că există psihopaţi care pun lame de ras înăuntru.

Ajungem la raftul cu fulgi de cereale, chestie care n-o să ne ajute prea mult cu cina. Dar A se opreşte oricum şi-mi cere să-i relatez povestea vieţii mele recurgând la cereale.

— OK, zic, fiindcă m-am prins ce vrea să spună.

Apuc un recipient cilindric cu fulgi de ovăz.

— Totul începe cu ăsta. Mama nu prea mănâncă micul dejun, însă tata mănâncă mereu fulgi de ovăz. Aşa că am decis şi eu că-mi plac. Mai ales cei cu banane. Doar pe la şapte sau opt ani mi-am dat seama că-s scârboşi.

Apuc o cutie cu fulgi de porumb îndulciţi Frosted Flakes.

— Aici a început bătălia. Mama Rebeccăi îi dădea voie să mănânce Frosted Flakes, iar eu, ca oricine, văzusem reclamele de-un catralion de ori. Am implorat-o pe mama să mă lase şi pe mine să mănânc aşa ceva. A zis nu. Aşa că am făcut ce-ar face orice fată care respectă legea – am şterpelit o cutie de la Rebecca şi-am pus-o în camera mea. Mă temeam, totuşi, ca mama să nu mă prindă când pun castronul în maşina de spălat vase. Aşa că am ţinut în dormitor bolurile. Şi-au început să duhnească. Mama a făcut o criză pe cinste, dar tata era acolo şi-a zis că nu vede ce-i aşa de rău cu fulgii ăştia, dacă pe ăştia îi voiam. Poanta e, normal, că odată ce i-am avut la îndemână nu mi-au mai plăcut. Se înmuiau prea repede. Aşa că am ajuns la un compromis cu mama.

Îl conduc spre ineluşele cu cereale integrale Frosted Cheerios.

— Nu-s prea sigură de ce Frosted Cheerios sunt mai bune decât fulgii, dar mama aşa părea să creadă. Ceea ce ne aduce la finalul apoteotic.

Mă fac că scormonesc printre cele nouăzeci de soiuri de batoane cu cereale înainte să pun mâna pe preferatul meu, cu scorţişoară şi stafide.

— De fapt, cred că are la fel de mult zahăr ca şi celelalte, dar măcar am iluzia sănătăţii. Şi stafidele-s satisfăcătoare. Şi nu se înmoaie imediat.

— Mie-mi plăcea cum fulgii ăştia albăstresc laptele, zice A.

— Daa! Când a încetat chestia asta să mai fie mişto şi-a început să fie greţoasă?

— Probabil cam tot pe-atunci când mi-am dat seama că nu-i pic de fruct în cerealele cu aromă de fructe.

— Ori miere în alea cu miere.

— Sau ciocolată în alea cu aromă de ciocolată.

— Măcar fulgii Frosted aveau fulgi în ei.

— Şi erau crocanţi.

— Da, crocanţi.

Vorbind aşa, uit că cel din faţa mea nu este A. Uit că nu sunt la o întâlnire normală.

— Mai departe… zic păşind spre raftul următor, apoi spre cel de după.

Luăm o cantitate de mâncare ridicol de mare. Când ne apropiem de casă, îmi dau seama că sub nicio formă n-am cum să ajung acasă, dar că ai mei mă aşteaptă.

— Ar trebui s-o sun pe mama şi să-i zic că iau cina la Rebecca, îi zic lui A.

— Zi-i că rămâi peste noapte, spune.

Am telefonul în mână, dar nu ştiu ce să fac cu el.

— Pe bune?

— Pe bune.

Să rămân peste noapte. Mă gândesc la cabană. La ce s-a întâmplat. Adică la ce nu s-a întâmplat. Şi la cum m-am simţit.

— Nu-s sigură că-i o idee bună.

— Ai încredere, ştiu ce fac.

Vreau să am încredere. Dar el nu ştie cum a fost atunci. Şi s-ar putea să-şi facă impresii greşite despre ce o să aducă noaptea.

— Ştii ce simt, zic.

— Ştiu. Dar aş vrea, totuşi, să ai încredere-n mine. N-o să-ţi fac rău. Niciodată nu ţi-aş face vreun rău.

OK. Mă uit în ochii lui şi simt că ştie. Există un plan, cu siguranţă că există un plan. Dar n-o să se repete chestia de la cabană. Ştie ce face, şi am încredere că-i aşa.

O sun pe mama şi-i zic că-s la Rebecca şi că rămân la ea. E iritată, dar cu asta mă descurc.

Partea mai grea e s-o sun pe Rebecca.

— Am nevoie să mă acoperi. Dacă sună mama cumva, zi-i că sunt la tine.

— Unde eşti? Eşti bine?

— Sunt, da. Promit că o să-ţi povestesc totul mai târziu, acum nu pot. Dar sunt în regulă. E posibil să nici nu lipsesc toată noaptea. Vreau doar să mă asigur că-mi ţii spatele.

— Eşti sigură?

— Da. Pe bune. E totul OK.

— Bine. Dar de data asta aştept o explicaţie completă, nu evitările tale obişnuite.

— Promit. O să-ţi spun totul.

Îmi urează distracţie plăcută. Mi se pare remarcabil că are încredere în mine. Dar are.

— Să-i spui că ai cunoscut un băiat, zice A după ce închid.

— Un băiat pe care abia l-am cunoscut?

— Da. Un băiat pe care abia l-ai cunoscut.

Ciudată conversaţie o să fie. Gata cu Bărbatul Misterios. Doar un băiat.

Ce n-aş da să fie aşa de uşor.

Îl urmez la maşina mea. Ăsta-i momentul în care aş putea decide să nu merg. Nu am decât să-ntorc volanul şi gata. N-am decât să revin pe autostradă.

Dar merg tot înainte.

Îl cheamă Alexander Lin şi părinţii lui au plecat pentru perioada weekendului. A îmi zice amândouă lucrurile deodată.

— Alexander, zic. E uşor să-ţi aminteşti.

— De ce?

Mie mi se pare evident.

— Fiindcă începe cu A.

Râde, surprins. Cred că pentru el nu era aşa de evident.

Casa e foarte simpatică. Bucătăria e de două ori cât a noastră, iar frigiderul, când îl deschidem, e deja destul de plin. Părinţii lui Alexander nu l-au lăsat să flămânzească.

— De ce ne-am mai bătut capul? întreb.

Abia găsesc loc să pun ce-am cumpărat.

— Fiindcă de dimineaţă nu mi-am dat seama ce era aici. Şi am vrut să mă asigur că avem exact ce ne pofteşte inima.

— Ştii să găteşti?

— Nu chiar. Tu?

O să fie interesant.

— Nu tocmai.

— Ne dăm noi seama cumva. Dar, mai întâi, vreau să-ţi arăt ceva.

— OK.

Întinde mâna spre a mea, şi-l las. Mergem de mână prin casă – sus pe scări, spre ceea ce e, clar, camera lui Alexander. Ştiu imediat că nu încearcă să mă vâre în pat. Încearcă să-mi arate dormitorul, fiindcă dacă-mi arată dormitorul e ca şi cum mi-ar arăta interiorul minţii lui Alexander.

E supertare. Mai întâi, sunt bileţele adezive peste tot – pătrăţele galbene, roz, albastre, verzi. Şi, pe fiecare, câte-un citat. *Nu cred în basme, dar cred în tine. Lăsaţi visătorii să trezească naţiunea. Iubeşte-mă mai puţin, dar iubeşte-mă mai îndelungat.* Aş putea sta ore întregi să-i citesc chestiile din cameră. *Pe un câmp, sunt absenţa câmpului – Mark Strand.* Majoritatea citatelor sunt scrise de aceeaşi mână, dar mai sunt şi alte scrisuri. Ale prietenilor, împarte asta cu prietenii.

Sunt şi poze cu prietenii ăştia, şi din felul în care se aşază aduc cu felul în care s-ar aşeza prietenii mei. Fără Justin. Niciodată Justin, care nu suporta să-i faci poză. Cu Rebecca, Preston şi ceilalţi. Le-ar plăcea aici. E o canapea de culoarea lămâii verzi pe care să zaci, chitare de zdrăngănit, plus ceva ce pare a fi colecţia completă a benzilor desenate *Calvin şi Hobbes.* Mă uit la ce CD-uri are lângă player. Trupe pe care nu le ştiu, dar îmi plac numele. God Help the Girl. We Were Promised Jetpacks. Kings of Convenience.

Mai citesc ce scrie pe bileţelele autoadezive. *Suntem în hazna, dar unii dintre noi privesc către stele.* Arunc un ochi şi pe cărţile de pe rafturi. Multe au şi ele abţibilduri, care se iţesc dintre pagini – citate de adunat, cuvinte de amintit după ce-au fost uitate.

Îmi place. Îmi place totul.

Mă-ntorc spre A şi-mi dau seama că-i place şi lui. Dacă ar avea o

cameră, asta ar fi. E foarte tare c-a găsit-o. Şi ce deprimant că o să trebuiască s-o lase în urmă în câteva ore.

Dar n-o să mă gândesc la asta. O să mă gândesc la momentul de acum.

Văd un teanc aproape terminat de bileţele autoadezive pe biroul lui Alexander, şi-l bag în buzunar împreună cu un pix.

— E vremea cinei, zice A.

Îmi ia din nou mâna. O pornim înapoi în lume – dar nu prea departe, nu prea departe de asta.

Descopăr nişte cărţi de bucate. Alegem să le ignorăm întru totul.

— Improvizăm, spune A.

Şi îmi spun da, asta facem. Improvizăm. Trăim potrivit instinctelor. Bucătăria e mare, dar o facem să pară un spaţiu intim. O umplem cu muzică de pe iPod-ul lui Alexander, aburi de la oalele ce fierb şi arome diverse, ca aceea de busuioc cules de pe tulpină sau de usturoi sote pe foc. Nu-i niciun plan, doar ingrediente. Transpir, cânt şi nu-s stresată, fiindcă, chiar dacă, până la urmă, nu iese nimic comestibil, tot merită să punem totul laolaltă. Mă gândesc la părinţii mei, la cum n-au parte de senzaţia de a munci împreună, de a-ţi lăsa palma pe spinarea celuilalt când stă lângă aragaz, sau de momentul în care cineva începe să facă sosul şi celălalt, fără o vorbă, îl continuă. Suntem o echipă de doi. Şi, de vreme ce nu-i o competiţie, am şi câştigat.

În cele din urmă avem o salată de lăptuci, pâine cu usturoi, o ditamai cantitatea de pasta primavera, o salată cu quinoa şi caise, plus o tavă cu tartă de lămâie.

— Nu-i rău, zice A.

Şi ceea ce vreau să-i spun acum este că înţeleg de ce oamenii vor să-şi împartă viaţa cu altcineva. Văd care-i marea chestie. N-are a face cu sexul sau cu a fi în cuplu ca să petreci timp cu alte cupluri. Nu e pentru gratificaţii ale egoului sau de teama singurătăţii. Are de-a face cu chestia asta, ce-o fi ea. Şi singura fază aiurea e s-o împărţi cu cineva care trebuie musai să plece.

Nu zic nimic din toate astea. Fiindcă ultima parte face totul mai greu de rostit.

— Să pun masa? întreb.

Familia Lin are o masă foarte simpatică, rotundă, şi un asemenea ospăţ pare numai bun pentru o masă rotundă şi foarte simpatică.

A clatină din cap.

— Nu. Te duc la locul meu preferat, mai ţii minte?

Se uită printre vase până ce găseşte două tăvi. Mâncarea pe care-am produs-o abia încape pe ele. Apoi găseşte nişte lumânări şi le ia.

— Uite, zice întinzându-mi una dintre tăvi.

Apoi mă conduce spre uşa din spate.

— Unde mergem? întreb.

Nici nu mi-am luat haina măcar. Sper că nu ne ducem departe.

— Uită-te în sus, zice.

Nu văd, la început, decât copacul. Apoi mă uit mai bine şi văd căsuţa din el.

— Drăguţ, zic în timp ce descopăr scara.

— E un sistem de scripeţi pentru tăvi. O să urc şi-l las jos.

Părinţii ăştia s-au gândit la toate.

În vreme ce eu ţin în echilibru tăvile, A suie pe scară şi trimite jos o platformă. Nu ştiu cât de echilibrată o să fie, dar pun una dintre tăvi şi A izbuteşte s-o ridice fără să răstoarne nimic. Repetăm şi cu a doua tavă, apoi e rândul meu să urc scara.

E ca o chestie pe care am citit-o în vreo carte. Nu mi-a trecut prin minte vreodată că sunt copii care chiar au căsuţe din astea în curtea lor.

La capătul scării e o uşă deschisă, prin care pătrund. A a aprins nişte lumânări, aşa că aerul e plin de pâlpâiri când intru. Mă uit în jur şi văd că e, propriu-zis, o cabană de lemn suspendată în aer. Prea mult mobilier nu e, dar sunt o chitară şi nişte caiete, un raft mic de cărţi cu o enciclopedie pe el. A a aşezat tăvile în mijloc, pe podea, fiindcă nu există masă şi nici scaune.

— Destul de mişto, nu? zice.

— Daa.

— E toată a lui. Părinţii lui nu vin pe aici.

— Îmi place mult.

Iau farfuriile, şerveţelele şi tacâmurile dintr-una din tăvi şi aşez o masă care nu-i masă. Când termin, A serveşte – câte un pic din tot pentru fiecare. Ne aşezăm faţă în faţă şi apreciem mâncarea – a ieşit mai bună decât ar fi avut motive să fie. Sosul de pe paste are o aromă pe care n-o pot identifica – îl întreb pe A ce e, dar nu-şi aminteşte. Crede că am pus-o eu, probabil. Nici eu nu mai ţin minte. A fost parte din improvizaţie.

Pe una dintre tăvi e o carafă cu apă, şi asta-i tot ce ne trebuie. Am putea să bem vin. Sau vodcă. Am putea să bem cola cu aromă de cireşe. Ar fi tot aia. Suntem beţi de lumina lumânărilor, ameţiţi cu aer. Mâncarea e muzica noastră. Pereţii ne sunt căldura.

Când primele lumânări încep să scapete, A aprinde altele. Nu e tocmai strălucitor, dar există o geană de lumină. Tocmai am luat o gură de tartă cu lămâie şi-i simt încă acreala pe limbă. Îl văd pe A că se uită la mine şi presupun că am ceva zahăr pudră pe faţă. Dau să mi-l şterg. Zâmbeşte şi mă priveşte mai departe.

— Ce-i?

Se lasă spre mine şi mă sărută.

— Asta.

— Aa, zic. Asta.

— Da, asta.

Stăm aşa, suspendaţi, aşteptând ca sărutul să părăsească încăperea, să se destrame în noapte.

Habar nu am ce vreau.

Nu. Nu-i adevărat. Ştiu exact ce vreau. Doar că nu-s sigură că ar trebui.

— Desert, zic. Încearcă o bucată de tartă.

Zâmbeşte. E-n regulă să lăsăm sărutul să-şi ia zborul.

Simt, deja, că altele bat la uşă.

Îi privesc buzele. Zahărul pudră de pe buze.

Îmi reamintesc că nu-s de fapt buzele lui.

Nu ştiu dacă-mi pasă.

După ce-am terminat cu mâncatul, strâng vasele. Pun totul pe tăvi şi le împing deoparte. Am stat prea departe unul de altul. Vreau să stăm mult mai aproape.

Mă apropii. Mă cuprinde cu braţul, scot bileţelele autoadezive din buzunar, împreună cu pixul. Fără o vorbă, desenez o inimă pe primul bileţel şi-l lipesc peste inima lui Alexander.

— Uite-aşa, îi zic lui A.

Se uită spre bileţel. Apoi ridică privirea spre mine.

— Am ceva să-ţi spun, zice.

Mă gândesc, un moment, că o să spună un *te iubesc* mai grozav decât celelalte. Dacă zice, o să răspund.

Însă spune:

— Trebuie să-ţi zic ce s-a mai întâmplat în ultimul timp.

În loc să mă sprijin în el, mă mişc ca să-l pot privi în ochi.

— Ce?

Mă întreb, iraţional, dacă n-a cunoscut pe altcineva.

— Îl mai ţii minte pe Nathan Daldry? Băiatul care eram la petrecerea lui Steve?

— Sigur.

— L-am lăsat pe marginea şoselei în noaptea aia. Şi când s-a trezit… a ştiut că ceva nu-i cum trebuie. A bănuit că-i ceva în neregulă. Aşa că a spus la o groază de lume. Şi unul dintre cei care au aflat… îşi spune reverendul Poole. Dar nu e reverendul Poole. E cineva în corpul reverendului Poole.

— Despre asta vorbeai când mi-ai dat mailul şi ai zis că te gândeşti că nu eşti singurul.

A încuviinţează.

— Dar nu-i tot. Cine-i în corpul lui Poole e ca mine, dar nu chiar ca mine. Zice că poate să controleze chestia. Zice că există o cale ca să rămâi în corpul unei persoane.

Încerc să cuprind cu mintea ce-mi spune.

— Cine ţi-a zis? I-ai dat vreun mesaj? De unde ştii că-i real?

— L-am văzut. L-am cunoscut. L-a folosit pe Nathan să-mi întindă o capcană şi aproape că m-a prins. Zice că suntem la fel, dar nu suntem. Nu ştiu cum să-ţi explic – nu cred că are aceleaşi reguli ca mine. Nu cred că-i pasă de oamenii pe care-i locuieşte. Nu cred că respectă ceea ce suntem.

— Şi îl crezi? Când zice că poţi rămâne?

— Cam aşa. Şi mai cred că sunt şi alţii. Pe internet… cred că am găsit şi alţii. Ori, cel puţin, oameni care au fost locuiţi, ca Nathan sau ca tine. Măcar tu ştii ce s-a întâmplat. Nathan ştie şi el acum. Dar majoritatea nu-şi dau niciodată seama. Şi, dacă Poole are dreptate, mai există persoane care au fost preluate permanent. Cineva ca mine ar putea intra în ei şi să nu mai plece.

— Deci poţi să rămâi? întreb nevenindu-mi să cred.

Deodată, totul e posibil. *Noi* suntem posibili.

— Spui că poţi rămâne?

— Da, răspunde. Şi nu.

Nu se poate amândouă. Nu vreau să aud că-s amândouă.

— Care din ele? Ce vrei să spui?

— Ar putea fi o cale să rămân, îmi zice. Dar nu pot. N-o să fiu niciodată în stare.

— De ce nu?

— Fiindcă i-aş omorî, Rhiannon. Când preiei viaţa cuiva, se duce pentru totdeauna.

Nu. Nu poate spune asta. Nu poate spune că-i, în acelaşi timp, posibil şi imposibil.

Nu pot face faţă la aşa ceva. Nu pot. Trebuie să mă ridic. Nu pot să stau pe jos, în mijlocul unei căsuţe din copac, şi să am discuţia asta cu el.

Odată ce m-am ridicat, încep să dau în clocot.

— Nu poţi face asta! îi zic. Nu poţi să te strecori aşa, să mă aduci aici, să-mi oferi toate astea… şi să-mi spui că n-are cum să meargă. E crud, A. Crud.

— Ştiu, zice. De asta e prima întâlnire. De asta e prima dată când ne-am văzut.

Nu-i cinstit. Nu ne mai putem juca. Asta e viaţă.

— Cum poţi vorbi aşa? Cum poţi şterge tot restul?

Se ridică şi se apropie. Deşi-s supărată rău, deşi nu pricep ce face, mă ia în braţe. Nu asta vreau, şi-ncerc să-i zic că nu vreau. Dar apoi încep să simt cum e şi vreau, şi nu încerc să mă mai desprind.

— E un tip de treabă, îmi zice A în ureche. S-ar putea să fie chiar fantastic. Şi azi e ziua în care v-aţi cunoscut. E prima întâlnire. O să-şi aducă aminte că a fost la librărie. O să-şi amintească prima dată când

te-a văzut, cum a fost atras de tine, nu doar pentru că eşti frumoasă, ci fiindcă ţi-a văzut puterea. A văzut cât de mult vrei să fii o parte din lume. O să-şi aducă aminte că a vorbit cu tine, cât de uşor a fost, cât de intens. O să ţină minte că n-a vrut să se termine şi te-a întrebat dacă nu vrei să faci altceva. O să-şi aducă aminte cum l-ai întrebat care-i locul lui preferat, cum s-a gândit la locul ăsta şi cum a vrut să ţi-l arate. Prăvălia, poveştile printre rafturi, prima dată când i-ai văzut camera – or să fie toate acolo şi n-o să trebuiască să schimb deloc. Pulsul lui e bătaia inimii mele. Pulsul e acelaşi. Ştiu că o să te înţeleagă. Aveţi acelaşi fel de inimă.

Nu. Nu asta vreau. Nu pricepe ce vreau?

— Dar tu? întreb cu vocea răscolită de tristeţe.

Nu mi-o pot ascunde.

— O să găseşti la el lucruri pe care le găseşti la mine, răspunde A. Fără toate complicaţiile.

O zice ca şi cum ar fi uşor.

Nu-i uşor.

— Nu pot, pur şi simplu, să trec aşa de la una la alta, îi zic.

Braţele lui mă trag mai aproape.

— Ştiu. O să trebuiască să-ţi demonstreze că merită. În fiecare zi, o să trebuiască să-ţi arate că-i demn de tine. Şi dacă nu, asta e. Dar cred c-o să reuşească.

A renunţă. Vreau ori nu vreau, are de gând să renunţe.

— De ce faci asta?

— Fiindcă trebuie să plec, Rhiannon. De data asta, pe bune. Trebuie să plec departe. Sunt lucruri pe care trebuie să le aflu. Şi nu pot să îţi tot încurc viaţa. Îţi trebuie ceva mai mult de-atât.

Ştiu că are logică. Dar nu vreau să aibă. Nu vreau să aibă logică nimic.

— Deci ăsta-i un adio? întreb.

— E un adio la unele lucruri. Şi un bun venit la altele.

Aici mă răsucesc.

Aici încetez să mă las cuprinsă şi decid să-l cuprind eu.

Aici mă desfac din braţele lui, dar numai ca să-mi deschid eu braţele şi să-l primesc.

Nu spun da, sunt însă de acord că nu are sens să spun nu.

Îl strâng la piept din tot sufletul. Ca să nu uite niciodată. Ca să-şi amintească de mine oriunde ar fi.

— Te iubesc, zice. Cum n-am mai iubit pe nimeni vreodată.

— Mereu spui aşa. Dar nu-ţi dai seama că şi pentru mine e la fel? Nici eu n-am mai iubit pe nimeni aşa.

— Dar o s-o faci. O să iubeşti din nou.

* * *

Aici se sfârşeşte. Aici începe.
Fiece moment. Fiece zi.
Aici se sfârşeşte. Aici începe.

Nu m-am uitat la ceas, dar mă uit acum. E aproape miezul nopţii.
Unde se sfârşeşte. Unde începe.
— Vreau să adorm lângă tine, îmi şopteşte.

E ultima mea dorinţă.
Dau din cap că da. Mi-e teamă să deschid gura. Mi-e teamă că n-o să pot spune ce vreau eu să spun.
Lăsăm tăvile în căsuţă. Nu contează, dacă oricum o să-şi aducă aminte. Coborâm. Alergăm înăuntru. Pornim spre camera lui.
O să ne amintim asta împreună. Toţi trei.
Vreau să opresc timpul. Ştiu că nu pot opri timpul.
Miezul de noapte se apropie.
Ne ţinem de mână. Apoi, în cameră, ne oprim ca să ne scoatem pantofii. Nimic altceva, doar pantofii. Mă întind în pat. El stinge lumina.
Doar licărirea ceasului. Se bagă în pat lângă mine, se întinde pe spate. Mă lipesc de el. Îi ating obrazul. Îi întorc capul spre mine.
Şi-l sărut, şi-l sărut, şi-l sărut.
— Vreau să-ţi aminteşti asta mâine, zic când ne oprim să luăm o gură de aer.
— O să ţin minte totul, îmi spune.
— Şi eu la fel, îi promit.
Încă un sărut. Un ultim sărut. Apoi închid ochii. Îmi liniştesc răsuflarea. Aştept.
Dacă m-aş putea agăţa de el, aş face-o. Doamne, dacă aş putea, aş face-o.

Nu dorm. Aş vrea eu. Dar nu pot. Stau acolo întinsă, cu ochii închişi, în siguranţă, în întuneric.
Îl simt cum se întinde spre mine şi-mi atinge inima.
Îl aud zicând adio.
Îl simt cum închide ochii. Îl simt cum se destramă.

Deschid ochii. Întorc capul. Încerc să captez momentul. Vreau să văd schimbarea.
Dar nu descopăr decât un băiat frumos, care doarme frumos. Lăsat în urmă de un alt băiat frumos, care doarme acum în altă casă, în patul altcuiva.
Vreau să-l trezesc. Să-l întreb dacă încă e acolo.
Dar n-o fac, fiindcă nu vreau ca Alexander să mă întrebe de ce plâng.

Abia când m-am întors iarăşi cu faţa la perete, silindu-mă să adorm, simt bileţelul autoadeziv pe cămaşă.

Inima pe care i-am dat-o.

A luat-o şi mi-a dat-o înapoi.

Capitolul treizeci şi doi

Deschid ochii. Afară e soare.

— Bună dimineaţa, zice Alexander.

Cândva, pe parcursul nopţii, m-am întors spre el. Fiindcă e exact în faţa mea, trezindu-se şi el.

— Bună dimineaţa, zic.

Nu pare buimac. Nu pare surprins. Pricepe de ce suntem în patul lui, îmbrăcaţi complet. Îşi aminteşte de căsuţa din copac. Ţine minte că ne-am cunoscut în librărie. E neobişnuit, sigur că da – nu-i genul de chestie care se-ntâmplă zilnic. Dar e posibil. Dacă ai o zi norocoasă, e posibil.

Pare fericit. Şi nu-i e deloc frică să arate asta.

— Ce-ar fi să fac micul dejun? zice. Parcă ai mei mi-au lăsat o mulţime de opţiuni pentru asta.

— Ar fi foarte bun micul dejun, zic ridicându-mă în şezut şi întinzându-mi oasele.

— OK, zice, dar nu face vreo mişcare să se ducă.

Se uită, doar, la mine.

— Ce-i?

— Nimic, zice ruşinat.

Apoi se corectează:

— Nu. De fapt, opusul nimicului. Mă bucur foarte mult că eşti aici. Şi abia aştept încă o zi cu tine, dacă îmi faci plăcerea asta.

— Mai întâi de mâncare, zic, după aia mai vedem.

— Sună bine, zice şi saltă din pat. Poţi să foloseşti haine, prosoape, şampon, cărţi, abţibilduri, tot ce-ţi trebuie.

— Aşa fac.

Mai zăboveşte o clipă în cameră. E foarte drăgălaş.

— Îmi place la nebunie asta, ce-o fi, zice.

Nu mă pot opri să-i zâmbesc.

— Da, spun, ce-o fi.

— Fără terci de ovăz, corect?

— Mda, fără.

Coboară pe scări fluierând. Îl ascult până ce e prea departe ca să se mai audă.

Laptopul lui mă ispiteşte pe birou.

Ştiu ce-ar trebui să fac. Ştiu ce vrea A să fac.

Doar că m-a apucat încăpăţânarea, îmi place Alexander. Dar îl vreau pe A.

Vreau să-l găsesc pe A.

DAVID LEVITHAN

YOUNG 14+

Pentru Rhiannon fiecare zi este la fel. S-a resemnat cu viața ei, convinsă fiind că îl merită pe Justin, iubitul ei distant și temperamental.

Până într-o dimineață când totul se schimbă. Pentru prima dată, Justin pare să o vadă cu adevărat, să fie împreună cu ea – și petrec o zi perfectă – o zi pe care Justin nu și-o mai amintește în dimineața următoare.

Tristă și confuză, Rhiannon pune totul la îndoială. Pe neașteptate, un străin îi spune că acel Justin cu care a petrecut o zi perfectă și care a făcut-o să se simtă specială... nu e deloc Justin.

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-719-465-4

TREI

Notes

[←1]

Bethesda este un oraş limitrof cu Washington DC, care aparţine statului Maryland.